Poziţiile contradictorii ale lui Kerry, excentricităţile Terezei, geniul strategicului Karl Rowe şi "America în război" au decis:

George W. Bush, preşedinte şi republicanii, majoritate în Congres

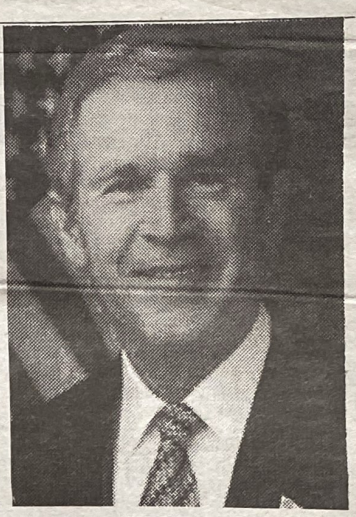

Andrei BĂDIN

Victoria lui George W. Bush în alegerile prezidenţiale americane era oarecum de aşteptat. O indicau *"mişcările"* din ultimele luni, iar pentru un ochi nepasional al scenei politice americane acest lucru nu a reprezentat o surpriză, chiar dacă uneori Bush nu a fost preferatul sondajelor. Bush junior a câştigat dar, şi mai mult decât atât, republicanii au obţinut scoruri mai bune decât acum patru ani atât la prezidenţiale cât şi la legislative, dar şi la localele desfăşurate în cele patru colţuri ale Americii.

George W. Bush a câştigat nu numai voturile electorilor dar şi aşa-numitul vot popular, pe care nu l-a obţinut acum patru ani în disputa cu Al Gore, fiind ales preşedinte datorită numărului mai mare de electori obţinut. Acest lucru în ciuda faptului că la vot s'a prezentat cel mai mare număr de Americani din ultimele decenii, iar *"noii veniţi"*, generaţia tânără, a balansat într'o proporţie covârşitoare spre John Kerry, mai ales în spiritul generaţiei *"power flower"*, cea antirăzboi şi a festivalului Woodstock la care, să ne reamintim, a aderat nu numai formal şi Kerry după ce a luptat în Vietnam.

Este o victorie a unei campanii inteligente şi ofensive, dar mai ales a uneia pragmatice dusă de republicanii, de *staff*-ul şi candidatul George W. Bush. Un nou exemplu că strategi geniali pot remonta handicapuri importante. Nu în ultimul rând, cel care era alcoolic la vârsta de aproape 40 ani şi în faliment a dovedit, în ciuda gafelor sale, că poate reprezenta personajul pe care Americanii îl vor la Casa Albă.

Un rol deosebit în schimbarea lui Bush l-a jucat şi soţia sa Laura, cea care, trebue spus, a câştigat acum şi o parte din voturile conservatorilor americani datorită faptului că, în comparaţie cu Tereza Heinz Kerry, o Portugheză născută în Mozambic, a reprezentat mult mai bine femeia americană tradiţională, soţie şi mamă.

Poate cea mai importantă consecinţă a luptei pentru Casa Albă este că America s'a împărţit în două. În două lumi practic diferite şi de aceea şi tonul alegerilor a fost unul extrem de virulent. Între metropolele cosmopolite, de genul New York şi Los Angeles şi nu în ultimul rând bisexualul San Francisco, şi America tradiţională, familistă, din mijlocul continentului.

Continuare în pag. 3

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual: 40 $ / 50 EURO

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 30 Nr. 330 - NOEMBRIE 2004 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE: AFARĂ CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

28 NOEMBRIE '04, ZIUA ALEGERILOR

Eugen BÂRSAN

Se va hotărî în această zi *"Continuarea pesedistă"* sau *"Schimbarea"*? Cine ştie?!

Întrebarea nedumeritoare este strâns legată de rezultatul alegerilor legislative şi prezidenţiale. Alegeri care se desfăşoară într'un climat politic atât de hibrid încât e greu să şti ce se va întâmpla. Nu se ştie, însă condiţiile hibride numite *"dictablanda"* vor să garanteze victoria partidului guvernamental PSD şi lichidarea partidelor şi grupurilor politice de opoziţie. Neologismul pentru o asemenea politică se cheamă *"democradura"*. El oglindeşte faptul că atunci când tranziţia este manevrată de sus, conducătorii ţării caută să-şi protejeze interesele, înglobând în practicile lor autoritare şi primordialitatea câştigării alegerilor.

Şti sau nu, dictablanda şi democradura nu pot dura la infinit. Toată lumea ştie că, o dată la patru ani, Românii au dreptul de a fi suverani să-şi exprime opiniile lor în cabina de vot. Numai că, din păcate şi după cum se ştie, cabina a refuzat până acum confruntarea cu autocraţii care nu vor să cedeze. Unde s'a infiltrat Belzebut, Îngerii nu-şi mai pot găsi locul. Ei sunt izgoniţi, să nu strice rosturile care risipesc marile resurse ale unei ţări care posedată de un fel de democraţie particulară de tip sovietic, întemniţează sufletul şi mintea. Tot ce mai rămâne e doar speranţa în o opoziţie capabilă să aducă România pe linie de plutire.

Speranţa este dublată de factorul numit neprevăzutul. Dacă o fi să nu se împlinească nici speranţa şi nici neprevăzutul cel bun, se va rămâne la ce se spunea odată în epoca Ceauşescu; *"Situaţia se va îmbunătăţi din ce în ce mai rău"*. Inerţia colectivă i-a făcut pe oameni să se obişnuiască cu acest lucru.

Democraţia ştirbă şi capitalismul original este scenariul PSD, care are şi el motivaţia lui: că aşa s'a născut şi a crescut acest partid. El a apucat ascensiunea, pentrucă este ca şi singur acasă. Trufaş, cinic şi imun la critici. Cine dispune de direcţionarea unei jumătăţi de secol de comunism, se cramponează la putere.

Ne-ştiutul este handicapat şi de confuzii anume

Continuare în pag. 3

ALEGERILE PREZIDENŢIALE

PE CINE ALEGEM?

Desemnarea lui Traian Băsescu drept candidat al Alianţei PNL-PD îi îngrijorează deopotrivă pe contra-candidaţii Adrian Năstase (PSD) şi Corneliu Vadim Tudor (PRM). Proveniţi, în anii '90, din acelaşi partid ca şi Adrian Năstase - FSN - Traian Băsescu vorbeşte răspicat şi atacă fără regret.

Limbajului perceput drept tehnic sau ironic al lui Adrian Năstase, primarul Capitalei îi opune o exprimare colorată, cu exemple concrete din viaţa de zi cu zi şi cu mult impact la public.

Într'o confruntare televizată, candidatul PSD va trebui să facă faţă acestui tip de discurs politic şi e de presupus că va încerca să-l neutralizeze fie prin morgă, fie prin sarcasm, fie afişând dezinvoltură în vorbe şi în ţinută, aşa cum s'a străduit, la alegerile locale, şi ministrul de Externe Mircea Geoană.

În cazul lui Vadim Tudor (PRM), confruntarea cu Traian Băsescu va aduce faţă'n faţă doi oameni politici care au aceeaşi forţă a discursului, atacă şi se apără cu aceeaşi virulenţă şi au aceeaşi capacitate de disimulare în faţa camerelor de luat vederi.

E de aşteptat, aşadar, ca în campania electorală Vadim Tudor să-l atace mai curând pe Traian Băsescu decât pe Adrian Năstase.

În speranţa că va intra în turul al doilea al alegerilor, Vadim Tudor va încerca, probabil, să scape de contra-candidatul cel mai greu de învins - Traian Băsescu.

BBC a realizat un interesant *"inventar"* al celor trei candidaţi.

Adrian Năstase

Este de aşteptat ca strategia electorală a lui Adrian Năstase să se schimbe din cauza desemnării lui Traian Băsescu drept candidat la preşedinţie din partea Alianţei PNL-PD.

Adrian Năstase va dori, probabil, să-şi consolideze imaginea de candidat european, sobru şi tehnic, care ştie încotro se îndreaptă ţara, şi va încerca să se distanţeze de impetuozitatea şi limbajul direct al contra-candidaţilor Corneliu Vadim Tudor şi Traian Băsescu.

Mesajul implicit adresat alegătorului ar fi *"Merit recunoştinţa şi promit prosperitate"*.

Adrian Năstase poate aminti câteva momente-cheie ale mandatului său. Între acestea: primirea României în NATO, desfiinţarea vizelor pentru Românii în spaţiul Schengen, raportul de ţară din acest an al Comisiei Europene care aduce laude creşterii economice constante şi declară România, economie de piaţă funcţională.

Candidatul PSD promite integrarea României în Uniunea Europeană, mărirea salariilor şi a pensiilor şi prosperitate generală.

O Românie europeană.

Dosarul Flota, presupusa colaborare a lui Traian Băsescu cu fosta Securitate, afacerile încheiate la primăria Bucureşti pe timpul mandatelor lui Traian Băsescu şi teoria potrivit căreia Traian Băsescu ar fi înscenat retragerea lui Theodor Stolojan, ca să devină el candidat la preşedinţie, ar putea constitui principalele arme politice ale lui Adrian Năstase împotriva contra-candidatului din partea Alianţei D.A.

"Schimbarea la faţă" a lui Vadim Tudor, devenit peste noapte filosemit şi european, ar putea constitui un atac la adresa credibilităţii contra-candidatului din partea PRM.

Traian Băsescu

Candidatul Alianţei PNL-PD va miza, probabil, pe imaginea sa de lider politic hărţuit de PSD, dar care până acum a rezistat cu succes presiunilor şi va încerca să-şi consolideze un profil de om dintr'o bucată şi de luptător eroic împotriva unui sistem corupt.

Ar fi un mod de a-l atrage pe alegătorul revoltat printr'un mesaj de tipul *"Nimic nu mă doboară. Cu mine poţi învinge"*.

Traian Băsescu ar putea aminti că este unicul demnitar din istoria post-decembristă a României care şi-a dat demisia din funcţia de ministru ca să fie cercetat de Justiţie în dosarul Flota.

Probabil va susţine că, în ciuda hărţuielilor politice la care a fost supus de consilierii PSD, a reuşit, ca primar, să impună proiecte importante de infrastructură în capitală.

Traian Băsescu va spune probabil că a rezistat tuturor tentativelor de şantaj şi intimidare venite din partea PSD.

Este posibil ca Traian Băsescu să vorbească despre faptul că se află la al doilea mandat de primar al Capitalei după înfrângerea unui candidat proeminent al PSD, ministrul de Externe, Mircea Geoană.

Traian Băsescu promite dreptate şi adevărul despre ceea ce numeşte *"ţepele"* date economiei de guvernarea Adrian Năstase.

Continuare în pag. 4

pag.2 UN VOT MORAL PENTRU GEORGE W. BUSH

Pag.3 PROGRAMELE CELOR DOUĂ COALIŢII

PERSPECTIVELE ROMÂNIEI Pag.8

CRONICI LITERARE Pag.12 & 13

pag.20 & 21 ŞTIRI DIN ŢARĂ

CONFLICTUL ROMÂNO UCRAINEAN Pag.24

editorial

ALEGERILE DIN STATELE UNITE

La ora când apar aceste rânduri, rezultatele alegerilor din America vor fi cunoscute. De aceea vom comenta aici, pe scurt, perioada de propagandă electorală.

Nimic nou în stilul de desfăşurare a acestor alegeri de preşedinte. Ceea ce este nou, apare în programul şi maniera noului candidat, de a se prezenta el însuşi, în faţa electoratului, în postura de preşedinte, cu un program de guvernare care să aducă îmbunătăţiri vieţii sociale pe plan intern şi pe plan extern a poporului american.

În general, în aceste alegeri americane se dezbat două ideologii politice: cele ale partidului democrat şi cele ale partidului republican,pe care electoratul american le cunoaşte foarte bine, căci confruntarea acestor ideologii a avut loc de multă vreme, în decursul istoriei. Astăzi, cel mai important aspect al dezbaterilor il reprezintă personalitatea celor doi candidaţi, George Bush - Preşedintele Statelor Unite şi John Kerry - Senator de Massachusetts.

Campania pentru desemnarea lui Kerry a fost foarte agitată, demonstrând o sete nepotolită pentru cucerirea Casei Albe. John Kerry nu avea un palmares de mare anvergură ca senator, în activităţile parlamentare, de aceea în campania electorală el a apărut cu un atac, care părea că l va face vulnerabil pe Bush: Irakul, cu agravarea situaţiei după înfrângerea şi capturarea lui Saddam Hussein. La început, reproşurile lui Kerry s'au referit la faptul că Preşedintele Bush a pornit acest război fără o legitimitate bine definită. Această învinuire a fost anihilată de către Bush, reamintindu-i lui Kerry că el însuşi a aprobat, cu votul lui personal, acţiunea militară împotriva Irakului. Dar, pe lângă acest vot din Congres, al lui Kerry şi al majorităţii, Bush a avut asentimentul întregului Stat Major al Armatei Americane. Războiul nu a fost o aventură personală a lui Bush, ci un efort al întregii naţiuni şi al organelor oficiale ca o reacţie la extinderea extremismului islamic. Apariţia tulburărilor interne din Irak, după căderea puterii politice şi militare a lui Saddam Hussein este datorită condiţiilor specifice din Irak, una din surprizele sau imponderabilele care pot apărea în istorie şi care nu se pot imputa unor persoane specifice, căci sunt de neprevăzut.

Este surprinzător cum senatorul Kerry îşi arogă o enormă pricepere militară, la nivelul comandanţilor de armate, încât promite că, dacă va fi ales preşedinte, el va rezolva problemele Irakului. Această afirmaţie nu este decât o promisiune electorală tipică politicienilor. Kerry nu poate oferi nici o garanţie în acest sens. Seamănă mai mult cu o glumă, pe care un senator american nu şi-o poate permite, mai ales că America întreagă, cu tot potenţialul ei matérial şi moral de care dispune, este angajată într'o bătălie pe viaţă şi pe moarte. În astfel de momente de sforţări uriaşe pentru viitorul Americii, nu se permit nici un fel de glume cu simple promisiuni.

Eforturile iniţiale ale lui Bush au fost de a apăra ţara de pericolele pe care le reprezenta puterea neîngrădită a lui Saddam Hussein, unul din marii suporteri financiari ai terorismului islamic. Punctul de plecare a fost Dezastrul din 11 Septembrie, la New York. Răspunsul Americii cu eliberarea Afganistanului şi a Irakului a fost un act de curaj, de conştiinţă morală şi naţională.

Acestea sunt punctele esenţiale din dezbaterile campaniei electorale dintre Preşedintele Bush şi Senatorul Kerry. Cât despre politica internă a societăţii americane, problemele privind starea economică, fiscală şi a sănătăţii poporului american, acestea sunt probleme dezbătute de când există America şi vor continua să existe cât va exista America. Fiecare preşedinte va aduce unele noutăţi şi îmbunătăţiri, care apoi vor fi schimbate şi fiecare schimbare va fi pe larg şi intens dezbătută. În plus, poziţia Democraţilor, reprezentaţi prin Kerry, cu intenţia de a mări taxele sub pretextul de a-i ajuta pe cei în lipsă, seamănă cu o anecdotă a regretatului Reagan, care a zis că o asemenea politică economică este ca şi sistemul digestiv al unui copil mic care cere tot timpul mâncare la un capăt şi nu are nici un fel de responsabilităţi la celălalt capăt. La ora actuală aceste aspecte nu sunt stringente. Mai degrabă, starea de lucruri este destul de stabilă şi general acceptată. Kerry nu apare cu nimic inovator, iar promisiunea unei asistenţe medicale gratuite este doar o demagogie electorală. Cum bine zicea cineva: *"dacă credeţi că asistenţa medicală este scumpă acum, aşteptaţi să vedeţi cât vă va costa când va fi gratuită!"* Ca să-l poată învinge pe Bush în actualele alegeri, Kerry ar trebui să vină cu propuneri şi soluţii excepţionale, ca să capteze percepţia politică a Americanilor. Dar până acum Kerry nu a dovedit a fi o personalitate de excepţie cum a fost, să zicem, Reagan.

Este drept că poporul la ora actuală simte constrângerile unor momente de tensiune armată, dar a mai trăit şi alte perioade şi mai grele şi, prin tăria conştiinţei sale şi a caracterului său, a supravieţuit.

O schimbare de preşedinte, în momentul unor încercări ca cele de azi, în opinia noastră, nu credem că se recomandă, numai pentru capriciul altuia de a deveni preşedinte. Să nu se uite că eforturile actualului preşedinte au fost extraordinare pe linia de salvare naţională şi internaţională. Nici un analist politic nu a prezentat un aspect de calitate superioară, din punct de vedere politic, care să-l depăşească pe George Bush şi acesta ar trebui să-şi termine cu succes acţiunea începută. Dar asta va depinde de înţelepciunea poporului american.

Cum va fi afectată România de alegerile americane din Noembrie? Nu credem că va avea un efect deosebit. Dar ar trebui să nu uităm că în Ţara noastră a intrat microbul dezastrului comunist în timpul unui preşedinte democrat, iar comunismul a fost spulberat definitiv datorită personalităţii şi acţiunii unui preşedinte republican. Timpul istoric va decide.

George BĂLAŞU

UN VOT MORAL PENTRU GEORGE W. BUSH

Roxana IORDACHE

Partidul Republican condus de preşedintele George W. Bush reprezintă o afirmare intensă a valorilor conservatoare: credinţa în Dumnezeu, cultura vieţii, spiritul comunitar, compasiunea în acţiune, angajamentul izvorît din misiunea Americii de apărătoare a lumii libere şi de instaurare a libertăţii, democraţiei, statului de drept şi a economiei libere în lume.

Partidul Democrat, până nu demult, foarte divizat, şi-a găsit o unitate conjuncturală prin susţinerea lui John Kerry în cursa pentru Casa Albă. Spre deosebire de republicani, unitatea democraţilor nu s'a fundamentat pe o susţinere afirmativă, a unei persoane care să reprezinte numitorul comun al unor convingeri şi valori, ci s'a axat pe susţinerea unei persoane, John Kerry, strict împotriva unei alte persoane, respectiv, preşedintele George W. Bush.

Mult timp Kerry nu era cunoscut şi recunoscut nici măcar în interiorul propriului partid. Şi aceasta pentrucă, spre deosebire de George W. Bush, care este omul convingerilor puternice, reprezentative pentru valorile conservatoare şi demonstrate constant în acţiunea politică, John Kerry este o persoană fără convingeri şi valori clare, un politician ezitant, care îşi schimbă opţiunile în funcţie de oportunităţi şi conjuncturi. Un om de conjunctură a devenit astfel candidatul Partidului Democrat, cu scopul unic al demolării preşedintelui republican.

Nici Kerry şi nici Partidul Democrat nu au un program pozitiv pentru America şi pentru lume. Programul lor este strict negativ, de înlăturare a liderului Partidului Republican, pentru a pune în loc o persoană blocată în proiectul vechii ordini mondiale, al multilateralismului care reprezenta, în fond, un armistiţiu păcătos între Lumea Liberă şi Imperiul Răului.

Datorită vizionarismului unui om politic de forţă şi graţie, Ronald Reagan, vechea ordine mondială a fost demolată, Imperiul Răului, destrămat şi domnia libertăţii în lume, iniţiată ireversibil. Reagan a avut curajul de a spune lucrurilor pe nume şi de a lupta împotriva răului de pe poziţiile credinţei creştine. Preşedintele George W. Bush este succesorul cel mai autentic şi puternic al preşedintelui Ronald Reagan.

De ce şi pe cine deranjează atât de tare George W. Bush? Deranjează pentrucă are convingeri profunde şi clare, convingeri de dreapta, principii creştine care îi călăuzesc acţiunea. Îi deranjează pe stângiştii care nu văd mai departe de propriile lor interese egoiste şi, în numele unui fals democratism multilateral, blochează unilateral răspândirea democraţiei în lume. În numele fariseic al susţinerii drepturilor omului, ei susţin de fapt drepturile tiranilor de a-şi teroriza popoarele. În numele fals al dreptului internaţional, ei susţin că nimeni, mai ales America, n'are dreptul să intervină, în nici un caz pe cale militară, în *"treburile interne"* ale regimurilor infractoare. Falimentul ONU se explică simplu prin faptul că a delegitimat noţiunea de drept internaţional considerând ilegitimă intervenţia internaţională, respectiv, americană, pentru eliberarea popoarelor captive de sub tirania regimurilor infractoare.

John Kerry şi partidul lui speculează această ostilitate imorală împotriva preşedintelui George W. Bush şi îşi reneagă în mod oportunist-electoral poziţiile anterioare de susţinere a eliberării Irakului. John Kerry este o persoană care, în tinereţe, a denigrat forţele armate americane după războiul din Vietnam, a cochetat cu cei mai detestabili dictatori comunişti, iar, ulterior, ca senator, a practicat un politicianism lamentabil. Astăzi, el se erijează fariseic în apărătorul intereselor *"celor mulţi"* sub acoperirea unei imense averi moştenite prin căsătorie dela un republican. Este rece, arogant, distant şi nu are contact cu omul obişnuit pentru care pretinde că se bate. Dacă ar fi fost după cei ca John Kerry, lagărul comunist ar fi existat şi azi, iar Saddam Hussein şi-ar fi masacrat poporul în continuare.

George W. Bush este un om de convingere, un creştin adevărat, sincer, direct şi cald, a cărui bucurie vie este să fie în mijlocul oamenilor şi să comunice cu ei. Pariul lui de viaţă este triumful iubirii. Este însufleţit de această CREDINŢĂ AFIRMATIVĂ. De aceea, aşa cum şi analiştii ostili au constatat, este imposibil să-l urăşti, şi chiar şi publicul cu opţiuni adverse il simpatizează ca om. Convingerile lui ferme, statura lui morală de conducător creştin, calităţile de lider puternic, apărător al Americii şi promotor al răspândirii libertăţii în întreaga lume, mă determină să-i acord un vot moral. Chiar dacă electoral nu contează, e mai mult decât un vot. E o rugăciune. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe George W. Bush! Şi GOD BLESS AMERICA!

P.S. Dacă aceste rânduri apar după alegerile din SUA, sper şi cred din inimă că George W. Bush a obţinut al doilea mandat. Rezultatul contrar ar fi o grea încercare pentru umanitate. Ce ar însemna pentru lume Statele Unite cu un preşedinte căruia Vaticanul i-a interzis sfânta împărtăşanie?!

Vidanja C, mutări şi permutări în *"noul"* PSD, PUR e...RUP!

Mihai CREANGĂ

După retragerea lui Theodor Stolojan şi angajarea lui Traian Băsescu în cursa pentru Cotroceni, având susţinerea Alianţei D.A., Premierul Adrian Năstase - acelaşi care se va închina spăşit şi tare pios la moaştele Sfintei Parascheva - şi-a ieşit atunci brusc din costumul Armani, intrând într'una dintre reclamele (altminteri simpatice) la coniacul *"Unirea"*, şi tratându-şi contra-candidatul drept *"mârlan"*... Imediat, Octav Cozmâncă a plusat: *"Vidanjorul Bucureştiului vrea la Preşedinţie!"* (citat din memorie) - şi, crezându-se încă pe vremea lui Constantin Dăscălescu, a tăiat scurt: *"Să-şi vadă de Capitală!"*

Nu trebue să fii neapărat susţinătorul lui Băsescu pentru a observa unde bălteşte mârlănia, chiar spilcuită, şi cine-i numai bun de şofer pe o vidanjă cât mai duhnitoare. Şi, firește, să votezi în consecinţă - mai ales că *"noul"* PSD s'a dovedit, după simulacrul de *"alegeri interne"*, tot vechiul PSD din vechiul PDSR, din şi mai vechiul FSN = PCR + Securitatea. La care s'au mai adăugat vechi traseişti de pe la PD, PNL, PNŢCD + PRM.

Adevărul este că singura motivare, pentru orice cetăţean care doreşte binele României, de a merge la votul din Noembrie este de a răsturna dela Putere şi a trimite măcar în Opoziţie (dacă la origini nu se poate!) PSD. De ce? - m'aţi putea întreba. Tocmai acum, când preşedintele PSD, Premierul Adrian Năstase nu mai are somn de grija pensionarilor, a bugetarilor, a muncitorilor şi a ţăranilor, a cadrelor sanitare, a cadrelor dela cadre, a tinerilor, a femeilor, a prunciilor şi a primului lor drept de a fi alăptaţi, a purceluşilor supăraţi şi a găinuşelor votante, a junincilor gestante, a *"tot ce mişcă'n ţara asta, râul, ramul"*- tocmai acum să le dăm cu votul peste nas?! Păi cred că tocmai acum ar fi momentul. Şi las pe altul, mai priceput decât mine să vă argumenteze:

"Este inacceptabilă nepăsarea funcţionarilor Guvernului PSD faţă de problemele sociale şi economice. În timp ce Ministerul de Finanţe se teme că întreprinzătorii şi-ar putea cumpăra sedii moderne din profitul pe care nu mai plătesc impozit, Ministerul Muncii şi Solidarităţii Sociale cheltuieşte banii pensionarilor pe sedii şi terenuri (...).

Grijuliu cu banii întreprinzătorilor privaţi, Guvernul pare a nu avea limite în cheltuirea banului public, risipindu-i dela festivităţi cu artificii de zeci de miliarde de lei până la cumpărarea unor imobile şi maşini de lux sau vânzarea pe nimic a companiilor de stat într'o aşazisă privatizare".

"...Octav Cozmâncă să renunţe la ameninţările la adresa Opoziţiei."

"Ion Iliescu a încălcat flagrant echidistanţa pe care i-o impune Constituţia, amestecându-se în problemele PSD".

"PSD a devenit, astfel, instanţa supremă a ţării. Dreptate se face doar dacă vrea PSD. Impozitele se colectează doar dela cine vrea PSD-ul. Adevărul se află doar dacă vrea PSD-ul. PSD vrea să le aibă el pe toate..."

Păi, vedeţi?! Cum să-i mai votăm pe aştia? Un moment! Uitasem să vă spun cine-i analistul exact, care combate tare, care loveşte drept la ţintă şi din care am extras citatele de mai sus. E tânărul PUR, de mare viitor, Codruţ Sereş, fost candidat la prezidenţiale şi viitorul vice-premier în Guvernul PSD + PUR Geoană.

Da' tare mai combătea, neicuşorule, şi numai cu vreo lună în urmă! A naibii politichie, mon cher...

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice/La Voix Roumains
ISSN 0705-8365

Redacţia şi Administraţia
P.O. BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5

TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT
COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....
PRENUMELE.....
STRADA/ Nr. .....
ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....
CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL UNUI ABONAMENT ANUAL: 40 DE DOLARI / TOATE ŢĂRILE

2004 - AN ELECTORAL
- XI -

Mihaela MOISIN

Au rămas câteva săptămâni până la alegerile parlamentare și prezidențiale din România. Campania electorală începută oficial în luna Octombrie este în plină desfășurare. Conform programului electoral stabilit, candidaturile pentru președinție s'au depus.

Numărul candidaților pentru postul de președinte este cu mult peste așteptări. În afara celor trei candidați cu șanse reale de a fi aleși: Adrian Năstase, Traian Băsescu și Corneliu Vadim Tudor, s'au mai înscris în cursa electorală și: Gheorghe Ciuhandu, președintele PNȚCD și primar reales al Timișoarei, Marko Bela reprezentând UDMR, Petre Roman reprezentând Forța Democrată și Marian Miluț pentru Acțiunea Populară, condusă de fostul președinte al României, Emil Constantinescu. Acești patru candidați sunt cotați de ziarul *"Ziua"* drept *"candidați locomotivă"*, având scopul de a sălta partidele pe care le reprezintă în opțiunile de vot ale electoratului.

Pe lângă aceștia, o serie de alți candidați, independenți sau reprezentând partide mai mici și-au depus candidatura: Ovidiu Tudorici, reprezentând URR, viceprimar al municipiului Câmpulung Moldovenesc; Gigi Becali din partea PNG, patronul echipei de fotbal Steaua București; Raj Tunaru, președintele Partidului Tineretului Democrat (PTD); Gheorghe Dinu, doctor in Drept, absolvent al fabricii de securiști Stefan Gheorghiu; profesorul ieșean de Medicină, sexologul Vasile Bebe Mihăescu, cunoscut realizator de emisiuni radio-tv și scriitor de cărți despre terapia de cuplu; Doina Elena Noghin, inginer, pensionară, fostă parlamentară după 1989; Viorel Bumbu, președintele filialei Alba Iulia a Uniunii Democratice a Romilor din România.

Campania electorală se înfierbântă, devine violentă pe măsură ce se apropie ziua alegerilor. Membri ai PSD își atacă oponenții cu un limbaj specific de mahala. În același timp, *"Ion Iliescu face propagandă pentru PSD fără pic de jenă"* - cum își intitulează un articol ziarul *"Adevărul"*. Vizita ca șef de stat a lui Ion Iliescu la Bârlad s'a transformat într'o vizită electorală. Alergând dela Muzeul de Artă *"Marcel Guguianu"*, inaugurat în prezența sa, la Televiziune, la Fabrica de Confecții și la Fabrica de Pâine, Ion Iliescu a declarat: *"Eu îi îndemn să-i voteze pe cei care mă reprezintă"... "Să asigurăm continuitate. Numai așa oamenii vor simți și în plan social efectele. Pensionarii care o duc greu, tinerii care nu au loc de muncă, asistența medicală numai așa se vor îmbunătăți"... "Trebue să fie continuitate. Dacă va fi brambureala din 1996, vom pierde și acest vagon"...* Aceleași sloganе, aceleași promisiuni... Bârlădenii, al căror șomaj pe hârtie este 12%, au rămas în stradă înghesuindu-se să prindă din bunătățile expuse în onoarea președintelui.

Alianța PNL-PD apreciază că Ion Iliescu nu mai este președintele tuturor Românilor, ci doar un *"agent electoral"* al PSD.

Purtătorul de cuvânt al Alianței PNL-PD a precizat într'o conferință de presă că sloganul lansat de ea în întreaga țară *"E timpul Dreptății, e vremea Adevărului"*, va fi folosit atât pentru campania parlamentară cât și pentru cea prezidențială, arată ziarul *"Ziua"*. Iar Coordonatorul echipei de campanie, Vasile Blaga a anunțat că Alianța DA are liste complete de candidați în toate județele, 637 de candidați, dintre care 127 de femei și 202 fiind sub 40 de ani. De asemenea a arătat că Alianța și-a însușit propunerile *"Coaliției pentru un Parlament Curat"*. Cozmin Gușă a declarat că Alianța va duce o campanie ofensivă, adică dosare de presă pentru fiecare contracandidat, informațiile provenind din monitorizarea presei din perioada 2001-2004. De asemenea, el a constatat că în listele parlamentare ale PSD-PUR nu a văzut *"oameni noi, ci oameni de casă ai președintelui și ai premierului"*.

În ce privește PRM, cu tot contractul făcut cu una dintre cele mai mari societăți de imagine din lume, Arad Communication, campania electorală a lui Corneliu Vadim Tudor a eșuat. Pentrucă CV Tudor, cu toate iertările cerute tuturor celor pe care i-a jignit sau supărat, nu și-a schimbat imaginea, la festivitatea de lansare a candidaților PRM dezlănțuindu-se și asumându-și din nou calitatea de măscărici național.

Gheorghe Ciuhandu, președintele PNȚCD și-a depus ultimul candidatura în cursa pentru președinție, amintind de sintagma biblică conform căreia *"Cei din urmă vor fi cei dintâi"*. El a venit la BEC însoțit de Maria Martens și Antonio Constanzo, doi oficiali ai Partidului Popular European. *"Sperăm ca PNȚCD să intre în Parlamentul României"*, a spus Maria Martens. Ea a declarat de asemenea că aderarea la UE nu este condiționată de intrarea PNȚCD în Parlament, deși aceasta ar ușura extrem de mult integrarea europeană a țării.

Finala se va desfășura între cele două alianțe: PSD-PUR și PNL-PD, sondajele arătând că acestea sunt foarte apropiate în procentaje, iar Traian Băsescu este bine pregătit să țină piept oricărei confruntări cu Adrian Năstase.

Conform prevederilor legii electorale care reglementează procedurile de vot ale Românilor din străinătate, secțiile de votare vor fi organizate doar la ambasade, nu și la consulate ori centre culturale. Din acest motiv un număr important de Români care lucrează în străinătate nu-și vor putea da votul, datorită distanțelor foarte mari până la ambasadele din țările respective. Muncitorii din afara țării, plus exilul românesc nu ar fi votat oricum cu PSD. Acesta a fost de fapt și motivul pentru care majoritatea PSD a stabilit ca să nu trimită observatori în străinătate. În consecință voturile Românilor din afara țării vor fi la dispoziția emisarilor guvernului PSD, care vor fi singurii observatori.

Deși PD și PNL au cerut insistent să-și trimită observatori pe propria cheltuială în străinătate pentru a asista la desfășurarea alegerilor și introducerea unui articol în acest sens în legea electorală, PSD a respins cererea opoziției. Față de nemulțumirile exprimate, guvernul a hotărît ca în străinătate să se poată vota și la *"consulatele onorifice"*.

George W. Bush, președinte

Urmare din pag. 1

Practic, mai concret, între o Americă tradițională și una dornică de schimbări importante, care nu rareori ating puritanismul conservator și pe cei credincioși.

O Americă împărțită între o parte din zona marilor lacuri dela granița cu Canada, statele din Nord și coasta de Vest pe de o parte și Sudul și centrul tradițonal al Estului. Iar George și Laura au reprezentat mult mai bine pe Americanul tradițional decât John și Tereza, ultimii doi lăsând de o parte valorile tradiționale ale Americanului: familia și credința.

Față de ultimii doi, respectiv patru ani, republicanii au obținut o majoritate mai clară în Senat și un scor mult mai bun în Camera Reprezentanților. Dincolo de accederea unui tânăr avocat negru pe listele democraților - primul în ultimii 50 de ani - aceste alegeri legislative poartă pecetea unei victorii republicane categorice. Și în planul votului direct, victoria lui Bush a fost foarte clară, un avans de câteva milioane de voturi. Realesul președinte are acum legitimitate în comparație cu alegerile de acum patru ani, dar și sprijinul legislativ mai mult decât cel necesar. Rămâne de văzut dacă va reuși să impace cele două Americi, să propună și să realizeze un consens al Americanilor. Sau, măcar să șlefuiască o parte dintre conflictele existente pentru a strânge America în jurul valorilor sale tradiționale.

Democrații nu au scăpat în final de tarele lui Kerry

Urcat pe val în urmă cu câteva luni, John Kerry nu a reușit să facă față aparatului de propagandă al lui Bush junior, imaginat perfect de strategul său, Karl Rowe, în ciuda faptului că mass-media americană i-a fost alături în majoritate. Nici vedetele dela Hollywood sau starurile muzicii pop sau rock nu au ajutat la nimic. Practic, Kerry a obținut mai puține voturi decât Al Gore în urmă cu patru ani, din punct de vedere al procentului obținut.

"Perdant" în vară în unele sondaje, Bush a câștigat pe ultimele sute de metri ale campaniei electorale având la un moment dat chiar un avantaj de peste 12 procente în sondajele de opinie. Lăsând la o parte zonele unde nu avea șanse să câștige, ca de exemplu New York-ul, Karl Rowe a imaginat o ofensivă mediatică în special în Ohio și Florida, zonele care au decis victoria lui Bush junior. De exemplu, în ultimele săptămâni dinaintea alegerilor, nici un dolar nu a mai fost aruncat pe campanii de imagine în NY, totul focalizându-se pe zonele unde era necesară victoria. Totul sub deviza *" Nici un dolar aruncat de pomană, fiecare trebue să scoată voturi"*. Acest lucru în situația în care atât republicanii cât și democrații au cheltuit circa un miliard de dolari la aceste alegeri, cea mai mare sumă angajată vreodată într'o campanie. În același timp ar mai trebui relevat faptul că, după scorul strâns din Florida de acum patru ani, echipa lui Bush dar și fratele său, guvernatorul însorititului stat din Sudul Americii, s'au centrat pe această zonă dar și pe Ohio, alt stat care a hotărît acum soarta alegerilor.

Să ne mai reamintim că Bush a bătut statul Florida în lung și în lat încă de acum trei ani, când atentatele din 11 Septembrie l-au prins acolo. Știa că are nevoie de Florida și a făcut tot posibilul să obțină voturile necesare. Toate fondurile republicanilor pentru campanie s'au dus, deci, în zonele cu probleme, iar cele fără șanse au fost lăsate fără nici un regret din partea lui Karl Rowe în grija lui Kerry. Adică, mai pe românește, o campanie pragmatică și cu ținte clare. În plus, nu s'a dezmințit nici de această dată faptul că Americanii nu își schimbă președintele în timp de război, mai ales când candidatul democrat nu a venit cu soluții concrete, ci numai cu sloganuri și atitudini contradictorii. Nu în ultimul rând, în ciuda faptului că este urît la propriu în țările vechi aliate ale Americii, Bush a arătat că a câștigat mai clar decât în urmă cu patru ani în disputa cu Al Gore. Ar mai trebui notat că John F. Kerry nu a convins deloc că poate fi la înălțimea predecesorului său cu aceleași inițiale, J.F.K. Ieșit din *"cutia"* preliminarilor democraților atunci când toată lumea îl aștepta pe Howard Dean, Kerry nu și-a convins nici măcar propriii susținători, conform sondajelor reieșind că circa zece la sută dintre aceștia l-au votat drept răspuns pe Bush.

Să mai amintim că, nici în zona tradițională democrată din jurul marilor lacuri, victoria lui Kerry nu a fost atât de clară pe cât se așteptau analiștii. Toate aceste minusuri din campania lui Kerry vor avea o consecință negativă importantă pentru Partidul Democrat, *"decapitat"* acum patru ani de victoria lui Bush. Colegii de partid ai lui Bill și Hilary Clinton au căutat mult până l-au găsit pe Kerry dar acesta, iată, a dezamăgit. Punctele sale de vedere au fost deseori contradictorii dând prilejul republicanilor și lui George W. Bush să îl ia peste picior. Nu în ultimul rând, pozițiile neclare în privința relațiilor sexuale între persoane de același sex l-au costat pe Kerry voturile Americanului tradițional, familist și credincios. Înfrângerea lui Kerry va duce probabil la noi căutări în Partidul Democrat pentru găsirea unui personaj care să poată să ducă stindardul stângii americane cu succes la alegerile din 2008. Rămâne de văzut dacă duetul John și Tereza Kerry va intra și peste patru ani în disputa pentru Casa Albă și ce rol poate juca John Edwards, cel care în postura de vicepreședinte a jucat și el un rol modest.

Să ne reamintim de telenovela votului din Ohio, în care Edwards a jucat cartea Floridei de acum patru ani, fiind contrazis în final de Kerry, care a aruncat *"prosopul"*. Sau democrații vor taxa discursurile oscilante ale lui Kerry și gafele celebre ale Terezei Heinz. Acum este cert că John Kerry nu a reprezentat *"lozul câștigător"* al democraților, cum spuneau și câțiva dintre liderii acestora la începutul acestui an, care bănuiau că el nu are calitățile necesare pentru a merge la Casa Albă.

Urmează Iran și (sau) Coreea de Nord ?

Ce se va întâmpla în continuare ? Bush are acum reconfirmat suportul popular și chiar mai mult decât atât. Probabil că va lua în considerare pe acest val rezolvarea cât de curând a *"problemelor"* Coreea de Nord și Iran. De această dată va avea, se pare, cel puțin în cazul Iranului, un sprijin al foștilor aliați europeni de care s'a despărțit în cazul Irakului. Iar când Teheranul nu se sfiește să amenințe, la fel ca și regimul comunist dela Phenian, lumea democratică poate regăsi mult căutata reconciliere. Rămâne de văzut, însă, dacă foștii aliați Vest-europeni pot reveni la gânduri mai bune față de America, de vreme ce majoritatea cetățenilor din țările lor au o mai veche ură față de unchiul Sam, iar George W. Bush a devenit în ochii lor expresia tuturor relelor. Acum, Vest-europenii nu au practic încotro și trebue să întindă mâna peste Atlantic. Dar și Președinte Bush trebue să facă la rândul său concesii. Dacă va continua însă războiul rece transatlantic, *"victimele"* vor fi colaterale, în special în rândul aliaților Americii din fostul bloc comunist.

Adică și pentru România care, în acest caz, ar trebui să opteze între America și Uniunea Europeană. În cazul victoriei lui Kerry, relația României cu U.E. ar fi continuat mai lin, ținând cont de preferințele declarate ale liderilor europeni pentru soțul moștenitoarei imperiului de ketch-up Heinz. Acum, Bucureștiul riscă să se afle în mijlocul *"războiului rece"* transatlantic, dacă acesta continuă. Și mai ales într'o situație delicată, dacă va trebui să se hotărască ce parte va alege, deoarece România are nevoie de Uniunea Europeană, dar și de alianța strategică cu America.

Pe cine va schimba Bush din echipa sa ?

Analiștii se așteaptă ca George Bush jr să schimbe ceva din echipa sa. Cel mai pomenit nume care se pare că va dispărea de pe lista *"oamenilor"* lui Bush ar putea fi Colin Powell, secretarul de stat. În acest caz, s'ar putea da apă la moară așa-numiților vulturi ai lui Donald Rumsfeld, decișii să pună capăt amenințărilor mai mari sau mici care vin dinspre lumea arabă și nu numai. Chiar dacă, cel puțin pe plan internațional, Rumsfeld are o imagine mult mai proastă din cauza scandalului Abu Ghraib și nu numai. De fapt se vorbește că și Rumsfeld ar putea să-și piardă postul. Însă se pare că percepția majorității Americanilor nu ține cont de eventualele greșeli sau chiar încălcări ale dreptului omului.

Aceștia par mult mai pragmatici și nu par impresionați decât de faptul că viața lor trebue să fie una sigură, iar un 11 Septembrie să nu se mai repete niciodată. De aceea, ne putem imagina că, pe acest val popular și al *"șocului"* câștigării alegerilor, Bush să treacă la rezolvarea *"problemelor"* internaționale. În același timp, realesul locatar dela White House trebue să rezolve și multe probleme interne, printre care și cea a imigrației, care a dus la câștigarea unor voturi importante din partea hispanicilor din Florida, dar și situația economică. După cum și a problemelor interne din Administrația sa. Finalul războiul dintre *"vulturi"* și *"porumbei"* poate să ne indice care va fi poziția pe care Administrația George W. Bush o va avea în următorii patru ani. Dar și felul în care lumea va arăta. Sunt probleme grave care trebue rezolvate: Irakul și situația de acolo, amenințările Coreei de Nord și ale Iranului, conflictul arabo-palestinian.

Andrei BĂDIN

28 NOEMBRIE '04, ZIUA ALEGERILOR

Urmare din pagina 1

create. Exemplele (umoristice) sunt izbitoare. Ultima idee lansată de liderii PSD stă în susținerea că PSD-ul ar fi devenit un partid nou. Omițându-se însă să se spună că-i cu aceiași Oameni vechi. Miraculoasa transformare (în mai nou) ar fi dovedită de faptul că PSD domină tot mai puțin clasamentul în barometrele de opinie. Dacă PSD se vrea a fi un nou partid, el nu poate fi nou cu oameni vechi, formați politic de Ceaușescu. Viața PSD-ului depinde de *"dușul rece"* dela *"locale"*. Acest duș rece a prăbușit mitul invincibilului PSD. La acest lucru au mai contribuit și fricțiunile dintre Năstase și Iliescu.

Cu toate acestea, în cincisprezece ani de alegeri s'a putut stabili un lucru: comuniștii au fost și au rămas conducători care se impun. Mai de nou, prin mijloace democratice. Istoria dură continuă. Pentrucă anticomuniștii opoziționiști au crezut că se poate lupta, în contra comunismului-neocomunist, doar din fotoliu când este nevoie de oameni care să se dedice total la refacerea unei noi identități naționale. Vor da oare cabinele de vot acești oameni? Oameni care să fie *"curcuheul"* grijei zilei de mâine. Acesta trebue să fie ghidul de conversație cu cabina de vot.

Cabina e dominată de două puncte directoare: puterea actuală zice că trebue să se continue cu stăpânirea PSD. Mizând pe *"cu o pâine, un cârnaț și o bere se va ajunge iarăși la putere"*.

Pe de altă parte, opoziția cere să se schimbe puterea pentru a se putea îmbunătăți starea națiunii. Alertând că ieșirea din întunecimea neocomunismului care învăluie țara, nu se poate face decât numai votând contra PSD.

Se va întâmpla s'au nu acest lucru?! Cine știe?! Așteptăm ca ziua de 28 Noembrie să ne dezvăluie dacă în cabine s'a votat continuarea PSD-ului or schimbarea sa.

Dă, Doamne, alegătorului român mintea cea de pe urmă.

Eugen BÂRSAN

PNŢCD CONTINUĂ

Remus OPRIŞ

Faptul că PNŢCD se aliniază la startul competiţiei electorale cu liste proprii şi candidat propriu la Preşedinţia României - în persoana preşedintelui George Ciuhandu, primarul de succes al Timişoarei - a trezit unor aşa-zişi analişti şi unor medii politice reacţii de îngrijorare.

S'au lansat articole menite să inducă ideea că PNŢCD nu merită să fie votat, că PNŢCD nu mai reprezintă nimic decât, eventual, voturi risipite.

Aceste voci, expresie a vechii lupte duse împotriva PNŢCD, în scopul aneantizării lui ar dori scoaterea din politica românească a acestui partid, pentru a lăsa eventual alte formaţiuni să ocupe golul rămas pe culoarul creştin-democraţiei româneşti.

Cine are însă interes ca rolul PNŢCD, ca partid consacrat valorilor europene promovate de Partidul Popular European, să fie luat, de exemplu, de Partidul Umanist din România aşa cum s'a afirmat în urmă cu un an sau de către Partidul România Mare aşa cum ar dori liderul acestui partid?

Nu este evident pentru toată lumea că vechiul sistem comunist, prelungit în aceste partide, doreşte să supravieţuiască îmbrăcând hainele onorabile ale unui curent politic european?

Prin decizia de a renunţa la viaţa politică, Dl. Theodor Stolojan a indus o criză în rândul Alianţei Dreptate şi Adevăr şi, în special, în rândul alegătorilor acestei formaţiuni.

Este ştiut faptul că domnia sa a avut o contribuţie determinantă în creşterea credibilităţii şi susţinerii electorale a PNL.

Intrarea în competiţia pentru Cotroceni a D-lui Traian Băsescu, riscă să facă invizibilă oferta politică liberală în cadrul Alianţei. Dezechilibrul politic poate fi important atât timp cât sondajele de opinie atestă existenţa unei percepţii publice a Alianţei Dreptate şi

Gheorghe Ciuhandu

Adevăr de trei ori mai puternică în câmpul liberalismului decât în cel al social-democraţiei.

Cu Traian Băsescu candidat la Preşedinţie, vom asista şi în această toamnă la vechiul război al *"trandafirilor"* politici. Vom avea parte de aceleaşi dispute dintre Adrian Năstase şi Traian Băsescu, care sunt ambii reprezentanţi ai social-democraţiei.

Cred însă că Românii care vor o schimbare reală a actualei conduceri politice, nu se vor rezuma la schimbarea doar a feţelor politice social-democrate. Cei care doresc schimbarea politică reală vor susţine un lider al altui curent politic angajat în bătălia pentru Cotroceni iar liberalismul lipseşte din această competiţie.

Cresc astfel şansele altor candidaţi precum Gheorghe Ciuhandu, candidatul creştin-democraţiei, al PNŢCD ca singurul competitor remarcabil de centru-dreapta din politica românească.

PNŢCD trebue, prin mesaje specifice, să evidenţieze apartenenţa sa la valorile creştin-democrate. În prezent, conform măsurătorilor sociologice, doar 76% din alegători recunosc acest partid ca fiind creştin-democrat. Rezultă de aici necesitatea întăririi identităţii sale în vadul acestei doctrine.

Ne vom situa în atenţia celor 14% din alegători, care sunt ataşaţi curentului creştin-democrat.

PNŢCD nu ia voturile altor formaţiuni de opoziţie, aşa cum încearcă o serie de pseudo-analişti să sugereze. Va clarifica însă faptul că Alianţa Dreptate şi Adevăr nu aparţine curentului creştin-democrat, aşa cum apreciază circa 11% din alegători (conform sondajului INSOMAR din 22-25 Septembrie 2004).

PNŢCD răspunde, prin participarea la alegerile parlamentare şi desemnarea propriului candidat la Preşedinţie, aşteptărilor celor 66% dintre cetăţenii care consideră necesară în România existenţa unui partid creştin-democrat puternic.

Ţinta noastră o reprezintă şi procentul de 5-6 % dintre alegătorii care, la alegerile locale au dat votul lor Partidului Umanist din România, partid care a încercat să se prezinte în faţa oamenilor purtând masca de creştin-democraţi. Alierea PUR cu PSD şi practic, topirea sa politică în masa partidului de guvernământ, a echivalat cu abandonarea celor care şi-au dat votul pentru o a treia cale în alegerile locale.

În concluzie, PNŢCD nu risipeşte voturi şi nici nu ia voturi dela alte partide. Îşi asumă însă apropierea propriului electorat, consolidându-se şi regrupând în folosul ţării, creştin-democraţia românească.

PE CINE ALEGEM?

Urmare din pag. 1

O Românie eficientă.

E de aşteptat ca principala temă de campanie a lui Traian Băsescu să fie corupţia din PSD.

Va aminti probabil de scandalurile de corupţie din partidul lui Adrian Năstase, va da exemple concrete de afaceri oneroase, va vorbi de tentativa de blocare a unor fonduri europene, de aşa-numiţii baroni locali, de ceea ce a numit recent *"sistemul ticăloşit"* care ar recurge la şantaj politic prin implicarea instituţiilor statului.

După semnalele de până acum, va avea un discurs provocator şi bătăios.

În ce priveşte confruntarea cu Vadim Tudor, din poziţiile adoptate până în prezent, reiese că, atunci când se va referi în campania electorală la liderul PRM, Traian Băsescu ar putea recurge la umor şi la o oarecare solidaritate faţă de Vadim Tudor, un posibil aliat în lupta contra PSD.

Vadim Tudor

Ţinând seama de prestaţia sa din ultimele luni, candidatul Partidului România Mare ar urma să le propună alegătorilor imaginea unui preşedinte care combină aspiraţiile europene ale lui Adrian Năstase cu limbajul direct şi viguros al lui Traian Băsescu.

Apelând la un comportament electoral patern, Corneliu Vadim Tudor l-ar putea atrage pe alegător printr'un mesaj de tipul *"Dumnezeu m'a ales să fac dreptate poporului român"*.

Corneliu Vadim Tudor s'ar putea lăuda cu o avere considerată modestă, cu spiritul său justiţiar şi cu credinţa sa în Dumnezeu.

De asemenea, şi-ar putea afirma ataşamentul faţă de valorile europene, dar şi dorinţa de a promova adevăratele valori ale românismului şi de a trezi mândria naţională a populaţiei.

Ar putea promite un mandat al compasiunii faţă de cei săraci şi suferinzi, restaurarea demnităţii armatei şi eradicarea corupţiei.

O Românie austeră.

Corneliu Vadim Tudor (PRM) ar putea recurge la o strategie de victimizare a lui Theodor Stolojan, acuzându-l pe Traian Băsescu de lipsă de scrupule şi de manipulare a opiniei publice.

E de aşteptat ca liderul PRM să amintească teoria potrivit căreia retragerea lui Theodor Stolojan ar fi fost rodul unui complot pus la cale de aripa PNL condusă de Dinu Patriciu şi de Traian Băsescu (cu varianta - aripa condusă de Valeriu Stoica).

E de aşteptat ca, popularizându-şi propriile editoriale din revista *România Mare*, Vadim Tudor să încerce discreditarea Alianţei PNL-PD în ochii alegătorilor, evocând, în interpretare proprie, diverse afaceri încheiate de liberali marcanţi sau de Traian Băsescu însuşi.

În atacurile împotriva celuilalt contra-candidat, Adrian Năstase, liderul PRM va invoca probabil scandalurile de corupţie din PSD şi privatizările făcute în avantajul unor firme străine şi în schimbul unor comisioane scandaloase.

DOUĂ MIŞELII:
ALIANŢA PSD-PUR ŞI ALIANŢA PRM-BNS

Andrei-Iustin HOSSU

"Copiii de suflet" ai lui Iliescu - Năstase şi C.V. Tudor - se pricep la mişelii, ca şi tătucul lor, politrukul sovietic Ion Ilici Iliescu.

Nimic surprinzător la alianţa PSD-PUR: s'au unit mafioţii - comuniştii miliardari (PSD) cu securiştii miliardari (PUR). Scopul? Înfrângerea în alegeri a Alianţei PNL-PD.

"Bomba" politică nefericită (există şi *"bombe"* politice fericite: în 1955, la Conferinţa la Nivel Înalt dela Geneva a celor patru mari puteri SUA, URSS, Marea Britanie şi Franţa, Secretarul Departamentului de Stat al SUA, intransigentul antisovietic şi anticomunist John Foster Dulles a impus neutralitatea Austriei!) este alianţa PRM-BNS, semnată de C.V. Tudor, preşedintele PRM, şi Matei Brătianu, preşedintele Blocului Naţional Sindical. Aparent, declarativ, această alianţă va asigura înscrierea pe listele electorale ale PRM a unor lideri sindicali din BNS. În esenţă, nedeclarativ, scopul acestei mişelnice alianţe este votarea masivă a lui C.V. Tudor în turul I al prezidenţialelor, pentru ca turul II să repete circul din 2000: atunci, Iliescu - C.V. Tudor; acum, Năstase - C.V. Tudor.

Ce trebue să facem noi, votanţii Dreptei şi adversarii Stângii (Năstase) şi ai Extremei Stângi (C.V. Tudor)? Să nu risipim voturile în primul tur al prezidenţialelor pe candidaţii de Dreapta fără şanse (Marin Ţaţa - URR, Constantin Timoc sau Ion Caramitru - PNŢCD, Lya Roberts), ci să îl votăm masiv şi integral pe candidatul Alianţei PNL-PD, Traian Băsescu. Altfel, risipind voturile în turul I, există pericolul ca în turul II, în loc de adevărata confruntare Năstase - Băsescu, să asistăm la falsa *"confruntare"* Năstase - C.V. Tudor, cu victoria dinainte ştiută a lui Năstase. (A propos: Aţi observat la televizor că *"Bombonel"* s'a tuns? Ştiţi de ce? Ca să fie mai seducător în campania prezidenţială!).

PREŞEDINTELE SE IMPLICĂ ÎN CAMPANIA ELECTORALĂ

Liderul social-democrat Octav Cozmâncă a dezvăluit că preşedintele Ion Iliescu se va implica în campania electorală în favoarea PSD. Şeful Statului aflat la Carei nu a ezitat de altfel, în ciuda poziţiei de neutralitate pe care i-o pretinde Constituţia, să sugereze auditoriului format din militari, să voteze partidul de guvernământ. Preşedintele Ion Iliescu a spus că ar fi de dorit să nu se strice lucrurile făcute în ultimii patru ani, iar votul să fie dat în consecinţă. Ion Iliescu afirmă că-şi va face campanie în timpul liber.

Preşedintele Ion Iliescu a confirmat că se va implica în campania electorală a partidului de guvernământ.

El a declarat: *"Am decis să îmi continui mandatul, îmi îndeplinesc toate obligaţiile de şef al Statului şi o să văd cum anume mă voi strecura pentru a-mi susţine şi candidatura la Senat"*.

Faptul că Ion Iliescu şi-a propus ca, din poziţia de preşedinte al Statului, să facă şi campanie electorală a stârnit reacţii critice puternice din partea reprezentanţilor Opoziţiei dar şi a UDMR.

Preşedintele Iliescu nu a spus explicit votaţi PSD, dar a sugerat totuşi acest lucru.

Prin urmare nu mai este un secret că preşedintele Iliescu va recomanda alegătorilor de aici înainte, într'o formă sau alta, să voteze cu partidul de guvernământ.

În calitate de candidat pe listele PSD este firesc să facă gesturi partizane, dar câtă vreme ocupă fotoliul prezidenţial el încalcă exigenţa imparţialităţii politice. Preşedinţia are, în Constituţia României, trăsăturile unei magistraturi, pretinzând celui care deţine mandatul să arbitreze jocul politic şi să fie imparţial. În spiritul actualei Constituţii preşedintele ar trebui să vorbească deopotrivă de virtuţile Opoziţiei şi să nu încerce să o delegitimeze. El ar trebui să-şi suspende opţiunile personale şi să admită că Stânga are nevoie de Dreapta şi invers. În schimb preşedintele se pregăteşte să suspende o veche ipocrizie şi anume aceea că ocupantul fotoliului dela Cotroceni poate fi imparţial.

Defectul nu este doar unul omenesc, ci poate în primul rând unul de structură. Cât timp preşedintele este ales prin vot direct şi are puteri sporite, el primeşte inevitabil un mandat politic. El nu va risca să-şi trădeze clienţii şi electoratul propriu făcând dreptate Opoziţiei. O mică rectificare a fost totuşi introdusă în Constituţia revizuită care a prevăzut pentru preşedinte un mandat de 5 ani. În acest fel alegerile prezindenţiale vor fi decalate de cele parlamentare şi vom putea asista la regimuri de coabitare. Parlamentul actual nu a îndrăznit să recurgă la singura soluţie reală şi anume republica parlamentară cu un preşedinte ales indirect. Aşa se face că realitatea politică din România va tinde să se sustragă în continuare normei constituţionale.

Recent Parlamentul a adoptat legea electorală care permite preşedintelui să candideze ca independent pe listele unui partid.

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE

din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICA CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMANIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form.AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX
import-export & distribution of publications and media
Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC
4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel: (416) 332 9777 - Fax : (416) 332 8777

Partea a II-a

NĂSTASE "SCATIU"

ALESUL ROMÂNILOR LA PREŞEDINŢIA ŢĂRII

Aurel. S. MARINESCU

Pe măsură ce creştea, Adrian (Ady) afişa caracteristicele rasei bunicii sale dela Tărtăşeşti; viclean şi hoţ. În schimb, sora lui, Dana, semăna cu mama ei, blândă, naivă chiar prostuţă.

La 12 ani, Ady şi-a descoperit subit dragostea de a se juca cu vărul său mai mic cu 6 ani, şi de aceea il vizita aproape zilnic după şcoală. Dar nu ca să se joace altfel decât cu timbrele poştale din cele trei albume (clasoare) ale unchiului său. Şi astfel, zi de zi, cum apărea, după ce mătuşa sa îl trata cu sandvişuri, el cerea clasoarele cu timbre *"să se joace"*.

După câteva săptămâni, mătuşa a observat că nu mai exista nici un timbru în cele trei clasoare. Aşa a inceput, prin furt, să colecţioneze mărci poştale şi de atunci i s'a dezvoltat dorinţa de a colecta prin acaparare şi furt. Odată cu noua poziţie a lui Marin Năstase (Titi) nu numai de membru de partid cât şi de colaborator al Securităţii, sunt indicii că şi Ady a fost de pe atunci, din ultimele clase de liceu *"adoptat"* de Securitate. Deodată a devenit elev fruntaş iar atunci când la liceu venea în vizită vreo delegaţie de străini din ţările în special capitaliste, întotdeauna cuvântul de *"Bun venit"* în limba engleză sau franceză, era rostit de elevul Năstase M. Adrian.

Când era în ultima clasă de liceu, au apărut sub semnătura lui în revista *"Magazin Istoric"* unele comunicări sau precizări privind evenimente sau conducători din istoria medievală a României în special Banat şi Transilvania. Unele comunicări erau inedite, *"rodul cercetărilor"* elevului Năstase M. Adrian, Clasa a X-a sau a XI-a, Liceul Nr. 1, Bucureşti, uneori precise puneri la punct.

Probabil că atunci, mulţi s'au mirat sau au lăudat pe autorul unor asemenea studii serioase cu toată vârsta sa adolescentă. Nimeni însă nu a ştiut că, de fapt, contribuţia lui Adrian - elevul minune - nu era decât semnătura, căci autorul era *"iubitul"* lui, fostul profesor de istorie Ion D. Suciu, dela Universitatea din Bucureşti, epurat din cadrele universitare în 1946, condamnat de trei ori politic şi binecunoscut ca homosexual şi specialist în istoria medievală a Banatului şi Transilvaniei. Iată cum aşchia nu sare departe de trunchi!...

Legătura lor a fost de lungă durată, ba chiar au purtat amândoi verighete. Deşi Ionică Suciu era mult mai în vârstă, legătura a fost *"pasională"* şi astfel a apărut şi această moştenire dela tatăl său - bisexualitatea.

Într'o seară, Adrian a plecat beat de amor şi alcool dela Suciu şi aproape de casă a căzut pe trotuar unde a fost găsit de taică-său. Acesta, în loc să reclame cazul la Miliţie, sau să-l confrunte pe Suciu, i-a dat numai un telefon rugându-l *"să-i lase băiatul în pace"*. Ştia el ce ştia!

Adrian a intrat la facultatea de Drept şi ca student şi-a continuat viaţa sexuală dublă. Deseori, invita la el acasă studenţi negri cu care se închidea în cameră spunându-i mamei sale să nu-i deranjeze, că studiază. Şi biata mamă, în naivitatea femeilor generaţiilor trecute, nu avea decât cuvinte de laudă pentru fiul ei aşa de studios.

Încă de pe la 14-15 ani, Marin, tatăl l-a format prin *"spălarea creierului"* pe Adrian, căruia i-a spus de mii de ori că este superinteligent şi că v'a ajunge mare dar mai trebue şi să se căsătorească cu o fată din înalta nomenclatură comunistă; probabil aşa erau indicaţiile.

La rândul său, Marin Năstase, a mai dat o lovitură a vieţii sale. Întâi a încercat la Timişoara să i-a un doctorat, dar nu a reuşit. Atunci a pus în mişcare toată mierea stupilor din Tărtăşeşti pe care a vândut-o, plus alte produse agricole şi cu banii adunaţi plus *"o vorbă bună"* dela Secu, a luat titlul de doctor în izotopi radioactivi la Bucureşti.

Aşa că a devenit dr. ing. Marin Năstase, fără ca măcar să ştie ceva despre izotopii radioactivi. Nu că i-ar fi fost necesar acest titlu în cariera sa de cercetător ştiinţific sau în cariera universitară. Doar a procurat o carte din străinătate pe care a tradus-o. Titlul de doctor i-a trebuit pentru a justifica că nu este un oarecare inginer ci un om de ştiinţă, un doctor-inginer. Şi în această calitate a făcut parte ulterior din mai multe delegaţii de oameni de ştiinţă care au fost invitaţi în străinătate la diferite ocazii, iar Marin Năstase i-a însoţit ca *"ochiul şi urechea"* Securităţii, fără ca un doctor-inginer să fie bănuit de *"turnător"*. A fost în delegaţii în Cehoslovacia, China. Franţa, Suedia (6 luni) şi alte ţări. Din toate aceste vizite, situaţia familiei nu s'a schimbat cu nimic; banii primiţi pentru deplasările în străinătate, în valută, i-a cheltuit pentru sufletul său, tabieturile sale, maşină, ţigările Kent, mesele sale la restaurante; biata sa soţie, a purtat acelaşi palton peste 20 de ani făcut dintr'o manta ofiţerească de-a lui, bineînţeles transformată şi vopsită, şi tot cartofii şi fasolea au fost hrana ei şi a copiilor.

În aceşti ani de urcuş vertiginos al semiţiganului Marin Năstase, el a mai dat o lovitură de *"imagine"* care i-a adus bani, pensie mare, glorie, grade militare de rezervist până la general, înmormântat cu onoruri militare la Cimitirul Ghencea (militar). Cum comuniştii au căutat să aibă eroii lor antifascişti, Marin Năstase a ticluit o poveste mincinoasă pe care nimeni n'a verificat-o; de altfel era şi greu de verificat după circa 40 de ani dela sfârşitul războiului. Basmul bulibaşei a fost acesta: a fost odată ca niciodată în Braşov; se făcea că un tânăr ofiţer de antiaeriană care şoma din lipsă de activitate militară, rătăcea de unul singur a doua zi după 23 August 1944, pe una din străzile oraşului. Deodată a apărut o coloană germană de camioane cu soldaţi şi armament care se retrăgea de undeva în confuzie şi necunoştinţă. Comandantul coloanei, un ofiţer superior văzând un chipeş ofiţer român, fost camarad de luptă (teoretic), a oprit coloana şi politicos la întrebat pe ofiţerul român care s'a întâmplat să fie chiar Marin Năstase, care este direcţia spre Vest, spre Cluj.

Proastă inspiraţie a avut ofiţerul german, care, în loc să întrebe un locuitor al Braşovului, oraş care avea pe atunci o bună populaţie săsească, l-a întrebat pe ofiţerul român ce nutrea sentimente de ură faţă de fascişti şi de mare admiraţie faţă de armata şi poporul rus, - *"libertate ne-a adus"*. Ca urmare, ofiţerul român i-a indicat o direcţie greşită, contrarie, care mergea spre Moldova, drum care se infunda undeva, lucru bine ştiut de bulibaşa-ofiţer. Deci, coloana germană a plecat pe drumul indicat de ofiţerul Năstase şi s'a înfundat undeva unde a fost pe de-a întregul capturată de armata roşie biruitoare.

Atunci prin '80, după această poveste, s'a turnat un film din lupta contra fascismului, Năstase a fost consilierul regizorului şi a încasat nu numai salariul pentru munca sa dar şi o primă şi decoraţii.

Nimeni nu s'a întrebat în anii turnării acestui film fantezist, dacă ofiţerul Năstase a făcut asemenea faptă, de ce în 1946, totuşi, a fost epurat din armată fiind atât de devotat partidului şi comunismului? Sau dacă a înfăptuit acest lucru, de ce l-a ţinut secret circa 40 de ani? Sfântă impostură! În acei ani s'a considerat el, oare, curat ca lacrima faţă de partid şi devotat instituţiei cu care colabora? Într'adevăr, a avut grijă, după izgonirea regelui în 1947, să arunce în Dâmboviţa sabia pe care a primit-o în 1942 din mâna regelui şi cu asta a considerat că nu a mai ascuns nimic, nici averea dela Tărtăşeşti?

După terminarea facultăţii de Drept şi obţinerea licenţei, Adrian Năstase (Ady) a lucrat undeva la Preşedinţia Consiliului de Miniştri, repartizat ştiţi de cine. Dar a mai avut o funcţie: a fost membru al Asociaţiei de strângerea relaţiilor de prietenie cu străinătatea, respectiv Asociaţia de prietenie româno-americană; româno-engleză; româno-franceză etc., etc., etc.

Astfel avea avantajul pătrunderii - fără frică, în misiune - în ambasadele acelor ţări cu ocazia sărbătorilor lor naţionale sau la alte manifestări cultural-artistice. Acolo avea dublu avantaj, datorită pătrunderii şi cunoştinţelor sale în limba franceză şi engleză (învăţate cu meditator), avea posibilitatea să vâneze victime pentru Securitate dar şi pentru el. Atunci el a lucrat pentru DIE, Serviciul străinilor în trecere pe teritoriul românesc: de exemplu, un American il întâlnea la ambasada SUA, unde el era invitat cu ocazia sărbătorii independenţei americane, 4 iulie. Adrian amabil şi serviabil, Americanul fericit că a întâlnit un localnic cu care se poate înţelege; Adrian il invita la Operă, Athenée Palace şi alte locuri frumoase şi în acest fel, sub masca amiciţiei, afla scopul venirii Americanului la Bucureşti, putea constata din întrebările puse ce îl interesa; afla dacă este interesat să întâlnească o anumită persoană cetăţean român etc., etc., etc. În acelaşi timp găsea şi partenere or parteneri pentru relaţiile sale bisexuale.

La un moment dat a găsit o Suedeză pe care chiar a găzduit-o acasă în familie.

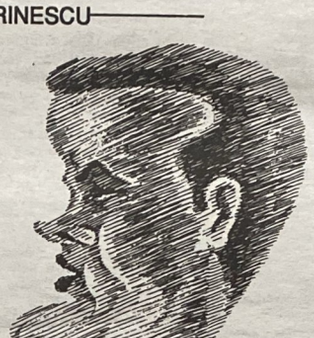

Cum putea oare mama lui în această situaţie să bănuiască că Adişor al ei face ceva împotriva firii? Mai ales că ea stătea numai acasă şi cunoştea doar drumul la piaţă. Nu avea prietene, nimeni nu-i vizita. Relaţiile cu familia ei erau rupte la cererea soţului, ca fiind neconforme cu noua lui linie de impostor-colaboraţionist.

Tot la ambasade, la cea franceză a cunoscut un Francez, partener homosexual care l-a invitat la Paris (individul era o personalitate), aşa că Adişor pe post de fetiţă a primit imediat paşaport şi a plecat la Paris unde a avut o altă aventură de data asta ca băiat.

La ambasada USA a întâlnit o tânără naivă, Americancă ai căror părinţi evrei părăsiseră România în 1951, stabilindu-se la New York, unde tatăl profesa medicina. Tânăra studentă pregătea o lucrare despre România şi Ady s'a oferit imediat să o ajute, fapt pentru care a găzduit-o mai multe luni şi cu care a întreţinut nu numai relaţii sexuale normale dar a şi întocmit planuri de căsătorie. Pe vremea aceea Adrian Năstase nu nutrea planuri de conducător al României; dorea să trăiască în America capitalistă. Tânăra americancă era atât de prostuţă încât a citit notele informative despre ea făcute de iubitul ei, care din neglijenţă le-a uitat în cameră. Când ea l-a întrebat despre ele, el a liniştit-o, că aşa trebue făcut când găzduieşti cetăţeni străini şi a convins-o să nu se alarmeze.

Între timp, fata era cu adevărat îndrăgostită de el, dar tatăl ei a aflat motivul prelungitei şederi în ţară, cine este cel ce vroia să-i fie ginere şi a chemat fata urgent la New York, i-a spus totul şi a trimis-o în Franţa la studii, aşa că ţesătura lui Ady s'a destrămat. Fata a apucat să-i comunice lui Adrian ceea ce ştia tatăl ei. Reacţia lui Adrian faţă de un prieten a fost: *"de unde ştie el?"*.

Probabil că au mai fost şi alte asemenea *"iubiri"* iar despre cei *"descusuţi"* se va şti dacă vreodată vor fi publice dosarele şi dacă va mai exista dosarul lui Năstase de activitate in cadrul DIE şi al procesului Suciu.

Când, cu câţiva ani în urmă, a izbucnit scandalul Priboi, presa întreagă a înregistrat acţiunile furioase de apărare a lui Priboi de către prim-ministrul României, Adrian Năstase. Ce legătură poate fi (de rudenie nu este) între un pretins intelectual de clasă, doctor în Drept, profesor universitar şi un ofiţer torţionar dovedit de Securitate, semidoct, semianalfabet, original recrutat din drojdia societăţii şi instruit în şcolile Securităţii unde a învăţat ura de clasă, ura de oameni, deci o brută? Priboi i-a botezat primul copil; Priboi a fost ridicat de Năstase în ritmul urcuşului său politic; purtător de cuvânt, deputat PSD, consilierul său. Şi nimeni nu s'a întrebat de ce Năstase urăşte ideea deconspirării Securităţii şi s'a opus cu vehemenţă ca dosarul lui Priboi să fie făcut public. Explicaţia este simplă: Priboi a fost legătura lui Năstase cu Securitatea; Priboi a fost îndrumătorul lui. Dacă Priboi este descoperit şi eventual adus în faţa Justiţiei, atunci el va vorbi şi de Adrian Năstase şi de colaborarea lor şi atunci urmează prăbuşirea de pe soclul pe care şi l-a construit.

Presa din ţară a anunţat că la examenul de prebacalaureat părinţii au fost de acord să se facă publice rezultatele obţinute de elevi, cu o singură excepţie: Adrian şi Dana, părinţii elevului Andrei Năstase, dela Liceul Jean Monnet, s'au opus ca să fie public anunţate rezultatele obţinute de fiul lor. Iniţial s'ar putea aprecia modestia şi dorinţa de a păstra un secret familial. Dar n'a fost să fie aşa! La finalul examenului de bacalaureat s'a anunţat, de data asta, că odrasla premierului a obţinut cea mai mare notă pe liceu şi pe Bucureşti. Şi atunci unde ar fi modestia? Faptul a reamintit, celor ce cunosc, o altă asemenea situaţie petrecută cu câteva decade înainte şi cu alţi actori.

Dana, sora lui Adrian, a dat examen de admitere la facultatea de Filologie, secţia engleză şi a căzut la examen, fapt pentru care plângea acasă în hohote cu toate consolările mamei sale. Tata, Marin Năstase nu era acasă. Când a venit şi şi-a găsit fiica plângând, aflând cauza, s'a îmbrăcat imediat cu pardesiul şi a plecat, deşi era seară de toamnă. După o oră s'a întors şi vesel i-a spus fetei: ai reuşit!

A doua zi pe tabelul celor ce au reuşit admiterea la Limba engleză a apărut şi numele Năstase M. Dana. Este de bănuit că iăticul a făcut un târg acolo unde s'a dus, căci la absolvirea facultăţii, Dana a fost angajată - nu profesoară - ci salariata unei firme de Comerţ exterior. Ori, se ştie, de cine aparţinea Comerţul exterior, Externele, Ministerul turismului ş. a. Imediat, Dana a fost trimisă în Siria apoi în Norvegia şi Olanda (în coasta NATO). După 1989 a avut servicii numai în contact cu străinii: la Sofitel, Sörös şi alţi străini. Şi Secu face minuni!

Aşa că istoria s'a repetat, între cele două examene ale fiului, tatăl a avut timp să aranjeze ca fiul său să cunoască subiectele sau altă metodă aplicată după eşecul primului examen.

Câteva eşecuri

Au urmat câteva evenimente, analizate acum după scurgerea timpului, nu tocmai plăcute familiei Năstase *"Scatiu"*.

Cu tot doctoratul în izotopi radioactivi, cu toată practica sa de asistent la Institutul de Petrol şi Gaze, pentru a fi păstrat în Bucureşti la mutarea din capitală a acestui institut, fie din alte raţiuni, dr. ing. Năstase a fost transferat pe postul de director al Învăţământului profesional din Ministerul Învăţământului, un post de birocrat care ar fi fost obţinut de un oarecare inginer, nu de un dr. ing. *"specialist"* în izotopi radioactivi, deci nu un post prodigios ca cel de profesor universitar.

Prin 1973-'74, dr. ing. a avut din nou *"probleme"* cu fiul său, căci acesta a continuat vechea relaţie cu I.D. Suciu. De data asta, acest viciat, mergea cu Adişor la porţile fabricilor şi cu tehnica specifică acestei categorii, ademenea tineri muncitori atraşi şi de titlul de profesor.

La aceste racolări a participat şi acela care peste ani avea să aspire la conducerea României şi pe care, din laşitate, chiar şi fostul rege la declarat: cea mai importantă persoană a anului 2003. Cu aceşti tineri, racolaţi, aduşi la casa lui Suciu, urmau beţii, orgii şi partide de sex şi perversiuni sexuale.

Cum a aflat Miliţia este o enigmă. S'a lăudat vreunul din tineri? Vecinii au raportat activităţi suspecte, sectoristului? Sau Suciu era deja cunoscut Secţiei de moravuri a Miliţiei? Cert este că Miliţia a descins în mijlocul unui asemenea dezmăţ. Urcaţi pe o scară a unei maşini de pompieri au fotografiat totul pe fereastră. A urmat ancheta în care vinovaţii principali erau I.D. Suciu şi Adrian Năstase ca racolatori şi corupători. Până în seara procesului aşa s'a ştiut, dar a doua zi a urmat o bombă: acuzat Ion Suciu, martor al acuzării Adrian Năstase.

I.D. Suciu pentru inversiuni sexuale şi corupere a unor fii ai clasei muncitoare a fost condamnat 8 ani, iar după executarea condamnării, 6 ani deportare în Bărăgan, ca fiind un pericol social.

Îngerul păzitor, fie el Priboi sau altul l-a făcut pe Adrian Năstase, curat ca lacrima într'un proces cu uşile închise, fără public, numai ceva *"lucrători"* de Miliţie şi Securitate. Procesul a fost prin 1973.

Dar şi *"favoritul"* zeilor a avut de suferit. În mod discret a fost scos dela Preşedinţia Consiliului de Miniştri şi expediat ca cercetător la Institutul de Drept Penal.

Toată această întâmplare a fost, însă, un semnal de alarmă pentru Marin Năstase, tatăl. Şi, în liniştea nopţii, a plănuit să-l căsătorească pe Adrian, să-i dea o identitate socială, pentru ca nimeni să nu-l mai poată acuza de invers şi sperând în acelaşi timp că-i va găsi o viitoare soţie tot aşa de naivă şi necunoscătoare cum găsise el pe soţia sa. Problema era însă mai complicată, căci conform dorinţei tată-fiu, viitoarea doamnă Adrian Năstase mai trebuia să fie şi fiică de nomenclaturist care să pună umărul şi prestigiul familiei la ridicarea politică a progeniturii ţigăneşti, Adrian Năstase.

Continuare în pag. 8

LIBERAL-DEMOCRAŢII BRITANICI NU VOR ROMÂNIA ÎN U.E.

Grupul Liberal-Democrat britanic din Parlamentul European a adoptat o iniţiativa prin care se pronunţă împotriva admiterii României în Uniunea Europeană în 2007.

În opinia liberal-democraţilor britanici, România nu îndeplineşte cerinţele de bază pentru aderare. Nici Bulgaria sau Turcia nu stau prea bine, însă liberal-democraţii analizează cu precădere situaţia din România.

Doar britanicii şi-au expus opiniile, nu întregul grup liberal-democrat european.

Emma Nicholson

Democraţia şi drepturile omului

Liberal-democraţii britanici, care fac parte din grupul liberal democrat european - al treilea ca mărime în Parlament după Partidul Popular şi Partidul Socialiştilor - îşi motivează poziţia prin faptul că, după atâţia ani de negocieri cu Uniunea Europeană, România e încă departe de a îndeplini cerinţe de bază pentru admiterea în Uniune.

Cerinţe pe care, spun parlamentarii britanici, până şi Turcia le îndeplineşte.

Este vorba de criteriile dela Copenhaga, adică principii de bază privind democraţia şi drepturile omului.

Baroneasa Emma Nicholson, membru în grupul parlamentar liberal-democrat şi fost raportor pentru România a declarat: *"Îngrijorarea noastră priveşte în primul rând corupţia şi funcţionarea defectuoasă a justiţiei în România. Iar fără justiţie nu putem vorbi de democraţie, condiţie necesară pentru a intra în Uniunea Europeană".*

"Eu n'aş merge chiar atât de departe precum unii dintre colegii mei, spunând că România nu trebue primită în Uniune în 2007. Într'adevăr, e greu de crezut că România va reuşi să încheie anul acesta negocierile la capitolul justiţie, însă nu cred că acest lucru va însemna automat că va rata aderarea în 2007" - a precizat Emma Nicholson.

Fostul raportor al Parlamentului European pentru România a subliniat că există mici diferenţe de opinii între membrii grupului parlamentar liberal-democrat privind poziţia actuală a României în procesul de aderare. România - *"un măr putred"*.

De cealaltă parte, în tabăra radicalilor, Chris Davies, liderul grupului liberal-democrat britanic în Parlamentul European, a declarat că admiterea României în condiţiile actuale ar pune sub semnul întrebării o serie de valori şi principii ale Uniunii.

El a asemănat România unui măr putred, care, odată intrat în Uniune, i-ar putea contamina şi pe ceilalţi membri.

Chris Davies a subliniat că nu pledează pentru un refuz definitiv adresat României.

Dimpotrivă, UE trebue să facă în continuare presiuni asupra autorităţilor române pentru ca acestea să continue reformele, şi cel mai bun mijloc sunt chiar negocierile de aderare. Însă, spune Chris Davies, dacă România va fi admisă cu orice preţ în 2007, printr'o decizie politică, trecându-se cu vederea eventualele lipsuri, atunci problemele grave ale ţării riscă să rămână nerezolvate.

Baroneasa Emma Nicholson este însă mai optimistă în ceea ce priveşte soarta aderării României. *"Cred că şansele ca România să fie primită în Uniune în 2007 sunt în continuare foarte mari, dar depind de eforturile pe care guvernul le va face în continuare. E adevărat, s'au înregistrat progrese mari, dar România mai are încă multe de făcut. Aşadar, 2007 e o dată foarte probabilă pentru aderare, cu condiţia ca reformele să nu se oprească acum."*- a spus baroneasa Nicholson.

Parlamentul European nu are putere de decizie, dar rezoluţiile sale pot influenţa atitudinea Comisiei Europene sau chiar a Consiliului de Miniştri, aşa cum a dovedit-o raportul comisiei parlamentare de politică externă din iarna trecută.

ROMÂNIA- PROBLEME PRIVIND CRITERIUL ECONOMIC AL U.E.

Criteriul economic pentru aderarea la UE cuprinde statutul de economie funcţională de piaţă şi abilitatea de a face faţă presiunii concurenţiale de pe piaţa unică şi, până acum, nici o ţară candidată nu a primit ambele calificative în acelaşi an, a precizat adjunctul şefului Delegaţiei Comisiei Europene.

Onno Simons a vorbit despre progresele făcute de România în procesul aderării la Uniunea Europeană apreciind paşii făcuţi către macrostabilitatea economică.

Dl. Simons a remarcat însă şi lucrurile negative cu care se confruntă încă România. Oficialul european a subliniat că România are, încă, cea mai mare inflaţie dintre toate ţările candidate, ceea ce afectează capacitatea ţării de a-şi îndeplini obligaţiile ce-i revin din adoptarea legislaţiei europene.

Adjunctul şefului Delegaţiei Comisiei Europene la Bucureşti a criticat încurajarea acumulării datoriilor la bugetul de stat de către firmele ineficiente economic.

Onno Simons a mai vorbit despre privatizare şi disciplina financiară, apreciind ultimele privatizări (Petrom, BCR, companii de distribuţie a energiei electrice, a gazelor naturale şi intenţia de a privatiza CEC), dar amintind şi *"poveştile fără sfârşit"* ale societăţilor Tractorul, Roman şi Aro, care au început să adune iar datorii după ce enormele datorii anterioare le-au fost şterse.

În privinţa arieratelor, Onno Simons s'a referit la efectele negative ale acestora - deficit fiscal, instabilitate financiară - şi la necesitatea de a fi impuse penalităţi, care deocamdată, din păcate, nu se aplică. Deşi sistemul financiar se bazează mai mult pe sistemul bancar decât pe cel de piaţă, totuşi sistemul bancar din România este insuficient dezvoltat, apreciază oficialul european. El a dat ca exemplu rata creditului neguvernamental, care a ajuns la doar 16% din PIB, la finalul lui 2003, comparativ cu 30-50% cât a fost în celelalte ţări candidate.

O economie de piaţă eficientă trebue să aibă şi un sistem juridic de încredere, inclusiv în ceea ce priveşte dreptul de proprietate, a mai spus Dl. Simons. Onno Simons, adjunctul şefului Delegaţiei Comisiei Europene la Bucureşti nu a dorit să spună dacă România are sau nu o economie de piaţă funcţională ba chiar a spus că decizia în privinţa acordării acestui calificativ va fi luată în următoarele trei săptămâni atât cât a mai rămas până la publicarea de către Comisia Europeană a raportului de ţară pentru România.

U.E. NU DĂ GARANŢII ROMÂNIEI CĂ VA ADERA ÎN 2007

România a primit la Bruxelles o notă pe care o aştepta de un an de zile: statutul de economie de piaţă funcţională. Raportul Comisiei Europene afirmă că în continuare e posibil ca România să încheie negocierile aşa cum şi-a propus, şi să devină membru cu drepturi depline al Uniunii Europene la 1 lanuarie 2007.

Oficialii europeni avertizează însă că cei doi ani care au mai rămas nu vor fi deloc uşori. *"Ţinta de aderare în 2007 a fost confirmată, în opinia mea este una realistă, dar nu putem vorbi de garanţii. Totul depinde de felul în care România se va achita de obligaţiile asumate şi promisiunile făcute. Va fi un proces dificil de negociere, vor fi monitorizări şi vom vedea dacă România trece testul sau nu"* a declarat domnul Verheugen. *"Dar eu sunt foarte încrezător că ţara D-voastră poate atinge acest obiectiv"*, a mai adăugat comisarul european.

În opinia lui, raportul prezentat la Bruxelles este unul amestecat. Sunt multe progrese, politice şi economice, dar mai sunt încă multe de făcut. Să recapitulăm: România a fost declarată economie de piaţă funcţională, dar pentru a face faţă presiunilor competiţionale într'o piaţă cum este cea europeană trebue să continue programele de reforme structurale. Raportul menţionează progresele în reformarea Administraţiei şi Justiţiei, dar atrage atenţia că încă ar mai exista posibilitatea ca unele decizii ale magistraţilor să fie influenţate de Executiv. În fine, analiza Comisiei Europene apreciază adoptarea pachetului de măsuri anti-corupţie, dar afirmă în acelaşi paragraf că fenomenul corupţiei continuă să fie grav şi foarte răspândit.

Negociatorul şef cu Uniunea Europeană, Vasile Puşcaş s'a declarat optimist în legătură cu încheierea ultimelor 3 capitole de negociere în orizontul de timp stabilit.

De anul viitor, Comisia Europeană va folosi un nou sistem de monitorizare şi avertizare a statelor candidate, în cazul unor abateri dela cursul negociat. Vasile Puşcaş nu se teme de acesta, ba chiar crede că este un instrument util. Ministrul Puşcaş este convins că nu există altă cale. Alternativa, dacă ceva ar interveni în următorii doi ani este ştiută de pe acum - aderarea în 2008.

NĂSTASE "SCATIU"

Urmare din pag.5

Norocul i-a zâmbit lui Marin Năstase, la Direcţia învăţământului pe care o conducea se afla şefă de cadre, soţia fostului ministru de Externe, comunistul ilegalist, G. Preoteasa, mort în accident de avion în 1957, la Moscova. Tov. Preoteasa avea o fiică studentă la Filologie în anul 3 sau 4, Universitatea Bucureşti.

Marin Năstase, directorul a făcut pe peţitoarea, a convins pe tovarăşa să-şi mărite fata şi el a fost *"motorul"* care a reuşit să-şi însoare/mărite băiatul, desigur, păstrând secretul despre fiul său, secret pe care l-a păstrat cu sfinţenie până la moarte şi faţă de soţia sa, care, dacă l-ar fi cunoscut şi-ar fi explicat viaţa ei conjugală. Sforile au fost trase, tinerii se zice că s'au plăcut, se zice chiar că s'au şi iubit şi căsătoria lui Adrian cu domnişoara/tov. Preoteasa-fiica s'a aranjat. De toate sforăriile tatălui său, Adrian s'a ţinut departe, doar fiu ascultător. Şi cum ambele familii erau *"comuniste"*, s'a aranjat numai căsătoria civilă nu şi religioasă. Pe vremea aceea Adrian nu ştia să-şi facă semnul Crucii, nu frecventa bisericile la slujbele religioase aşa cum o va face peste 30 de ani. Căsătoria civilă a avut loc la Primăria din Piaţa Amzei, în prezenţa unei echipe de ţărani secui - rude - (tov. Preoteasa-mama era unguroaică din secuime), îmbrăcaţi în hainele lor dela ţară, tradiţionale şi câţiva membrii selecţionaţi cu grijă de Marin (Titi) Năstase, din partea familiei lui, doar fratele lui cu soţia şi din partea Elenei Dragomirescu-Năstase (mama ginerelui) doar o soră cu soţul, deşi mai avea trei fraţi şi părinţii. După sfârşirea ceremoniei şi oferirea unei cupe de şampanie şi biscuiţi, a urmat un prânz la *"Coş"*; dar socrul, Marin, a avut grijă să elimine dintre invitaţii prezenţi la Starea civilă pe fratele său cu soţia, fost comerciant, naţionalizat în 1948 şi pe sora mamei lui Adrian cu soţul, fost deţinut politic, pentru a nu da explicaţii tov. Preoteasa despre aceşti duşmani de clasă pe care îi invitase doar ca decor la Starea civilă unde nu atrăseseră atenţia tov. Preoteasa.

A doua zi după căsătoria civilă a lui Adrian, el s'a mutat să locuiască în casa tov. Preoteasa din parcul Primăverii, îndeplinindu-se dorinţa combinată, a tatălui şi a sa de a deveni soţ de fiică de nomenclaturist. Părea că planurile lui Marin, tatăl, s'au realizat şi că totul merge pe drumul dorit de el. Dar n'a fost să fie aşa!

După câteva zile de om căsătorit cu o tânără frumoasă, atractivă, foarte veselă şi simpatică, într'o seară la orele 11, cineva a sunat la uşa familiei Năstase. La întrebarea D-nei Năstase *"cine este?"*, a răspuns fiul Ady. A urmat dialogul: *"Ce s'a întâmplat Adişor, mamă?"* Răspunsul: *"Mamă, dacă nu mă primeşti în casă, lasă-mă să dorm în hol, nu vreau să mă întorc la ea!"* Şi mama a întrebat: *"De ce, mamă, este o fată bună, frumoasă?"* Răspunsul a fost: *"Eu vreau să studiez, să citesc şi ea mă solicită prea mult!"*

A doua zi tov. Preoteasa, a vizitat cu mare scandal familia Năstase, spunându-le că fără nici o explicaţie, în noaptea anterioară, Adrian şi-a părăsit tânăra soţie sărind pe fereastră, bineînţeles fără ştirea cuiva din casă. Au urmat discuţii între *"patru ochi"*, Marin (Titi) - tatăl - cu tov. Preoteasa - mama tinerei doamne Năstase. Nu vom şti niciodată dacă tăticul lui Adişor i-a dezvăluit mamei *"victimei"* deviera sexuală a fiului său. Oare s'a putut gândi că Adişor îşi va schimba *"gusturile sexuale"* atât de rapid? A urmat divorţul; mai târziu fiica tov. Preoteasa s'a recăsătorit. Adrian a continuat viaţa sa de burlac cu aventuri, bucurii şi necazuri şi mai ales cu succese profesionale, ajutat desigur, pentru randamentul său de *"îngerul cu epoleţi"*, păzitorul său.

Aurel Sergiu MARINESCU

TRADUCERI AUTORIZATE
(CERTIFIED TRANSLATIONS)
Membru ATIO & CTIC

Diplomă şi Foaie Matricolă ~ Adeverinţe
Certificat Naştere – Căsătorie - Cazier
Hotărâre Divorţ - Acte Sponsorare

LUCIAN EFANOV
Tel: 416 - 587 - 6603

Specializat în acte de echivalare studii pentru Ontario College of Teachers ~ Medical Council şi Professional Engineers of Ontario

Fax: 905 - 619 - 9345
E-mail: postscriptum@lycos.com
Web site: PostScriptum.Netfirms.com

Traduceri profesionale, la preţuri rezonabile!
Post-Scriptum Translations

PROGRAMELE CELOR DOUĂ COALIŢII ÎN ATENŢIA SPECIALIŞTILOR

D.A. BATE PSD + PUR ÎNSĂ NOTELE SUNT SLABE

La cererea revistei *Dilema Veche* şi *EurActiv.ro*, un grup de experţi independenţi au evaluat programele de guvernare ale PSD+PUR şi PNL-PD. Vestea bună este că ambele formaţiuni au trecut clasa, obţinând note peste 5, pe o scală dela 1 la 10. Vestea proastă este că ambele programe sunt mai curând mediocre, deşi opoziţia înregistrează un uşor avantaj. Media finală a PSD+PUR este 5,48, iar cea a PNL-PD 6,06.

Proiectul *"Eu pentru ce votez?"* a fost dezvoltat de *Dilema veche* în parteneriat cu agenţia de ştiri europene *EurActiv.ro*. Experţi români cu experienţă în evaluarea politicilor publice (vezi prezentarea experţilor mai jos) au evaluat propunerile celor două forţe politice în ce priveşte

IMPOZITAREA; PENSIILE; EDUCAŢIA; CORUPŢIA; SĂNĂTATEA; MEDIU/AGRICULTURA.

Vă prezentăm mediile notelor acordate de experţi, pe capitole:

Impozitare: PSD+PUR - 6,3; PNL-PD - 7,3
Corupţie: PSD+PUR - 3,8; PNL-PD - 5,1
Educaţie : PSD+PUR - 5,2; PNL-PD - 6,8
Mediu/Agricultura: PSD+PUR - 5,9; PNL-PD - 5,4
Pensii: PSD+PUR - 5,3; PNL-PD - 5,3
Sănătate: PSD+PUR - 6,4; PNL-PD - 6,5

Din concluziile suplimentului:

Cele mai mari note s'au înregistrat la capitolul *"Impozite"*: PSD+PUR - 6,3; D.A. - 7,3. Ambii combatanţi propun reduceri semnificative ale impozitelor pe venit şi profit, ca şi a contribuţiilor pe salarii. Fiscal, programele se delimitează totuşi: Alianţa D.A. propune o reducere apreciată de experţi ca îndrăzneaţă, cu efect imediat, dar şi cu o doză de imprevizibil; pe de altă parte, PSD-PUR adoptă politica *"paşilor mărunţi"*. Deşi experţii au notat per total pozitiv ideea unei taxe cu cotă unică, au fost semnalate posibile forme de opoziţie faţă de această idee, care ar putea duce la abandonarea sa (criteriul 4 de evaluare). Singura corigenţă înregistrată (nota sub 5) a fost cea a PSD+PUR la *"Corupţie"* - 3,8. Experţii au considerat că metodele propuse pentru lupta împotriva corupţiei sunt insuficiente pentru gradul de răspândire a fenomenului. În cazul D.A., aceasta a trecut clasa la limită (5,1).

Cea mai mare diferenţă între cele două programe s'a înregistrat la capitolul *"Educaţie"*: PSD+PUR - 5,2 faţă de 6,8 ceilalţi. Experţii au considerat că opoziţia vine cu o strategie credibilă la nivel macro pentru acest domeniu, iar Puterea se limitează la proiecte disparate.

Experţii au găsit ambele programe pe agricultură ca fiind aproape egal de proaste, amândouă încercând să *"înece problemele în bani"*, aruncând pe piaţa promisiunilor subvenţii, abordând doar timid alte mijloace moderne de intervenţie. Alianţa D.A. nu şi-a făcut temele la capitolul mediu.

Această parte din capitolul Mediu/Agricultură a făcut diferenţa şi a propulsat PSD+PUR pe primul loc la acest capitol cu 5,9, faţă de 5,4 pentru D.A. Expertul specializat a considerat că Opoziţia propune reglementări care sunt deja adoptate.

EXTRASE DIN COMENTARIILE EXPERŢILOR:

IMPOZITE

Sorin Ioniţă (director executiv al Societăţii Academice din România): *"Ambele formaţiuni propun o reducere per total a impozitării: PSD una mai mică, însoţită de mai multă redistribuţie socială; Alianţa are un program mai neoliberal. Probleme: ţinte nerealiste în cazul PSD (salariul minim brut de 160 de euro este uriaş; finanţarea altor măsuri generoase dacă se reduce impozitarea în cazul Alianţei (ex. rentele viagere)."*

Andrei Postelnicu (jurnalist la *Financial Times*): *"Propunerea Alianţei DA de a adopta o cotă unică a impozitului pe venit şi pe profit poate fi o oportunitate pentru a încuraja creşterea economică a României într'un mod fără precedent. Din motive greu de înţeles, PSD-ul refuză să accepte efectele pozitive demonstrabile pe care un regim fiscal simplu le-a avut în alte economii ale zonei, respectiv Rusia şi Slovacia".*

Constantin Rudnitchi (jurnalist economic, redactor-şef *Bilanţ*): *"Anticipez că dacă D.A. va câştiga alegerile va avea de înfruntat o opoziţie puternică, pentrucă în acest moment marea masă a contribuabililor, sub influenţa PSD, crede că o cotă unică de impozitare ar fi dezavantajoasă. Dar, dacă există voinţă politică..."*

PENSII

Marian Preda (director executiv al Centrului de Studii Europene în domeniul Politicilor Sociale şi Ocupării Forţei de Muncă): *"Promisiunile de 100 de euro pensie medie (PSD + PUR) şi 110 (PNL + PD) au evident caracter electoral şi, în contextul celorlalţi parametrii promişi, nu pot fi realizate. Conform calculelor noastre, fără finanţare dela bugetul de stat, cu o rată de colectare de 80% şi cu un raport între pensionari/salariaţi-contributori şi cu rata de contribuţie 0,315 din venitul mediu brut, pensia medie ajunge la 18,7% din acest venit. În funcţie de venitul mediu brut se pot face simulări. De exemplu la 200 de euro, pensia ar fi de aproximativ 37,4 euro. Pentru o pensie medie de 100 de euro, venitul ar trebui să fie de aproximativ 535 de euro. La salariile de 310 - 350 de euro promise de aceste programe, pensia medie poate fi de 58-65 de euro. Desigur, se poate îmbunătăţi rata de colectare şi poate creşte numărul de salariaţi-contributori (pe termen lung), dar aceste cifre ar putea mări pensia cu maxim 40 - 50% spre 87 - 98 de euro."*

EDUCAŢIE

Alexandru Crişan (Profesor de Politici Educaţionale Comparate la Columbia University - Teachers College (New York)/ director executiv al Centrului Educaţia 2000+, organizaţie specializată în politici de educaţie): *"PSD+PUR propun, mai degrabă, o colecţie de micro-programe răzleţe, iar nu jaloanele unei politici educaţionale coerente, sistemice şi durabile. Lipsa unei viziuni globale şi confuzia gravă dintre politicile sectoriale necesare şi ineficientele <măsuri> conjuncturale vor duce - în cazul câştigării alegerilor - la pierderea şi a următorilor patru ani cu sterile <căutari>, care vor ţine loc unor politici pe termen lung, aplicate consecvent".*

CORUPŢIE

Codru Vrabie (expert al Transparency International - România): *"Nu mă impresionează deloc tratamentul prescris, fiindcă diferenţe de esenţă nu există între <aspirina săracului>, piramidon şi paracetamol, atunci când ar trebui să vindeci un cancer. Soluţiile propuse de ofertele electorale ale PSD+PUR şi PNL-PD pentru combaterea corupţiei demonstrează o cunoaştere superficială a problemei şi o încercare disperată de rezolvare <după ureche>".*

SĂNĂTATE

Cristian Vlădescu - (preşedintele Centrului pentru Politici şi Servicii de Sănătate): *"Ambele programe atribuie un rol marcant echităţii în domeniul sanitar; totuşi în programul Alianţei D.A. un accent mai mare este pus pe libertatea de alegere (prin sistemul de informare a pacienţilor despre competenţa şi performanţa medicilor, promovarea plăţii diferenţiate a cadrelor medicale în funcţie de performanţă). Dimensiunea socială este mai puternic reprezentată în programul PSD (accent sporit pe serviciile din mediul rural, centre medicosociale etc.). Mediul rural se regăseşte ca preocupare în ambele programe, ca şi alte aspecte precum creşterea accesului la medicamentele compensate, sporirea rolului asistenţei primare, îmbunătăţirea serviciilor de urgenţă, dezvoltarea îngrijirilor pentru vârstnici şi asistenţei la domiciliu".*

AGRICULTURA

Lucian Luca (cercetător principal la Institutul de Economie Agrară, expert al Băncii Mondiale pentru Agricultură şi dezvoltare rurală): *"Impresia de seriozitate şi competenţă inspirată de programul Uniunii PSD+PUR, cât şi abundenţa măsurilor populiste, fac să treacă în plan secundar opţiunea strategică a programului: sprijinirea marilor exploataţii agricole de tip firmă sau cooperativă. O opţiune riscantă social şi care lasă loc favorizării unei anumite clientele. Este meritoriu accentul pus pe sprijinirea investiţiilor, cu toate că în cazul sistemului de irigaţii, de exemplu, intenţiile sunt oarecum fanteziste. Platforma de guvernare a Alianţei D.A. pune accentul, din păcate, pe aceleaşi măsuri populiste. Totuşi enunţă explicit obiectivul politicii propuse: transformarea gospodăriilor ţărăneşti în ferme familiale comerciale".*

MEDIU

Rodica Stănescu (doctor în chimia protecţiei mediului; coordonator al studiilor de impact al transpunerii directivelor de mediu ale UE în România): *"Experienţa acumulată în elaborarea planurilor de implementare a directivelor de mediu ale UE şi asumate de actualul guvern a condus la realizarea unui program de guvernare (al PSD+PUR) cuprinzător, cu obiective generoase privind protecţia mediului. Platforma de guvernare a Alianţei PNL-PD acordă un spaţiu important mediului, punând accent pe conştientizarea şi educarea publicului. Din păcate, parcurgând acest capitol ajungem la concluzia că Alianţa D.A. îşi propune, printre altele, introducerea de noi reglementări naţionale fără a avea cunoştinţă că ele deja există ca urmare a transpunerii directivelor de mediu ale UE."*

Este permisă şi ne va face plăcere publicarea oricăror părţi din acest comunicat. Pentru orice alte detalii, puteţi contacta coordonatorii proiectului:

Cristina GHINEA
(Dilema veche 0723340016)

Manuela PREOTESA
(EurActiv.ro.0744382952)

Vă mulţumim,

Redacţia *Dilema Veche*,

Redactor şef: **M.Vasilescu**

AVIZ IMPORTANT

Persoanele care doresc să facă o donaţie
(plătind abonamentul) la ziarul "Cuvântul Românesc",
pot trimite banii în valută naţională numai prin
Mandat Poştal la adresa
Fundaţiei Culturale "Cuvântul Românesc"
Dl. Dan Arnăutu, Str. Aleea Poiana Muntelui
Bloc OD 3, Sc. 4, Et.7, Apt.151
Bucureşti, Sect. 6, România

ÎNFIINŢAREA INSTITUTULUI REVOLUŢIEI DIN 1989

Guvernul a cerut procedură de urgenţă pentru înfiinţarea acestui institut din motive de conjunctură politică. Institutul potrivit acestei legi va fi condus de un Colegiu alcătuit din 25 de membri care sunt numiţi de Preşedintele ţării. Or, legea ar trebui din punctul de vedere al Guvernului, să fie adoptată rapid, în aşa fel încât acest Colegiu să fie numit de preşedintele Ion Iliescu până nu i se încheie mandatul.

Putem anticipa faptul că preşedintele îi va numi pe aceia care i-au rămas fideli în aceşti ani şi care, intr'un fel sau altul, au participat la ceea ce îndeobşte se numeşte în România, Revoluţia din Decembrie '89. Legea prevede ca membrii Colegiului să fie persoane care au jucat un rol în acele evenimente şi care teoretic sunt propuse de asociaţiile de revoluţionari. Atâta numai că aceste asociaţii au trecut printr'o schismă dureroasă imediat după Decembrie 1989 din cauza perspectivei diferite în care au interpretat evenimentele în care au fost implicaţi.

De partea preşedintelui, a FSN şi aşa mai departe, ţinând seama de schimbările succesive de nume, au rămas aceia care au cultivat versiunea unei insurecţii populare anticeauşiste fără o componentă anticomunistă reală. Anticomuniştii au fost în schimb marginalizaţi, cu atât mai mult cu cât ei au pledat pentru o interpretare complet diferită a modului în care s'a produs schimbarea de regim. Ei au vorbit de o lovitură de Stat, argumentând că ea a fost pusă la cale de cercuri politice comuniste cu vederi reformatoare, cu sprijinul Securităţii şi ulterior cu cel negociat al Armatei.

Acum adevărata miză a acestui Institut este ca versiunea oficială, cea susţinută de preşedintele Iliescu, şi anume a unei Revoluţii, să fie conservată, consolidată şi să fie introdusă în manualele şcolare. Altfel spus să devină versiunea canonică şi prin urmare indiscutabilă.

Proiectul acestei legi, care a trecut deja de Senat şi se află la Camera Deputaţilor, stipulează la articolul 3 că Institutul va prelua toate documentele relevante dela Instituţiile care s'au mai ocupat cu aceste investigaţii, probabil inclusiv dela Parchetele militare şi serviciile secrete. Este un mod de a spune că acest Institut va pune monopol pe documentele importante, având acces privilegiat la arhive. Istoricii care vor lucra ca specialişti în acest Institut vor fi numiţi de Colegiu, ceea ce sugerează că absolut toţi angajaţii vor trebui să treacă testul politic.

Institutul Revoluţiei este şi mai ambiţios, intenţionând să asigure un monopol asupra cercetării istorice privind această perioadă şi să împiedice pe viitor orice dezbatere intelectuală liberă. Grăitor este faptul că acest Institut se numeşte, prin lege, al Revoluţiei din Decembrie 1989, ceea ce interzice orice altă interpretare. În sfârşit, înfiinţarea unui astfel de institut ar fi menită să blocheze pe viitor redeschiderea proceselor Revoluţiei.

PENTRU VÂNZĂRI ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER
ELITE REALTY
ULTIMATE SERVICE

George & Dorothy Donison
Sales Representatives

775 Upper Wentworth Street
Hamilton, Ontario, L9A 4V7

Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

Conferinţă ţinută la Symposionul 2004 dela Câmpul Românesc din Hamilton,Canada

PERSPECTIVELE ROMÂNIEI ÎN CONTEXTUL NOII ORDINI MONDIALE

George GEORGESCU

Spre sfârşitul Secolului de curând încheiat, configuraţia geo-politică a Europei părea încrenenită în proiectul stabilit în mod arbitrar de marile puteri învingătoare în cel de al Doilea Război Mondial. După împărţirea zonelor de influenţă conform intereselor strategice ale fiecăreia dintre părţi, o cortină de fier s'a lăsat peste bătrânul continent, separând lumea liberă de aşa zisul lagăr al socialismului, în care locuitorii ţărilor cedate Moscovei pe celebrul petec de hârtie au devenit prizonieri în propria lor ţară. Pactul Atlanticului de Nord şi Tratatul dela Varşovia înarmate până în dinţi în urma declanşării războiului rece dintre foştii aliaţi, constituiau alianţe militare deosebit de puternice care asigurau imuabilitatea convenţiilor secrete semnate la Ialta de Stalin, Roosevelt şi Churchill. În comunicatul final al Conferinţei tripartite se menţiona printre altele, *"statornicirea ordinii în Europa şi construirea unei noi ordini sociale"*.

Cum învingătorii scriu întotdeauna istoria şi stabilesc coordonatele geo-politice ale unei noi ere, se părea că nimeni şi nimic nu mai poate interveni pentru revizuirea termenilor convenţiilor stabilite de liderii marilor puteri care îşi adjudecaseră fiecare partea leului, ameninţându-se reciproc cu declanşarea unui război atomic în cazul vreunei încercări de modificare a *"statu quo"*-ului. În timp ce ţările din vestul Europei beneficiau de avantajele Planului Marshall şi reveneau la normal, cele transformate în sateliţi ai imperiului sovietic erau supuse unui proces dramatic de răsturnare din temelii a ordinei sociale existente.

După lichidarea rezistenţei anticomuniste şi decimarea elitelor în universul concentraţionar creat după model sovietic, noii conducători impuşi de Kremlin au trecut la exploatarea sălbatică a resurselor umane şi a bogăţiilor care luau drumul Moscovei. România a fost obligată să plătească uriaşe despăgubiri de război în cadrul cărora, începând cu minereul de uraniu din Munţii Apuseni, locomotivele şi vagoanele construite la fabrica Malaxa rebotezată *"23 August"*, petrolul din Valea Prahovei, cărămizi şi ciment, produse agricole şi industriale, până la eprubete de laborator, toate au fost furate cu acordul autorităţilor comuniste dela Bucureşti.

Colectivizarea forţată a Agriculturii, trecerea în proprietatea statului a Industriei şi Comerţului, a sistemului bancar, expropierea micii şi marii burghezii, confiscarea averilor, reforma monetară care a adus populaţia ţării la sapă de lemn, falsificarea istoriei, exacerbarea cultului personalităţii lui Stalin şi a lacheilor lui din ţările vasale, distrugerea vestigiilor istorice şi a tradiţiilor păstrate din strămoşi, au dat naştere unor încercări de revoltă pentru ieşirea de sub jugul asupritor al Moscovei. Din nefericire însă, toate au fost înecate în sânge de blindatele armatei roşii.

Primele revolte ale populaţiilor asuprite au avut loc la Berlin în anul 1953, în Polonia şi în Ungaria în 1956, revoluţia luând la Budapesta o asemenea amploare încât a fost necesară intervenţia a 2 divizii ruseşti de tancuri care au lichidat cu o brutalitate de neimaginat încercarea Ungurilor de a ieşi de sub tutela Moscovei. Primul ministru Imre Nagy care reziliase acordul Ungariei cu Tratatul dela Varşovia, împreună cu ceilalţi membri ai guvernului şi capii revoluţiei au fost prinşi şi executaţi. A urmat apoi mişcarea de protest din Cehoslovacia din anul 1968 cunoscută sub numele *"Primăvara dela Praga"*, când trupele a 5 ţări membre ale Tratatului dela Varşovia au invadat Cehoslovacia, au arestat conducerea ţării, ducându-l în cătuşe la Moscova pe reformistul Alexander Dubcec.

Momentul eliberării popoarelor de sub jugul comunist nu sosise încă. Situaţia conjuncturală nu permitea reforme de anvergură, întrucât Kremlinul era condus de gerontocraţi dintre cei mai îndoctrinaţi, adevărate fosile ale epocii staliniste, care nu realizau sosirea momentului unor schimbări structurale în politica lor conservatoare şi rigidă. Aceste schimbări au fost posibile numai după ce şi-au dat obştescul sfârşit şi au ieşit din istorie, la conducerea Uniunii Sovietice venind reformatorul Mihail Gorbaciov care, după ce a implementat cunoscuta sa politică de *"glasnost"* pentru perfecţionarea sistemului anchilozat în rutină, s'a întâlnit în insula Malta cu preşedintele Statelor Unite, Ronald Reagan, care îndreptase deja cursul istoriei pe un alt făgaş datorită diplomaţiei lui ferme. După cum se ştie, în cadrul acelei întâlniri din Mediterană Gorbaciov i-a cerut consimţământul pentru schimbările din România. La Vatican a fost instalat apoi Suveranul Pontif Papa Ioan Paul al II-lea, cunoscător al ororilor comunismului şi sprijinitor moral al mişcării sindicale *"Solidaritatea"* din Polonia, care a declanşat mari acţiuni de protest şi greve pe şantierul naval dela Gdansk sub conducerea lui Lech Walessa.

Acestea au fost personajele şi evenimentele providenţiale ale anului 1989, an în care toate înţelegerile şi convenţiile secrete semnate de marile Puteri spre sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial prin care stabiliseră o nouă ordine în Europa, nu mai valorau nici cât petecul de hârtie pe care fuseseră semnate. Comunismul a fost zguduit din temelii de puternice mişcări seismice cu epicentrul în interiorul sistemului, seisme care au dus în final la prăbuşirea lui. Iată succesiunea evenimentelor istorice care au schimbat total faţa Europei în anul 1989. - În luna Ianuarie generalul Jaruzelsky reuşeşte să obţină din partea CC al PC Polonez aprobarea pentru pluralismul sindical. Era prima victorie împotriva centralismului comunist, care considera sindicatul o curea de transmisie a partidului. - La mijlocul lunii Februarie, CC al PC din Ungaria acceptă principiul unei tranziţii spre multipartitism. A fost a doua piesă din jocul de domino al evenimentelor care s'a prăbuşit, degringolada nemaiputând fi oprită. - La 10 Septembrie, Ungaria dă o lovitură mortală aşa zisei solidarităţi de monolit a lagărului socialist, deschizând frontiera cu Austria pentru valurile de refugiaţi din RDG. Tot în luna Septembrie încep mari demonstraţii anticomuniste în Bulgaria, urmate în luna Octombrie de manifestări de stradă şi în Germania Răsăriteană. - La 24 Octombrie deputaţii din Parlamentul dela Budapesta proclamă cea de a IV-a Republică, aruncând la pubela istoriei Republica Populară de sorginte sovietică, iar la 9 Noembrie manifestările din RDG au culminat cu demolarea de către populaţia din Berlinul Răsăritean a zidului care separa cele două Germanii, tăind Europa în două. A doua zi, 10 Noembrie 1989, Todor Jivkov este înlocuit dela conducerea Bulgariei cu Petar Mladenov, care pune în aplicare o politică gorbaciovistă. - La 19 Noembrie în Cehoslovacia ia fiinţă *"Forumul Civic"* sub conducerea scriitorului dizident Vaclav Havel, fost deţinut politic, iar la 24 Noembrie, CC al PC Cehoslovac demisionează împreună cu primul ministru Ladislav Adamec. - La 28 Noembrie, Cancelarul vest-german Helmuth Kohl prezintă planul în 10 puncte al reunificării Germaniei, plan acceptat de fostele puteri aliate, iar a doua zi, la 29 Noembrie, Gustav Husak preşedintele Cehoslovaciei demisionează, locul lui fiind luat de Vaclav Havel, *"revoluţia de catifea"* luând astfel sfârşit în mod paşnic, fără vărsare de sânge. - La 2 Decembrie are loc întâlnirea istorică din insula Malta a principalilor autori ai evenimentelor care au contribuit la restabilirea vechii configuraţii geopolitice a Europei. Chiar a doua zi, la 3 Decembrie 1989, conducerea comunistă a Germaniei Răsăritene este obligată să demisioneze sub presiunea marilor demonstraţii de stradă.

Ultima ţară care a scuturat jugul dictaturii comuniste a fost România. La data de 17 Decembrie 1989, la două săptămâni dela istorica întâlnire din insula Malta, la Timişoara încep manifestări de stradă urmate de intervenţia brutală a armatei trimise să înăbuşe revolta. Fraternizând apoi cu răsculaţii sub comanda căpitanului Viorel Oancea care a refuzat să execute ordinele de a trage în manifestanţi, Timişoara devine primul oraş liber al României. La 21 Decembrie are loc la Bucureşti, mitingul din Piaţa Palatului, în care un grup de agenţi ai serviciilor secrete instruiţi în gherila urbană strecuraţi în mulţime, reuşesc să întoarcă mitingul împotriva dictatorului, declanşând apoi baia de sânge care a facilitat acapararea puterii de către Ion Iliescu şi conjuraţia ce acţionase din umbră cu sprijinul logistic al KGB-ului.

Despre evenimentele de atunci au curs râuri de cerneală, ele fiind analizate de câteva Comisii senatoriale. Am trecut în revistă succesiunea evenimentelor din anul 1989 care au dus la ieşirea din stadiul de vasalitate a ţărilor semnatare ale Tratatului dela Varşovia, pentru a face o punte de legătură între trecutul apropiat şi viitorul în care va trebui să optăm, volens-nolens, pentru alinierea la o nouă ordine mondială. Pentru a analiza perspectivele României în contextul acestei noi ordini, trebue să cunoaştem însă care este originea acestei mişcări, ce organisme şi organizaţii o sprijină, ce scopuri urmăreşte şi ce ascunde sub ideea de globalizare. Sintagma *"Ordine Mondială"* se pierde în negura timpului. Chiar dacă în trecut a purtat alte denumiri, precum *"invazii"*, *"năvăliri"*, *"migraţii"*, încercările unor popoare de a cuceri Europa şi a impune cu forţa organizarea, credinţa şi stilul lor de viaţă, au fost în realitate încercări de a se stabili o nouă ordine în lume. Aşa au procedat Hunii, Mongolii, Tătarii, Otomanii, strămoşii noştri latini, care au impus la timpul respectiv cunoscuta *"pax romana"* pe un teritoriu care cuprindea toată Europa şi nordul Africii, până în inima Asiei. Alexandru Cel Mare cucerise la rândul lui o mare parte a lumii, din Egipt până la hotarele Indiei, în timpul domniei lui dezvoltându-se epoca elenistică. Acelaşi lucru l-au dorit Petru Cel Mare, Napoleon Bonaparte, Hitler şi mai recent comuniştii care, împreună cu aliaţii lor din timpul celei de a Doua Conflagraţii Mondiale au împărţit lumea ca pe un bun câştigat la ruleta istoriei. Toate imperiile dominatoare şi dictatorii zac astăzi sub colbul istoriei, planurile lor de cucerire a lumii prăbuşindu-se odată cu iniţiatorii lor. Iată ce declară Hitler înaintea declanşării războaielor *"fulger"*, prin care dorea să cucerească Europa dela Atlantic până la Ural: *"Naţional-socialismul va folosi propria lui revoluţie pentru a introduce o nouă ordine mondială"*. Prefigurându-şi idealurile din *"Mein Kampf"*, el a completat: *"Lumea prezentă se apropie de sfârşit. Datoria noastră este aceea de a i-l grăbi"*. Este inutil să menţionăm faptul că nu a reuşit să-şi grăbească decât propriul sfârşit, precum şi al unui număr considerabil de membri ai unui popor harnic disciplinat şi cinstit, care ne-a dăruit o monarhie ce a contribuit la independenţa de Stat a ţării noastre şi la făurirea unei Românii Mari şi prospere, cum era în perioada interbelică.

Să vedem acum care sunt forţele ce doresc instalarea unui guvern mondial şi ce scopuri urmăresc. Una dintre aceste forţe este Mişcarea, sau Religia *"New Age"*, care a luat fiinţă în anul 1875 în Statele Unite ale Americii, fiind un amestec de ocultism, vrăjitorie, panteism, etc. După cum este descrisă în Dicţionarul Enciclopedic al limbii Române, doctrina acestei pseudo-religii este sincretistă, ţinând de tradiţia ezoterico-ocultă, cu trăsături gnostice. Promotorii acestei mişcări au convingerea că omenirea este pe punctul de a intra într'o nouă eră, de unde numele de *"new age"*, eră plină de armonie şi lumină, marcată prin mutaţii psihice profunde. Ce înţeleg ei prin *"mutaţii psihice profunde"* nu este clar, dar intuim că se referă la spălarea creierelor şi inocularea unor noi concepţii în conştiinţa oamenilor, experienţă pe care au încercat-o şi comuniştii în dorinţa lor de a crea *"un om de tip nou"*. Criticii acestei mişcări spun că scopul ei este stabilirea unei noi ordini mondiale bazate pe guvernarea planetei de către o ierarhie compusă din aşa zişi *"stăpâni ai înţelepciunii"*. Intenţia lor este de a deveni o autoritate mondială care să realizeze un sistem economic global în care sursele alimentare ale planetei cât şi viaţa personală a locuitorilor să le fie subordonată. Din punct de vedere spiritual, ei consideră că nu Dumnezeu L-a creat pe om ci invers, omul L-ar fi creat pe Dumnezeu după chipul şi imaginea sa. Ei resping credinţa monoteistă, considerând că Universul este dirijat de spirite ancestrale ale naturii şi susţin ideea că pe pământ va veni Maitreya, *"mântuitorul"* care va fi în centrul guvernării Noii Ordini Mondiale.

O altă mişcare ce preconizează la rândul ei introducerea unei noi ordini mondiale este aşa zisa *"religie umanistă"*, care îşi defineşte crezul în cel de al Doisprezecelea Principiu din *"Manifestul Umanist II"*: *"Deplângem diviziunea omenirii pe baze naţionaliste. Cea mai bună formulă constă în transcendenţa limitelor suveranităţii naţionale şi trecerea la construirea unei comunităţi mondiale"*, se menţionează în acest Principiu al umaniştilor. Istoricul american Ralph Epperson care a cercetat tendinţele înnoitoare ale stilului de viaţă al Americii, scrie la începutul Capitolului 26 al cărţii sale intitulată *"Noua Ordine Mondială"*: *"Există astăzi în America o religie care încorporează multe din convingerile masonilor, ale Mişcării New Age şi ale comuniştilor. Se numeşte Religia Umanistă"*. El menţionează cazul unei celebre membre a acestei mişcări din Statele Unite, Madelyn Munroy O'Hare, care a reuşit în anul 1963 după multe acţiuni în Justiţie să obţină eliminarea rugăciunilor de dimineaţă şi lectura Bibliei din şcolile publice americane, sub pretext că ar ofensa pe cei de alte credinţe. Ea a negat existenţa Mântuitorului şi a intentat în anul 1977 o nouă acţiune în Justiţie pentru a se elimina şi deviza *"IN GOD WE TRUST!"* de pe bancnotele americane. Aceste manifestări de ură faţă de Religia Creştină, pe care a numit-o *"o formă necontrolată de nebunie"*, au fost respinse însă, datorită probabil imposibilităţii punerii în practică a acestor pretenţii. De altfel, fiul ei, William Murroy, care s'a întors la creştinism, a cerut într'un interviu scuze poporului american pentru faptul că mama lui i-a folosit numele în scopul eliminării rugăciunii din şcoli, declarând: *"Mama mea nu este o umanistă, ci o marxistă"*. Totuşi, printr'o decizie a Curţii Supreme din Statele Unite, umanismul a fost recunoscut oficial ca religie, acordându-i-se şi scutiri de impozite pe deasupra.

Continuare în pag. 9

COMMON SENSE Automotive Inc.
General Repairs to All Makes & Models
John (Ion) Moran
- Maşini la mâna a doua pe gustul dvs.
- Reparaţii generale la toate modelele
- Certficare tehnică
- Specialişti în aer condiţionat, în partea electrică şi electronică, fuel injection

Tel: 905 545 1331
Toll Free: 1 866 863 5714
Program: Luni-Vineri: 8.30-18.00
Sâmbătă: 8.30-13.00
702 King Street East, Hamilton, Ont. L8K 1T3

SECURITATEA ÎŞI HĂRŢUIEŞTE VICTIMELE

Remus RADINA

De curând am primit o veste din ţară, care m'a surprins şi indignat peste măsură: unelte ale Securităţii au lansat din nou murdara calomnie că Aurel Căzănişteanu şi Ticu Dumitrescu (preşedintele A.F.D.P.R.) ar fi fost agenţii Securităţii.

M'am întrebat uimit: -*"Ce fel de ţară este aceasta, unde oameni de onoare care şi-au sacrificat viaţa pentru libertatea poporului român sunt împroşcaţi cu noroi?"*

Shakespeare condamna *"loviturile de pinteni pe care vrednicia cea răbdătoare le primeşte dela cei nevrednici"*.

Aurel Căzănişteanu a fost un sfânt care a murit în torturi la vârsta de 33 de ani, la Securitatea din Ploieşti.

L-am cunoscut pe Ticu Dumitrescu în luna Februarie 1953, când mă aflam internat în spitalul Poarta Albă, dela canalul Dunăre-Marea Neagră, bolnav de hepatită epidemică.

În ziua de 5 Martie 1953, am fost chemat la faimosul colonel chirurg Traian Mihăilescu, fost comandant al Spitalului militar din Bucureşti, acum deţinut politic, care mi-a spus:

-*"Trebue să-ţi comunic o ştire de o importanţă crucială pentru omenire: a murit cel mai mare călău din istorie!"*

-*"Stalin"*, am adăugat eu.

La auzul acestei veşti, am rămas înmărmurit. Aveam senzaţia că o piatră de mormânt se ridică de pe trupul României. În aceeaşi zi, doctorul l-a chemat şi pe Ticu Dumitrescu, cu care era prieten şi i-a comunicat marea veste. Ticu se bucura de încrederea tuturor. El era prieten şi cu doctorul radiolog Radu Holban, din Constanţa, om de mare caracter.

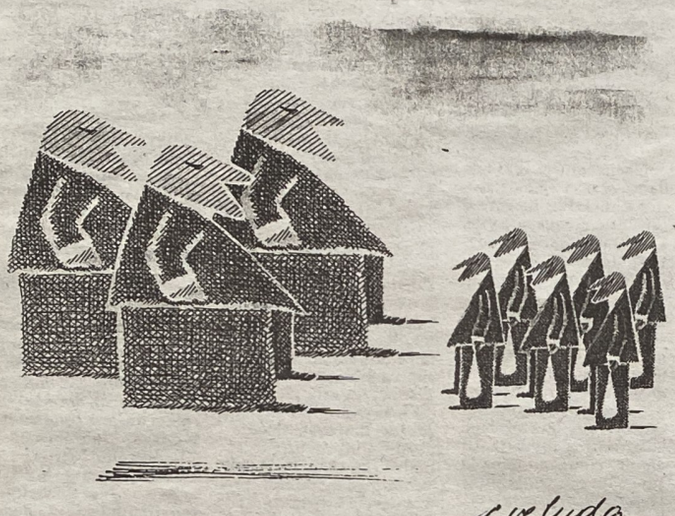

În toamna anului 1953 mă aflam în greva foamei, la infirmeria lagărului Peninsula, tot la canalul Dunăre-Marea Neagră. Mi-am dat cuvântul de onoare că nu voi mai mânca niciodată în lagărul Peninsula, ceea ce era o curată nebunie. Nimeni nu mai declarase o astfel de grevă a foamei. După mai multe zile, a intrat în camera unde eram izolat, Ticu. Văzându-mă nemişcat şi acoperit cu un tifon, a crezut că am murit. Infirmeria se afla într'un ţarc izolat cu sârmă ghimpată. Ticu a trecut pe sub sârmă, cu riscul de a fi împuşcat de gardă. A băgat mâna în buzunar şi a scos mai multe bucăţi de zăhăr, pe care i le dăduseră prietenii din lagăr. L-am privit mustrător şi le-a băgat imediat în buzunar. Eu am respectat cu stricteţe greva foamei. Ticu mi-a spus că se eliberează şi că a venit să-şi ia rămas bun. A doua zi a venit procurorul dela Constanţa, care m'a întrebat cine a aruncat o scrisoare de ameninţare în curtea Procaturii. Nu ştiam nimic. Abia după eliberarea mea am aflat că Ticu aruncase acea scrisoare, în care ameninţa Procuratura că va răspunde de moartea mea. După zece zile am fost transferat pe targă la Poarta Albă.

În vara anului 1956, datorită lui Jean Fântâneanu, un prieten al lui Ticu, am fost încadrat zidar în localitatea Mânăstirea Neamţ. În toamnă, împreună cu Ticu, am lucrat pe un şantier din Bucegi, pe muntele Coştila. Deşi i-am spus lui Ticu că pe data de 10 Decembrie 1956 (ziua drepturilor omului) voi organiza o manifestaţie la ambasada americană, el a păstrat secretul absolut, fiind om de mare încredere.

Am întocmit un memoriu amănunţit pe care l-am citit la 3 prieteni, în Ploieşti: Ticu Dumitrescu, Cicerone Ioniţoiu şi Grigore Ludu. Nimeni nu a suflat un cuvânt.

În ziua de 10 Decembrie 1956 (ziua drepturilor omului), numai Ticu Dumitrescu a venit la întâlnire. Precizez că am exclus pe foştii deţinuţi politici căsătoriţi. Am intrat în ambasada americană şi pe Ticu l-am rugat să supravegheze dela distanţă. După ce am predat ambasadorului american memoriul destinat O.N.U., am fost urmărit de Securitate. Am trecut frontiera în Iugoslavia, unde am fost arestat şi predat Securităţii române. Am trecut prin noi anchete, dar nimeni nu a aflat ceva despre colaborarea mea cu Ticu.

Şi acum îndrăznesc securiştii şi agenţii lor să insulte pe acest om de onoare!

După 15 ani dela revoluţie, Securitatea este încă la putere. Într'un documentar cu Elena Ceauşescu, transmis de televiziunea franceză la 26 Septembrie a.c., o Româncă se întreba cum poate răbda poporul român tragica situaţie actuală.

În timpul recentei vizite pe care Ion Iliescu a făcut-o în Canada, împreună cu trepăduşul Răzvan Theodorescu, Românii din Canada au pus la stâlpul infamiei pe cei doi impostori. Cercetătorul Ioan Roşca, fost grevist al foamei în Piaţa Universităţii, a prezentat mai multe pancarte, dintre care citez câteva:

-Piaţa Universităţii nu te uită!

-E plină lumea de victimele tale!

-Aţi sugrumat şi confiscat revoluţia!

-Aţi minţit; aţi corupt; aţi distrus!

Agentul Răzvan Theodorescu a avut nerușinarea să-i facă pe manifestanţi *"cretini şi nespălaţi"*, uitând că în calitate de ministru al Cultelor a împânzit lumea liberă cu agenţi securişti deghizaţi în preoţi.

PERSPECTIVELE ROMÂNIEI

Urmare din pag. 8

Ordinul *"Iluminiştilor"* a fost fondat de profesorul Adam Weishaupt în Germania. Declaraţiile prin care a mărturisit scopul mişcării iniţiate de el au şocat la timpul respectiv. După el, *"Noua Ordine Mondială nu poate fi instaurată decât de societăţile secrete"*, după ce *"oamenii se vor elibera de sub cătuşele religiei, iar principii şi naţiunile vor dispărea de pe faţa pământului"*. Pentru aceasta, spunea el, *"este necesar ca Ordinul să distrugă toate religiile, să răstoarne toate guvernele şi să abolească proprietatea privată"*. Este izbitoare similitudinea dintre ţelurile acestor pretinşi *"iluminişti"* şi ale comuniştilor de mai târziu. În anul 1786, guvernul din Bavaria a descoperit printr'o întâmplare miraculoasă existenţa acestei conspiraţii. În Raportul întocmit se menţiona că *"scopul acestui ordin este abolirea creştinismului şi răsturnarea puterilor civile"*. De altfel Weishaupt mărturisea deschis că în scopul de a distruge întregul Creştinism, întreaga Religie, a pretins că iluminismul este singura religie adevărată.

Cea mai puternică şi mai importantă dintre toate organizaţiile care intenţionează să introducă o nouă ordine planetară, este Masoneria în jurul căreia există unele controverse legate de existenţa lojilor din care au făcut parte anumite personalităţi ce au avut un rol deosebit de important în realizarea Statului Român modern. După cum se ştie, Actul Unirii dela 24 Ianuarie 1859 a fost realizat de *"paşoptişti"* în frunte cu Al. Ioan Cuza, Vasile Alecsandri, Nicolae Bălcescu, Mihail Kogălniceanu, Ion Ghica, Alecu Russo, care făceau parte toţi din Loja *"Steaua Dunării"*. Tot francmasoni au fost şi Titu Maiorescu împreună cu toţi ceilalţi membri ai *"Junimei"*, cu excepţia lui Eminescu care combătea în articolele sale masoneria liberală. Membri ai acestei organizaţii au fost şi Dimitrie Sturza, Matei Millo, Spiru Haret, Carol Davila, Al. Vaida-Voevod, generalul Magheru, Traian Vuia, Fraţii Golescu, Cristian Tell, Alexandru Flechtenmacher, C.A. Rosetti, Nicolae Titulescu şi mulţi alţii. Ordinul *"Steaua Dunării"* de sub obedienţa *"Marelui Orient al Franţei"*, a devenit ulterior Marea Lojă a României, viitorul prim-ministru Ion C. Brătianu, al cărui rol în făurirea independenţei de Stat a ţării noastre şi a instaurării monarhiei este cunoscut, devenind Mare Maestru al Ordinului Masonic Român.

Pentru a se evita anumite interpretări greşite vreau să precizez că între orientarea mea creştin-democrată şi perceptele organizaţiilor care tind să cucerească planeta eliminând Religia Creştină, este o distanţă ce se poate măsura în ani lumină. Elaborând prezenta comunicare am fost însă obligat datorită deontologiei profesionale să cercetez în amănunţime istoria acestei imense mişcări mondiale din care au făcut parte multe personalităţi malefice, dar şi bărbaţi iluştri de Stat al căror rol în evoluţia civilizaţiei actuale nu se poate trece cu vederea. Să vedem însă ce este Masoneria şi ce scopuri urmăreşte. În Dicţionarul Enciclopedic al Limbii Române editat în anul 1996, se menţionează că Francmasoneria (Ordinul Masonic), este o asociaţie de elite, liber consimţită, universală, secretă, care aderă la o anumită explicaţie metafizică a lumii, de obicei cu caracter ezoteric. Asociaţia are o orientare filantropică şi activează pentru ameliorarea calităţii vieţii, atât pe plan material cât şi moral a oamenilor. În publicaţiile lor, se specifică faptul că Masoneria este o societate iniţiatică având caracter filozofic, fraternal, filantropic şi progresist, că nu este doctrinară, nu impune nici o credinţă şi nu caută să cucerească lumea. Pe de altă parte, criticii Francmasoneriei spun însă că această asociaţie este o conspiraţie mondială malefică, condusă de o mână de oameni avizi de putere, care acţionează ocult, urmărind să instaureze până în anul 2050 o aşa zisă *"NOUĂ ORDINE MONDIALĂ"*, că neagă originea divină a Mântuitorului, înlocuind numele lui Dumnezeu cu cel al *"Marelui Arhitect al Universului"*. Masoneria mai este acuzată că se bazează pe forţa finanţelor cu ajutorul cărora se infiltrează în toate organismele naţionale şi internaţionale, în vederea realizării scopului final, crearea unui guvern unic care să conducă lumea, că deţine controlul asupra Televiziunii şi mass-media în general şi că încurajează contestaţiile studenţilor şi ale ecologiştilor.

A fost oare Ceauşescu mason? Într'un interviu din Revista *"Lumea Magazin"*, la întrebarea dacă Masoneria l-a răsturnat pe Ceauşescu, generalul de Securitate, Pleşiţă, care a trăit mult timp în preajma dictatorului român a răspuns: *"Da! N'a existat şi nu există nimic în lume fără implicarea Masoneriei"*. La întrebarea dacă Ceauşescu a fost mason, el a răspuns: *"Masoneria l-a îmbrobodit mult pe Ceauşescu prin Propaganda Due"*. Serviciile secrete americane descoperiseră însă că Licio Gelli, şeful Lojii *"P 2"*, cel care l-a racolat pe Ceauşescu, lucra în realitate pentru KGB. La ora actuală Masoneria a pătruns legal în ţara noastră cu sprijinul partidului dela putere. În luna Mai, anul trecut, la Bucureşti s'a celebrat a zecea aniversare a Francmasoneriei de Rit Scoţian în România, în cadrul căreia Ion Iliescu l-a decorat pe Marele Comandor al Supremului Consiliu de Grad 33, Kleinknechton cu Ordinul *"Steaua României"* în Grad de Mare Ofiţer.

Despre mondializare s'a scris şi s'a vorbit enorm în ultimii ani, acest fenomen fiind considerat de unii ca fiind un rezultat firesc al evoluţiei societăţii. Susţinătorii mondializării spun că în cadrul ei se vor stabili competenţele fiecărui Stat în parte, ţinându-se seamă de stadiul dezvoltării economiei respective, operaţie care va conduce la disoluţia spaţiilor naţionale ceea ce va permite o mai bună raţionalizare a activităţilor întreprinderilor la nivel economic mondial. În mod cert, nici o ţară nu se poate sustrage acestei tendinţe fără riscul izolării, dar scepticii se întreabă dacă disoluţia spaţiilor naţionale nu va duce practic la desfiinţarea conceptului de Stat suveran. Ei cer ca această mondializare să respecte următoarele principii: Păstrarea suveranităţii şi identităţii naţionale, libertatea de a-şi alege fiecare ţară participantă, forma de guvernământ, garanţia păstrării patrimoniului cultural şi a tradiţiilor, menţinerea democraţiei ca formă politică de conducere, excluderea hegemoniei unui grup de interese sau a unor organisme oculte, egalitatea în drepturi a fiecărei naţiuni şi luarea deciziilor cu o majoritate absolută de voturi.

În aceste momente decisive pentru viitorul României, când în Răsărit două puteri arogante şi agresive ne ameninţă integritatea iar în Apus unele forţe oculte îşi arogă dreptul de a impune o nouă ordine mondială, ţara noastră se află în situaţia canarului scăpat din colivie după o lungă captivitate, fascinat de mirajul libertăţii, dar ignorând pericolele care îl pândesc la tot pasul. Ameţită de cântecele de sirenă ale atâtor secte, mişcări şi organizaţii care prevestesc Apocalipsa şi promit mântuirea sufletelor, România abia ieşită din somnul hibernal al unei jumătăţi de Secol de vacuum spiritual, se va putea oare orienta în hăţişul atâtor mişcări pseudo - religioase care s'au infiltrat profitând de vidul ideologic şi legislativ după evenimentele din Decembrie '89?

Indubitabil, dela marile prefaceri care au loc în prezent la nivel planetar, în cadrul cărora urmează a se stabili rolul şi locul fiecărei Naţiuni, România nu se poate sustrage decât cu riscul de a se izola. Pentru a supravieţui însă şi a rezista în faţa pericolului de disoluţie a statului şi a pierderii identităţii, avem la dispoziţie două mijloace cu ajutorul cărora vom reuşi, aşa cum am reuşit întotdeauna în momentele de cumpănă ale istoriei noastre. Dragostea faţă de Naţiunea Română care a fost supusă de-a lungul veacurilor atâtor vicisitudini şi dragostea faţă de Dumnezeu şi Biserica noastră Tradiţională.

Numai iubirea neamului, a tradiţiilor milenare şi a plaiurilor mioritice încărcate de istorie, precum şi puritatea Moralei Creştine ne vor da puterea de a discerne între bine şi rău, între adevăr şi minciună. Dacă ne vom abate dela dreapta Credinţă ascultând glasul unor profeţi mincinoşi şi ne vom îndepărta de Dumnezeu cel adevărat, nu vom putea supravieţui într'o lume împânzită de organizaţii oculte care doresc impunerea unei noi religii, în care Cel a Tot-Puternic să fie înlocuit de Lucifer. Dacă vom uita pilda Mântuitorului care S'a jertfit pe Sine pentru a ne arăta Calea spre Adevăr şi mântuire, dacă nu vom conştientiza că mai presus de toate ispitele şi bogăţiile planetei este bogaţia spirituală, atunci vom fi jertfiţi pe altarul unor zeităţi păgâne.

George GEORGESCU

PEDEPSIREA DRAGOSTEI

Mihai Stere DERDENA

La o emisiune televizată, găzduită de poetul apologet al cuplului tiranic (care a nenorocit România între 1965-1989), printre participanţi s'a aflat un academician cu gura strâmbă, care, cunoscând realităţile din Franţa, unde petrecuse cel puţin deceniul al IX-lea al veacului trecut, iată ce minciuni monstruoase a debitat:

"Să înceteze vânătoarea de vrăjitoare! Întâi, să se pună economia pe picioare şi abia, apoi, să-i judecăm pe vinovaţi, pe trădători, aşa cum s'a procedat în Franţa!..."

Sunt, în această declaraţie satanică de securist, cel puţin două minciuni dintre cele mai nerușinate, pe care le dezmințim în duh şi în adevăr:

1. Nu este adevărat că în România s'ar desfăşura o vânătoare de vrăjitoare;

2. În Franţa s'a procedat exact invers, adică au fost judecaţi colaboraţioniştii, când ţara era în ruină, iar războiul încă nu se sfârşise.

Încă din 1944, Francezii au trecut la pedepsirea colaboraţioniştilor, începând cu mareşalul Philippe Petain (1856-1951). Eroul din 1914, dela Verdun, pe care-l exclud din Academie şi îl condamnă, întâi, la moarte, iar apoi la închisoare pe viaţă, decedând în temniţă. Colaboraţioniste au fost socotite şi întemniţate ca atare până şi Franţuzoaicele care s'au dăruit Germanilor ocupanţi, fie din interes (ca să-şi îmbunătăţească traiul), fie din dragoste pură.

Poate fi uşor intuită dorinţa diabolică a academicianului ceuşist ca securiştii, activiştii şi colaboratorii lor (adică vânzătorii de oameni) să fie urmăriţi după redresarea economiei. Totuşi economia e în toiul redresării, iar pedepsirea criminalilor comunişti şi a iudelor se va face la paştele cailor. Nu numai că aceştia nu-s urmăriţi (prin urmare, nici vorbă de vânătoare de vrăjitoare!!), dar şi mai grav este faptul că notoriul ucigaş Alexandru Drăghici se bucură, post-mortem, de o cinstire atât de înaltă încât portretul său mefistofelic a fost arborat în palatul parlamentului, spre sfidarea şi indignarea fără margini a sufletelor nenumăraţilor deţinuţi omoriţi şi ale celor încă în viaţă.

Întâmplarea a făcut ca, la scurt timp după exprimarea minciunilor drăceşti ale academicianului securist, să apară cartea *"Iubire interzisă"*, scrisă, prin splendidă colaborare, de Franţuzoaica Monica Berger şi de cunoscutul prozator român Alexandru Mihalcea, şi scoasă de editura constănţeană *"Ex Ponto"*, în anul 2002.

Cum a fost posibilă această colaborare între doi autori din tot atâtea ţări? Sosind, prin Iulie 1996, în România, la Constanţa, cu un grup de excursionişti din Franţa, pentru a vedea litoralul românesc al Mării Negre, Delta Dunării şi mănăstirile din Bucovina, D-na Monica Berger îl cunoaşte pe scriitorul Alexandru Mihalcea. Persoana care trebuia să fie ghidul turistic al acelui grup de excursionişti francezi, neputând să-şi exercite funcţia în acele zile, îl rugă pe concitadinul său Alexandru Mihalcea, excelent cunoscător al limbii lui Pascal, s'o suplinească.

Monica voia, în primul rând, să afle în România, rădăcinile paterne ale iubitului său Rudolf Maurer, căzut la datorie, în Normandia, investigaţii pentru care va vizita ţara noastră de încă trei ori.

Conţinutul cărţii constă în nararea dragostei dintâi (şi unica) a Monicăi Berger şi în cercetările ample întreprinse de ambii autori cu privire la originea paternă a nefericitului erou al romanului, Rudolf Maurer.

Este vorba, aşadar, despre iubirea dintre Franţuzoaica de 18-19 ani Monica Berger (născută în 1925) şi subofiţerul german Rudolf Maurer (cu patru ani mai mare). Idila aceasta se consumă în Franţa ocupată, în timp de doar 6-7 luni de zile, între Noembrie 1943 şi Iunie 1944, într'un târguşor din interiorul Franţei. Autoarea Monica Berger care-i şi eroina acestui roman erotic, manifestând discreţie remarcabilă, nu precizează denumirea localităţii sale de domiciliu, nici departamentul în care se află acest orăşel. Acolo, părinţii săi aveau un hotel-restaurant ce va fi pus la dispoziţia ocupanţilor germani. Printre numeroşii militari germani care au trecut pragul acestui local s'a aflat şi subofiţerul Rudolf Maurer, de care se va îndrăgosti fecioara Monica, dăruindu-i-se cu totul şi sfidând interdicţia de a avea asemenea relaţie cu inamicul. Atracţia irezistibilă exercitată de Rudy (folosim diminutivul afectiv preferat de tânăra îndrăgostită) nu pornea atât dela fizic, admirabil şi acesta, cât dela comportamentul său plin de omenie, ce denota o educaţie aleasă, calitate am zice esenţială în cucerirea inimii unei fete inocente. Buna creştere, căpătată desigur dela mamă (aceasta avea să se bucure enorm într'o scrisoare că fiul său va petrece Crăciunul din 1943 în sânul unei familii ospitaliere, invitat de Monica), căci pe tată nu-l cunoscuse, constituia un atu ce a impresionat atât de mult ofiţerimea germană încât aceasta îl admise la popota ofiţerilor, socotindu-l egalul lor în grad, Rudy fiind singurul subofiţer (din garnizoana ce se afla în şcoala din proximitatea hotelului-restaurant) care beneficia de acest privilegiu. Cunoscând prea bine limba franceză, Rudy avea şi funcţia de translator. Unitatea încartiruită în acel târg făcea parte din celebra divizie de tancuri denumită S.S. Das Reich, cea care se umpluse de glorie pe frontul din Est, ajungând până în apropierea Moscovei, într'un loc de unde se vedeau turnurile lungi ale Kremlinului. A trebuit să fie retrasă din Rusia pentru refacere şi, apoi, transferată în Franţa cu scopul de a întări capacitatea de apărare pe frontul de Vest, a cărui deschidere se prefigura ca iminentă. De îndată ce se produce debarcarea trupelor americano-canadiano-engleze, în Normandia (la 6 Iunie 1944), în 8 Iunie are loc despărţirea (pe un pod) a celor doi îndrăgostiţi (din nefericire, pentru totdeauna), urmând ca unitatea lui Rudy să se deplaseze în infernul din Normandia. După doar 10 zile, în 18 Iunie 1944, Rudy şi doi camarazi, aflaţi într'un avion german de luptă, îşi găsesc sfârşitul prin doborârea aparatului lor de către Americani, în perimetrul fermei Le Coquerel din Normandia. La impactul cu solul, aparatul german a făcut o groapă adâncă de circa 20 de metri, iar bucăţi din trupurile celor trei militari (un locotenent şi doi subofiţeri) s'au împrăştiat pe o rază de doi kilometri. Pe acel loc, unii săteni aveau să planteze un măr.

Imediat după eliberarea Franţei, dar cu multe luni înainte de încheierea războiului (în Europa), numeroase femei franceze (între 10.000 şi 20.000, scrie Alexandru Mihalcea) au fost încarcerate şi condamnate la pedepse grele privative de libertate din pricina legăturilor amoroase pe care le-au avut cu Germanii, pe parcursul celor patru ani de ocupaţie. Însăşi Monica Berger ar fi fost condamnată la ani mulţi de închisoare, mai ales că iubitul ei era S.S.-ist, însă nefiind probe care să susţină denunţul primarului comunist (acompaniat de un martor eiusdem furfuris), ea va fi achitată după cinci luni de detenţiune, executate în vreo două temniţe. Nu existau dovezi de incriminare pentrucă Monica şi Rudy au păstrat cu strâşnicie taina marii lor iubiri. Astfel, se confirmă opinia noastră din adolescenţă că dragostea dintre o fată şi un băiat este cu atât mai mare cu cât e mai mult tăinuită. De fapt, cei doi eroi ai romanului *"Iubire interzisă"* aveau şi motivul vrăjmăşiei seculare franco-germane de a nu destăinui nimănui dragostea lor fantastică, chiar dacă unii dintre cei apropiaţi îi bănuiau că se iubesc nu doar platonic. Un temei suplimentar ca secretul lor erotic să nu fie divulgat l-a constituit faptul că Monica rămăsese gravidă şi avea să avorteze (într'o localitate foarte depărtată de domiciliul său).

Prin dragostea-i ieşită cu mult din comun, Monica Berger oferă semenelor sale cele mai frumoase lecţii de curaj şi de fidelitate. Curajul a constat în a se îndrăgosti, în toiul războiului, de un inamic, ocupant al ţării sale, un cotropitor care făcea parte din blamatele unităţi Waffen S.S. Iar fidelitatea este nutrită şi după 60 de ani, chiar în toată această viaţă, Rudy fiind unicul bărbat pe care l-a iubit. După câţiva ani de văduvie va încerca două mariaje, dar pe nici unul dintre cei doi soţi consecutivi nu-l va iubi, rămânând din nou singură, *"cu viaţa distrusă"*.

De îndată ce nişte soldaţi germani i-au adus la cunoştinţă vestea cutremurătoare (aceştia fuseseră rugaţi, în prealabil de Rudy că, de va sfârşi tragic, s'o anunţe pe Monica), eroina nu va înceta cercetările privind locul tragediei (în cimitirul La Cambe din Normandia sunt înhumate rămăşiţele pământeşti ale militarilor germani, în număr de 21.222, inclusiv Rudolf Maurer, în amintirea căruia Monica a plantat pomul cu numărul 1064, în ciuda riscurilor la care se expune şi a opreliştilor de care se loveşte.

Îi spusese Rudy că este român (cu toate că se născuse în oraşul Bad Wörishofen din Bavaria). Nu va uita nicicând această informaţie. Va veni de câteva ori în România ca să afle rădăcinile paterne ale iubitului său.

Dragostea fără egal faţă de Rudy o va extinde asupra României, pe care o consideră a doua ei patrie. Drept care, îşi schimbă numele de botez din Monique în Monica.

Admiţând că tatăl lui Rudy era sas din România (în Transilvania trăiesc mulţi purtători ai patronimului Maurer), sufletistul nostru compatriot Alexandru Mihalcea, coautor al cărţii pe care o prezentăm, a întreprins investigaţii ample, ajungând până la Ion Gheorghe Maurer (acesta-i foarte lăudat de biografi şi de subalterni că era poliglot, cult, inteligent şi bun, însă noi îl considerăm pe acest politician versatil şi laş, principalul vinovat că România avea să fie condusă, în vreme de 24 de ani, de handicapatul mintal Bâlbâitul-cu-Gura-Strâmbă), cercetări pe care le consideră infructuoase, trăgând concluzia că nu poate fi găsit, nici post-mortem, tatăl copilului din flori (ce frumoasă metaforă populară!) Rudolf Maurer.

Totuşi, iată ce se poate citi la pagina 29, în care este reprodusă de Mihalcea o mică parte a interviului pe care-l acordase Ion Gheorghe Maurer în 1994 (la etatea de 92 de ani, fiind născut în 1902), ziaristei Lavinia Betea, care inseră această convorbire în cartea sa *"Maurer şi lumea de ieri"* (p. 232):

"Lavinia Betea: - Aveţi un singur fiu?

Ion Gheorghe Maurer: - un singur fiu legitim. S'ar fi putut să mai am şi alţii... nu ştiu (...). M'am însurat devreme şi de mai multe ori. Când m'am însurat prima dată, aveam 20 de ani..."

Opinăm că este foarte posibil ca Ion Gheorghe Maurer să fi fost, chiar la 19 ani, tată, având în vedere că şi anul naşterii lui Rudolf Maurer, 1921, coincide cu anul în care liderul comunist român a împlinit vârsta la care noi ne gândim.

Cât priveşte misterul care-i obsedează pe ambii autori, anume cum s'a putut ca tanchistului Rudy să i se fi încredinţat o misiune de aviator, noi acreditâm ideea că nu-i nici o ciudăţenie dacă avem în vedere că un militar S.S.-ist era pregătit în şcoli pentru orice specialitate militară, întocmai ca sportivii care concurează la zece probe (decatlon).

Regretăm că trebue să ne impunem interdicţia de a cita pagini, care ar lungi prea mult această cronică, dar care ar fi şi demonstrative în ceea ce priveşte *"iubirea interzisă"* dintre doi tineri diferiţi ca etnie, însă frumoşi, deopotrivă, şi puri ca heruvimii. Nici fraze nu cutezăm a reproduce din povestirea Monicăi, din acelaşi motiv, ci ne mulţumim doar cu citarea câtorva frânturi din acestea (acestea sunt şi titlurile unor capitole): *"Iubirea interzisă care mi-a distrus viaţa"*, *"Îl aşteptam pe Rudy"*, *"Îl iubeam, era singura certitudine"*, *"Era destul să ne privim ca să fim fericiţi"*, *"Aş fi întors cerul şi pământul ca să-l regăsesc"*.

Contribuţia coautorului Alexandru Mihalcea la elaborarea volumului *"Iubire interzisă"* ni se pare preponderentă. Jumătate din carte a fost redactată de Domnia sa. Tot dumnealui îi datorăm traducerea jumătăţii scrise de D-na Monica Berger, precum şi grija pentru editare, dacă nu cumva şi sponsorizarea. Traducerea este făcută la cel mai înalt nivel literar, cu fraze limpezi şi fluente, de un subtil cunoscător al limbii franceze. Datorită traducerii impecabile lectura devine extrem de captivantă şi foarte agreabilă.

Iar în jumătatea de carte ce-i aparţine ca autor, Dl. Alexandru Mihalcea ne cucereşte prin măiestria stilului şi prin bogăţia de informaţii enciclopedice, extrem de interesante, mai ales despre al Doilea Război Mondial. Ne-au plăcut în mod deosebit elogiul adresat publicaţiei pe care şi noi o îndrăgim cel mai mult (*"personal consider că revista <Cuvântul Românesc> din Hamilton-Canada este cea mai interesantă publicaţie a exilului în momentul actual"...*, pagina 29), cunoştinţele sale foarte solide şi vaste despre organizarea armatei germane, despre spionajul sovietic şi despre crimele inegalabile ale Sovieticilor, la loc de frunte situându-se masacrul dela Katyn (lângă acest sat rusesc au fost ucişi, în 1940, 26.000 de militari şi civili polonezi, conform ediţiei din 1995 a dicţionarului enciclopedic *"Le Petit Larousse"*, pagina 1442).

Se cuvine să-i mulţumim editurii *"Ex Ponto"* din Constanţa că, datorită ei, văzu lumina tiparului o carte dintre cele mai interesante, de cea mai înaltă valoare din punctele de vedere erotic, istoric, juridic şi moral.

Încheiem acest comentariu literar cu tristeţea interminabilă de a fi văzut strâmbătatea cea mai strigătoare la cer, anume că în Franţa au fost condamnate la ani mulţi de închisoare mii de femei fiindcă se îndrăgostiseră de nazişti, iar în România nu sunt pedepsiţi nici măcar securiştii şi activiştii comunişti pentru crimele lor (cele mai numeroase din istoria ţării noastre).

Cum poţi răbda, Doamne, atâta strâmbătate omenească?!?

MICRO ESEU

"NEBUNII EXEMPLARI"

Uneori, după cuvântul apostolic (Cor: 1,27), Dumnezeu le alege pe cele *"nebune"* ale lumii spre a le face de ruşine pe cele *"înţelepte"*. Fără un sâmbure de nebunie, toate înţelepciunile lumii îmbătrânesc şi pier pe limba lor. *"Nebunia cea bună"*, scotea în evidenţă un înţelept, e o condiţie sine qua non a oricărei înţelepciuni care refuză să încremenească în ea însăşi, care vrea să rămână tânără şi lucrătoare dincolo de zarva cuvintelor.

În fond, orice nouă înţelepciune trece la început drept nebunie. Poate că istoria spiritului omenesc nu este altceva decât povestea *"înnebunirilor"* lui succesive. Socratele care a reflectat şi e convins de dimensiunea spirituală a reflecţiei, proiectează o aură strălucitoare asupra unui poet al închisorilor comuniste (care aminteşte de eminentul poet religios SERGIU GROSSU) şi e vorba de DEMOSTENE ANDRONESCU cu faimoasa strofă:

"Nebun, da, sunt nebun! Dar, lume, dacă
N'ar fi nebuni, ai fi de tot săracă,...
Căci cei cuminţi n'ar face rod nici unii,
De n'ar muri în locul lor NEBUNII."

Într'adevăr, ultima strofă a poeziei *"NEBUNUL"*, inclusă în volumul *"PEISAJ LĂUNTRIC"*, Sibiu, care spune totul.

Prof. Nicolae RĂGAN

UITAREA PERENĂ

Radu DUNĂREANU

Într'o poezie din închisoare (*Torquemada către curteni*) Maestrul încheie cu următoarele versuri: *"...şi cât de trişti sunt cei ce pustiiră lumea din iubire/ rugaţi-vă curteni şi pentru ei"*. În mod voalat, poezia făcea aluzie la tragedia noastră, folosind imaginea Inchiziţiei catolice.

Despre această tragedie istorică, s'au scris milioane de pagini şi, datorită ei Biserica Catolică a slăbit şi apoi a apărut protestantismul.

Nu de mult, actualul Papă, acest intelectual interesant şi echilibrat a cerut iertare publică pentru crimele Inchiziţiei.

Ca statistică nu am citit niciunde câte victime au fost arse pe rug de către Biserică, atât în Vest cât şi - mai puţin - în Est dar după ultimele cercetări Inchiziţia din Spania a executat doar 1% din cei 125.000 de *"cercetaţi"*. Istoricii sunt de acord că cifrele fanteziste scoase de cei mai înverşunaţi anticreştini nu au nici un fel de bază. Inchiziţia, pe toată perioada ei dela secolul 14 până la finele secolului 18, dar mai ales în decursul a circa 200 de ani ani nu putea ucide *"milioane"*, dată fiind mica densitate de populaţie din acele secole şi media redusă de vârstă.

În perioada noastră contemporană, secolul 20 a fost o altă pustiire, aceea din ură, aceea a comunismului. Pentru cei care au ucis peste o sută de milioane din ură ideologică, nu ne putem ruga. Dar nici nu trebue să uităm.

Este extrem de trist că regimurile comuniste, incluzând aici şi fosta Uniune Sovietică dar şi China, după aprecieri documentate de către istorici serioşi, au exterminat cel puţin o sută de milioane de suflete. Regimurile comuniste, cu excepţia (deocamdată) a Chinei, Cubei şi a Coreei de Nord au fost spulberate de mersul ireversibil al istoriei sănătoase dar nimeni nu a avut decenţa să spună: da, am greşit, am făcut crime, aşa cum a făcut Papa dela Roma.

Revenind la România, după dispariţia *"cuplului"*, la balconul atât de filmat au apărut noile paiaţe politice, slugile credincioase ale regimului de ocupaţie care, mimând cruci pravoslavnice au îndemnat poporul la iertare.

Noul regim neocomunist, moştenitorii vechiului regim de ocupaţie, schimbându-şi numele dar nu şi năravurile, ca lupul din anecdotă, n'a avut decenţa nici măcar să declare că vechiul lor stăpân servit cu credinţă, a făcut crime de neiertat. Dar au instaurat bazele uitării perene.

Mai mult decât atât, strict legal, partidul comunist este încă funcţionabil. Deşi agentură a unei puteri străine, este încă legal înregistrat şi încă mai trezeşte, la mulţi, amintiri nostalgice... Şi asta pentrucă trăim în umbra uitării perene şi nu am fost în stare să trecem comunismul, prin constituţie, în afara legii.

Când, dând un interviu la TV, infamul condeier Petru Dumitriu, omul care a mânjit suferinţele victimelor dela Canalul Sângelui, a fost întrebat despre aceste victime, a răspuns nonşalant că, da, am făcut şi noi... ceva greşeli. Iar la moartea lui, condeierii de azi i-au ridicat osanale! Şi asta pentrucă ne complacem în uitarea perenă şi păstrăm la locuri de cinste, pe nume de străzi sau pe alte căi, memoria celor care au contribuit la otrăvirea şi moartea unei culturi. Suntem un popor otrăvit de uitarea perenă.

În Spania au modificat traseul unei autostrăzi pentru a păstra intact un copac istoric. În România, călcăm pe oseminte şi morminte neştiute şi nu vrem să avem memoriale în granit şi beton pe toate locurile unde crimele comunismului au lăsat în urmă hecatombe de cadavre. Nu vrem să amintim copiilor de azi crimele părinţilor de ieri. Nu vrem şi, cu obstinaţie, cultivăm uitarea perenă.

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

• Luna Noembrie 1954 pare a se fi consumat, publicistic, sub zodia festivului. Ziarele consemnează pe larg despre *"şedinţa solemnă dela Moscova"*, prilejuită de ziua revoluţiei bolşevice, unde a cuvântat M.Z. Saburov, urmată de *"tradiţionala"* paradă militară din Piaţa Roşie. *"Adunare festivă"* la Bucureşti, discursul lui Gh. Apostol, căruia i-a succedat *"mitingul oamenilor muncii"*, care *"îndelung"* au scandat lozinci în favoarea *"prieteniei veşnice româno-sovietice"*. În tribuna oficială, locul de onoare fu rezervat ambasadorului sovietic din Capitala R.P.R., L.G. Melnikov. El afirmă că *"în prezent creşte puterea de neînvins a Uniunii Sovietice"* şi că *"ajutorul sovietic este chezăşia tuturor succeselor din ţările de democraţie populară"*! Pe aceeaşi coardă sensibilă, Gheorghiu-Dej semnează în revista cominformistă *"Pentru pace trainică, pentru democraţie populară"* (nr. 45) sclipiciosul material *"Relaţiile economice de tip nou, relaţii de prietenie şi colaborare frăţească"*. Să mai cârtească cineva că *"sub soarele marii prietenii"* nu exista solidaritate tovărăşească...

• *"Încă un prilej de adâncire a prieteniei dintre poporul român şi popoarele Uniunii Sovietice"* l-a constituit, cică, *"vizita unui ansamblu artistic (condus de Simion Makarovici Stratulat) din Republica Moldovenească(!), ce-a concertat şi dansat pe scene ale republicii noastre populare"*. Desigur, cântecele executate aveau textul în limba *"moldovenească"*, la căşti însă se asigura *"traducerea"* în româneşte...

• *"Organul"* central pemerist *"Scânteia"* (nr. 3126) insera un lung editorial consacrat *"Dreptului legitim şi incontestabil al R.P.R. de a face parte din O.N.U."*. Printre argumentele invocate, *"libertăţile democratice"* de care beneficiau pe-atunci cetăţenii ţării şi *"lupta pentru pace desfăşurată consecvent"* de regim. Citeşti şi te minunezi...

• Pe cine ataca, cu *"mânie proletară"* şi *"vigilenţă revoluţionară"*, presa comunistă dela noi? Bineînţeles că, în primul rând, pe Americani. Iată câteva mostre: *"Mascarada electorală din SUA"* (e vorba de alegerile pentru Congres); *"Samavolnicie rasială în SUA"*; *"Maccarthysmul, expresie a fascismului american"*; *"În ţările capitaliste scade vertiginos nivelul de trai al oamenilor muncii"*; *"În Italia, şomajul a ajuns la cote exasperante"* (!) etc. Ne-am lămuritără...

• Sunt popularizate, totodată, *"premiile de stat pe 1953"*. Cine-s prea fericiţii laureaţi? Geo Bogza, Camil Petrescu, I. Ludo, Vladimir Colin, Demostene Botez, M.R. Paraschivescu, Al. Andriţoiu, Emil Petrovici, D. Macrea, Dragoş Vicol, Raluca Ripan şi alţi curtezani ai dictaturii proletare. Despre care azi *"nu-i momentul"*, chipurile, să evoci atitudinea lor concesivă din acea vreme. Mai sunt şi alţii? Mai sunt. De exemplu, compozitorul Leon Klepper era astfel recompensat, pentru poemul simfonic *"Drumul Dunării spre Mare"* (dar lucrările Canalului încă din vara lui 1953 fuseseră întrerupte incognito; e, probabil, un premiu retardat!), V. Popovici, pentru *"Cântec de prietenie cu tineretul chinez"* (aici a nimerit-o!), H. Mălineanu, pentru melodia *"Înfloreşte ţara mea"* (chiar aşa!), Boris Caragea, pentru sculptura *"Lenin"*, M. Wagner, pentru bustul *"Lenin"*, Geza Vida, pentru basorelieful *"Pintea Gruia judecând un boier"*, Dan Hatmanu, pentru tabloul *"Familie de muncitori în loja Teatrului Naţional"* (ce să-ţi spun...!). Încearcă acum să aminteşti public de asemenea creaţii partinice, că şi eşti clasat drept *"injurător"* al autorilor lor! Şi totuşi, nu-i a mirării, dacă şi un mare fizician precum Albert Einstein, pe 10 ale lunii, făcea declaraţii procomuniste, *"antirăzboinice"*..., introduse pe pagina întâi a cotidienelor reperiste... Iar la sesiunea *"Consiliului mondial al păcii"*, participa *"activ"* Ştefan Milcu.

• Deşi *"Moscova nu crede în lacrimi"*, presa stângistă din lumea întreagă dădea apă la şoareci la moartea subită, la New-York, a lui A.I. Vişinski (născut în Odessa, 1883), diplomatul sovietic cu rol nefast în ocuparea şi stalinizarea României. Fie-i ţărâna grea!

• Ce mai relatau jurnalele? Despre premiera filmului *"Baia Mare"* (producţie cinematografică de propagandă), în regia lui I. Bostan, despre apariţia volumului 26 de *"Opere"* ale lui Lenin, despre *"Securitatea colectivă, aspiraţie legitimă a popoarelor"*, despre contractarea sfeclei de zahăr... De-atâta dulce, zău că te-apucă greaţa...

RELAŢIA DINTRE GUVERN ŞI BISERICĂ SE RĂCEŞTE

Roxana VODĂ

În preziua vizitei Preşedintelui Ion Iliescu la Vatican, Biserica Ortodoxă a cerut Guvernului să blocheze accesul greco-catolicilor la Justiţie. În virtutea unei legi nefireşti, greco-catolicii nu s'au putut adresa instanţelor de judecată, fiind nevoiţi să obţină acordul ortodocşilor în cadrul unor comisii mixte. Dar Guvernul Năstase a emis recent o ordonanţă care îngăduie Bisericii Unite cu Roma să-şi revendice lăcaşele de cult pe calea Justiţiei.

Biserica Ortodoxă a cerut Guvernului să revină asupra ordonanţei din vară. În memoriul semnat de vicarul patriarhal Constantin Pârvu, conducerea Bisericii Ortodoxe îşi exprimă nemulţumirea pentru soluţia care a fost adoptată, cerând să se revină la practica de până acum şi care restrânge accesul la Justiţie al greco-catolicilor. Un decret lege din 1990 impunea ca rezolvarea litigiilor dintre cele două Biserici să se facă în afara sălilor de tribunal, în cadrul unor comisii mixte, prin înţelegeri amiabile. Ani de zile aceste comisii au tergiversat de fapt restituirea lăcaşelor de cult confiscate dela greco-catolici. O chestiune simplă de drept civil a fost tratată în temeni istorici şi teologici. Biserica ortodoxă a negat legitimitatea Bisericii Unite, de vreme ce ea apăruse în veacul al 18-lea ca urmare a presiunilor politice exercitate asupra Românilor din Transilvania. Regimul comunist a interzis Biserica greco-catolică încercând să taie legăturile Românilor cu Vestul şi a dăruit Bisericii Ortodoxe toate lăcaşele confiscate, cimentând o complicitate care durează până astăzi. În opinia conservatorilor din sânul BOR, comuniştii, chiar fără să ştie, au reparat o nedreptate istorică, readucându-i pe Românii credincioşi în matca firească.

Partidul condus formal sau informal de Ion Iliescu a fost garantul păstrării status quo-ului şi protectorul Bisericii Ortodoxe în litigiul său cu greco-catolicii. După anul 2000 s'a schimbat ceva esenţial. PSD s'a angajat să încheie negocierile de aderare la UE şi în consecinţă se vedea nevoit să elimine toate discriminările existente. Relativ târziu, adică abia în vara acestui an, Guvernul Năstase a dat o ordonanţă care permite greco-catolicilor să facă apel la Justiţie atunci când negocierile cu ortodocşii nu mai duc nicăieri. Guvernul social-democrat preocupat să satisfacă exigenţele mai generale ale integrării europene şi-a astupat urechile la vocea Bisericii Ortodoxe. În opinia Guvernului se oferise Bisericii nenumărate alte compensaţii. De asemenea imperativul politic imediat impunea autorităţilor dela Bucureşti o atitudine mai deschisă faţă de Biserica Catolică.

S'a creat o fisură în sistemul exercitării puterii, care a presupus o legătură strânsă între stat şi Biserica Ortodoxă. Există mai multe semne că această alianţă este pusă serios la încercare. Poziţiile publice vehemente ale arhiepiscopului Pimen al Sucevei şi Rădăuţilor, care revendică restituirea în integrum a proprietăţilor bisericeşti, în dauna statului şi a clienţilor săi, contrazice net atitudinea de până acum a Bisericii Ortodoxe. Există aşadar o dublă mişcare. Pe de o parte statul tinde în virtutea integrării europene să se distanţeze oarecum faţă de Biserica Ortodoxă, iar pe de altă parte în sânul acestei Biserici, dominate de conformism, apare o mişcare de emancipare faţă de stat.

NEBUNIA SAU GAZAREA DE TIP PSD

Florin Oprea SĂLCEANU

Este de neînchipuit cum partidul stat se dă în petic pentru a nu scăpa din frâu caii roşii ai propriei ideologii. Marşează fără pic de morală cârpele propagandistice - copii rataţi ai ceauşismului - pentru a câştiga teren în toate mediile societăţii româneşti. Obrăznicia lor arhiştiută nu cunoaşte nici firescul rusinii nici legea strămoşească.

Partidul stat nu dă semne că va intra pe făgaşul decenţei politice. Deja a început să îşi pună în mişcare armata de denigratori pentru a-i pune la punct pe cei care le arată greşelile grosolane înfăptuite cu scop împotriva celor care nu s'au lăsat în nici un fel compromişi. Această încrengătură de interese mafiote care se numeşte PSD caută o nouă vigoare întru a menţine în continuare naţiunea sub papucul oligarhiei comunismului roşu. Şi pentru atingerea acestui scop va folosi orice mijloace de şantaj. Deja a început să miroasă în atmosfera naţiunii damful gazării de tip PSD. Mişcările *"activiştilor"* pesedişti au devenit evidente şi pericolul se dovedeşte tot mai virulent.

Opoziţia formată din PNL şi PD, este contradictorie. Acest cameleonism politic nu aduce nici un beneficiu Românilor şi aşa destul de nemulţumiţi de sforăriile negative ale actualei puteri pesediste. *"Nimic nou"* este o categorie a logoreii politicienilor de mucava, pasivi şi insolenţi şi chiulangii ai tuturor partidelor care nu au nici un interes pentru ca milioane de Români să profite de schimbările vieţii în bine.

Recenta retragere a lui Stolojan dovedeşte cu prisosinţă în ce stare politică se află Opoziţia şi că ea nu face altceva decât să mimeze *"opoziţia"*, că este la *"înţelegere"* cu adversarii PSD. Este cea mai mare mitocănie politică, un semn că fariseismul joacă tare pentru a păstra în continuare beneficiile puterii. Aşa că naţiunea română să nu se aştepte la mierea promisiunilor în viitorii patru ani.

PNŢCD, prin preşedintele Gheorghe Ciuhandu, a renăscut şi este singura speranţă a naţiunii române să fie beneficiara adevăratului stat democratic. Rămâne de văzut dacă PNŢCD îşi va desăvârşi crezul politic creştin democratic ca temei benefic pentru naţiunea română şi va merge pe drumul deschis de Corneliu Coposu dând lovitura mortală statului cu structuri totalitare de azi.

Independenţii intraţi în cursa alegerilor prezidenţiale nu au nici ei şanse. Deja unii au început să renunţe, fie din cauza şantajelor forţelor obscure - securisto-comuniste - care acţionează în structurile statului în menţinerea propriului interes financiar şi economic, manevrând prin propriul plac milioane de Români.

Aşadar partidul stat a marjat serios pe *"credinţa de lachei"* a infiltraţilor în structurile statului român. Rămâne de văzut până când. Istoria în devenirea ei are capacitatea de a se scutura de rugina rutinei şi a potenţa încolţirea unui nou ev: DEMOCRAŢIA AUTENTICĂ.

NU UITAŢI !
PLĂTIŢI
ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

MARIA BERENYI, CULTURA ROMÂNEASCĂ LA BUDAPESTA ÎN SECOLUL AL XIX-LEA, GIULA, 2000, 318p.

Pr. Gh. NAGHI

Apariția volumului de mai sus încununează cercetări îndelungate efectuate pe parcursul ultimei decade de către dr. Maria Berenyi subvenționate de *Fundația Soros*, fundația *Pro Renovanda Cultura Hungariae* și *Institutul de Cercetări al Românilor din Ungaria*, cartea fiind considerată a fi publicație a *Societății culturale a Românilor* din Budapesta. Această apariție nu este singulară în domeniu ci a fost precedată de unele lucrări anterioare axate pe subiecte apropiate[1]. O carte de mare necesitate despre existența românească la Budapesta în epoca modernă.

Cu un edificator *"Argument"* autoarea motivează necesitatea și importanța acestei strădanii de ani de zile prin cuprinderea culturii românești dela Budapesta în secolul al XIX-lea într'o lucrare de pionerat. Cartea se deschide cu studiul intitulat ***Colonia macedoromână din Pesta - focar de cultură românească*** (p. 5-47) cu o incursiune în vechimea acestei comunități, componența ei etnică, despre Biserica greco-valahică care întrunea credincioși greci, sârbi, macedo-români și români, listele celor care au fost membrii acestei parohii din secolul al XVIII-lea, construcția unei biserici, preoții aflați la această parohie, școala normală română din Pesta care activa pe lângă parohie cu iluștri dascăli (C.D. Loga, Ștefan P. Niagoe) și în cele din urmă câteva familii (macedo-române) și personalitățile ridicate din rândurile acestora care au constituit baza materială pentru dezvoltarea spirituală ulterioară a acestei comunități.

Un alt centru al culturii românești a fost tipografia Universității din Buda cuprinsă în capitolul ***Carte și cultură românească la Tipografia Universității din Buda*** (p. 48-79) autoarea conturând activitatea ei dela început legată de cea a corifeilor Școlii Ardelene, Samuil Micu Clain, Gheorghe Șincai, Petru Maior. Aici apare (1825) primul dicționar explicativ și etimologic al limbii române cunoscut sub numele de *Lexiconul dela Buda* cât și lucrările altor scriitori români (în special bănățeni): Dimitrie Țichindeal, Damaschin Bojincă, Eftimie Murgu, Pavel Vasici, Constantin Diaconovici Loga, Petru Câmpeanu. Un valoros sprijin pentru cultura românească au *Calendarele dela Buda* publicate de S. Micu, Gh. Șincai, P. Maior, Z. Carcalechi, Ioan Teodorovici, Ștefan P. Niagoe. Tot aici va apare în 1821 și prima publicație periodică românească din Transilvania și Ungaria, *Biblioteca românească* a Macedo-românului Z. Carcalechi, printre colaboratori numărându-se Damaschin Bojincă, Constantin Lecca, Emanuil Gojdu și Ioan Maiorescu. Autoare a reușit să depisteze 451 de abonați și, pe cei mai importanți mecenați, majoritatea macedo-români care au suportat cheltuielile tipăririi a nenumărate cărți: Atanasiu Grabovsky, Nicolae Roja, cât și pe cei care s'au ocupat cu difuzarea cărților sau a remarcat un bibliofil de talie europeană, Iuliu Todorescu (1866-1919). Un alt centru cultural unde Românii s'au remarcat este tratat în ***Românii și învățământul superior din Budapesta (p. 83-92).*** În 1863 se înființează și catedra de limba română din cadrul Universității cu primul profesor, Alexandru Roman. Aici au studiat nenumărați Români care au făcut cinste școlii care i-a crescut, cu contribuții remarcabile pentru cultura românească. Un merit incontestabil revine autoarei pentru alcătuirea - în baza arhivelor existente - a unei liste cu acești studenți români indispensabilă cercetărilor viitoare.

O însemnată realizare românească a fost și ***Societatea "Petru Maior" din Budapesta*** (p. 93-112). Autoarea cercetează în amănunțime înființarea acestei societăți cât și toată activitatea ei, pe diverse planuri culturale și cu participanți cu tot. Enumerăm toți președinții, fondatorii, membrii onorifici, donatorii ei mai însemnați, manifestările cultural-științifice organizate, relațiile societății cu E. Picot, Weigand, George Barițiu, Al. Roman, V. Alecsandri, I.L. Caragiale, Nicolae Iorga, revista manuscrisă *"Rosa cu ghimpi"* și revista de înaltă ținută *"Luceafărul"* în frunte cu O. Goga, I. Lupaș, S. Stanca, H.P. Petrescu, O.C. Tăslăuanu. Nu mai puțin importantă considerăm autoarea ***Societatea pentru fond de teatru român*** (p. 113-126) care a găsit în Iosif Vulcan un fervent susținător pentru care teatrul era o *"înaltă școală morală, umanitară și patriotică..."* (p. 115). A avut sprijinitori pe Alexandru Mocioni și Iosif Hodoș iar dintre politicienii maghiari, pe Deák Ferenz.

În ultimul capitol intitulat ***Presa românească în capitala Ungariei*** (p. 127-157), autoarea face o dăctă incursiune în istoria presei românești din Budapesta cu primele încercări care pleacă din 1814 datorate unui anume Alexie Lazăr, identificat cu Dimitrie Țichindeal - potrivit istoricului Nicolae Bocșan, opinie însușită și de autoare, - sau Zaharia Carcalechi după Iosif Pervain. Reușește în 1821 Zaharia Carcalechi cu *Biblioteca românească*, care apare până la 1834, acțiune continuată de Ioan Barac cu *Foia Duminecii* (în 1837) ca din anul 1838 să ia ființă presa politică românească prin apariția foilor lui Barițiu la Brașov. Revenind la Budapesta autoarea prezintă, echilibrat, cu ample detalii în ***Foi politice***, fiecare ziar cu aspirațiile, împlinirile și lipsurile sale. Se oprește la *"Amicul poporului"*, din 1848, continuată cu *"Democrația"* a aceluiași Sigismund Pop din 1849 alături de Nicolae Bălcescu. La cele două ziare mai colaborau Eftimie Murgu, Alosiu Vlad, Vincențiu Babeș, Atanasie M. Marienescu. Tot S. Pop editează și *"Concordia"* (1861-1970), unde a activat și Alexandru Roman împreună cu Partenie Cosma, Ioachim Mureșan și Iosif Vulcan adaugându-li-se pe parcurs: George Barițiu, Iulian Grozescu, Iustin Popfiu, I.V. Rusu și până la apariția *"Albinei"* (cu care intră într'o nefericită polemică) și Vincențiu Babeș, Ion Codru Drăgușanu, I. Antonelli, Axente Sever, Al. Papiu Ilarian. Vreme de mulți ani a apărut apoi *"Federațiunea"* (1868-1876) condusă de Alexandru Roman cu redactorii Ion Poruțiu și Iosif Hodoș având printre colaboratori elita literaților vremii: George Barițiu, Ion Rațiu, Ion Micu Moldovan, Visarion Roman, N. Densușianu, ca să remarcăm pe cel mai renumit Român: Mihai Eminescu cu 3 articole politice apărute în 1870 angrenându-se și el în eforturile Românilor din imperiul austro-ungar pentru cucerirea libertății naționale. S'au cum bine remarcă autoarea, ziarul avea să fie *"protestul Românilor împotriva dualismului"*. Protest pentru care redactorii au trecut și prin închisoare. Apariția ziarului *"Albina"* la Viena (1866-1869) va concentra aspirațiile bănățenilor din jurul familiei Mocioni la care s'au alăturat Vincențiu Babeș și Giorgiu Popa după care va fi editată la Budapesta, până la sistare (1869-1876). Aici se tipărea cu consecvență literatură populară. În general, literatura trebuia să corespundă aspirațiilor naționale fiind apreciată în mod deosebit poezia socială. Ziarul publică foarte multe versuri și proză. Cea mai demnă de remarcat este cea a lui Mihai Eminescu în apărarea lui Aron Pumnul la critica lui Titu Maiorescu, cu titlul *"O scriere critică"* (nr. 36 din 1870), cu pseudonimul Cassiu. Și acest ziar a ajuns în fața tribunalului de mai multe ori, unul din redactori, Gruia Liuba, fiind condamnat la 15 luni închisoare și 500 fl. amendă. O altă apariție este *"Viitorul"* (1883-1885) ca organ al moderaților condus de dr. Cornel Diaconovich care încerca să apere drepturile Românilor pe calea legală și o colaborare cu Ungurii. A avut mai mult o preocupare culturală prin reproducerea unor articole de istorie semnate de A.D. Xenopol și Gr. G. Tocilescu.

Mai sunt consemnate și câteva din secolul al XX-lea. *"Poporul român"* (1901-1911) ziar condus de Dimitrie Birăuțiu cu colaboratori renumiți: Vasile Lucaciu, Octavian Goga, Ioan Agârbiceanu, Ioan Lupaș, Onisifor Ghibu. Devine oficiosul Partidului Național Român și publică și multe articole istorice și literare. *"Adevărul"* *(Glasul poporului)* apare între 1903-1926 ca organ al Partidului Social-Democrat fiind condusă pe rând de Aurel Cristea, urmat de Ion Flueraș și Tiron Albani. Și ziarul *"Lupta"* (1906-1910) condus de Al. Vaida-Voievod cu sprijinul lui Vasile Lucaciu și Nicolae Iorga. Sunt prezentate pentru secolul al XIX-lea, în subcapitolul ***Presa satirică și umoristică*** ziarele *"Tutti frutti"* (1861) și *"Strigoiul"* (1862), ambele redactate de Mircea V. Stănescu. *"Umoristul"* (1863-1866) în frunte cu George Ardelean și Iosif Vulcan și colaboratori cunoscuți: Iulian Grozescu, Sigismund Borlea, George Tăutu, Alexandru Roman, Francisc Hossu-Longin, Vasile Ranta Buticescu publică materiale curajoase cu cele mai actuale probleme ale vremii. *"Gura satului"* (1871-1903, la Pesta numai în 1871, apoi Arad și Gherla, cu întreruperi). Dintre redactorii responsabili, editori, proprietari și colaboratori găsim, pe Iosif Vulcan, Mircea V. Stănescu, Ioan Suciu, Ioan Russu Șirianu, Ioan Slavici, Sigismund Borlea, Francisc Hossu-Longin, I. Fekete-Negruțiu și alții

Continuare în pag. 13

Cărțile profesorilor

MIRCEA POPA -PRESA MEHEDINȚEANĂ-

După *Istoria presei literare românești din Transilvania, dela începuturi până la 1918* (în colaborare cu Valentin Taşcu, 1980; ed. a II-a., 2003), după sutele de articole scrise despre diverse periodice pentru *Dicționarul general al literaturii române*, Mircea Popa revine cu o nouă lucrare despre fenomenul fascinant al revuisticii românești: *Presa mehedințeană. Privire panoramică* (Editura Decebal, Drobeta Turnu-Severin, 2003), volum apărut în preajma împlinirii, de către autor, a vârstei de 65 de ani. Este meritul indiscutabil al lui Romulus Cojocaru, cel mai mare poet din Drobeta Turnu-Severin (ca să fac o glumă, parafrazându-l pe Noica cel mai iubit, care spunea că este cel mai mare filosof din... Pălținiș!), care a reușit să îl determine pe Mircea Popa (la fel ca și pe criticul Constantin Cubleșan) să se aplece asupra valorilor literare sau revuistice din acest colț de țară. De altfel, toate studiile care alcătuiesc materia cărții au apărut inițial în revista *Caligraf*, scoasă de același Romulus Cojocaru (din Martie 2001), împreună cu o echipă de tineri scriitori talentați.

După o introducere privind începuturile presei la Turnu Severin (prima publicație apărută aici a fost *Gazeta Severinului*, 1871-1872), se studiază dezvoltarea presei literare locale, prin *Lectura* (1895-1896), *Zefirul* (1924), *Rânduri* (1932), urmând apoi un capitol despre presa de colportaj (calendare, almanahuri etc.). O bună secțiune analizează revistele literare mehedințene interbelice (*Danubiul*, 1925, *Cafeneaua politică și literară*, 1930-1932, *Mizerabilii*, 1936-1938). Un alt capitol este dedicat unui animator de frunte al presei mehedințene, Gheorghe N. Demetrescu-Bistrița, cel care a editat *Izvorașul*, revistă muzicală și de folclor, scoasă timp de două decenii (1919-1940), cu *"un devotament și cu abnegație cu totul ieșite din comun"* (p. 28). Apogeul presei mehedințene l-a constituit, indiscutabil, revista *Datina* (1924-1932), socotită, de majoritatea comentatorilor, *"drept una dintre cele mai bune reviste de provincie din câte am avut"*. Aici au colaborat: Al. Dima, Radu Gyr, Elena Farago, Emil Giugica ș. a. Este meritul profesorului Mircea Popa că privește obiectiv orientarea revistei, atât de ostilă înnoirilor lirice, încât îl considera pe Alexandru Philippide, autorul volumului *Aur sterp*, un *"suflet bolnav"*, care *"îți supără ochii și urechile sufletului și trece departe de bunul simț"*, după cum *Florile de mucigai* ale lui Arghezi erau *"un fel de volumaș apocrif, care circulă clandestin dela amator la amator, ca să atâțe josnicul din animalitate"* (p. 39-40). În fine, alte capitole se ocupă de revistele școlare, de *Provincia* (1944-1947) și de actualul *Caligraf*, care continuă frumoasa tradiție a presei literare mehedințene.

Aș vrea, în final, să fac mici sugestii. O asemenea lucrare ar fi trebuit să aibă o bibliografie, fiindcă îmi vine greu să cred că despre presa mehedințeană nu s'a scris nimic până în prezent. Ar fi o rușine pentru profesorii de română și de istorie din această zonă, ca să nu mai vorbesc de cercetătorii și muzeografii locali. Ce au făcut primii în lucrările lor de licență sau în cele pentru obținerea gradului didactic I? Desigur, profesorul Mircea Popa și-a scris cartea exclusiv prin despuierea colecțiilor de reviste mehedințene, existente în bibliotecile clujene. Dar contribuțiile anterioare ar fi trebuit neapărat consemnate. Ion Hangiu, în *Dicționarul* său, citează, de pildă, la *Datina*, un indice al revistei, apărut în nr. 3/1930, precum și corespondența lui C. Rădulescu-Motru, purtată cu redacția aceleiași reviste și publicată în *Manuscriptum*, nr. 4/1976. Asemenea informații nu pot fi omise, fiindcă ele sunt extrem de necesare istoricului literar. Având în vedere că la revistele mehedințene au colaborat nume de prim rang ale literaturii române, ar fi fost obligatoriu și un *indice de nume*, atât de util celor care vor scrie monografii, vor întocmi ediții din autorii respectivi etc. În fine, aș sugera editurii o mai mare grijă pentru acuratețea textului (greșeli de tipar, nume proprii greșite: Sarina Cassavan, în loc de *Cassvan*, Topârceanu, în loc de *Topîrceanu*, Al. Al. Philippide, în loc de *Al. A. Philippide*, Hașdeu, în loc de *Hasdeu*, inconsecvențe în scrierea cu cratimă a numelor Hortensia Papadat-Bengescu, C. Rădulescu-Motru ș. a.). Dar asemenea observații nu scad cu nimic valoarea cărții.

Noua lucrare a profesorului Mircea Popa depune mărturie despre intensa viață culturală din această parte a țării, care a dat literaturii nume precum Radu Tudoran, Ion Biberi, Alice Voinescu, Emil Manu, Liviu Bratoloveanu, Romulus Cojocaru, la care se adaugă alți scriitori, care au avut strânse legături cu ținuturile mehedințene: Șerban Cioculescu, Alexandru Balaci, I.C. Chițimia, D.R. Popescu, Victor Papilian, N.I. Herescu, Florian și Ion Grecea și mulți alții. În același timp, ea va fi un instrument deosebit de util celor care vor scrie, cândva, *Istoria presei literare românești dela origini până în prezent.*

Ilie RAD

La Galeria "Simeza" pictorița Alma Redlinger și-a reunit 50 de compoziții - o selecție a credinței domniei sale - din ultimii 2 ani

Deosebit de apreciată de iubitorii de artă, de specialiștii în artă și ceea ce se întâmplă mai rar de confrați, pentru sintezele sale plastice aflate la confluența rigorii cu sensibilitatea, a tradiției cu inovația și a unei particularități fascinante între expresia liniei și a compoziției cu elocvența și rafinamentul cromatic. Această artistă transformă de fiecare dată expozițiile sale în veritabile evenimente ale simezelor.

Cu o cotă de invidiat în țară și în străinătate ALMA REDLINGER răspunde întotdeauna cu sinceritate și concizie la orice întrebare privitoare la activitatea sa de creație ce acoperă mai bine de jumătate de veac din cei 80 de ani împliniți recent.

Gabriela Bidu: D-nă ALMA REDLINGER sunteți o prezență activă pe simeze. Care este ritmul D-voastră de lucru? Ce înseamnă pentru D-voastră prezentarea unei expoziții?

Alma Redlinger: Lucrez și nu lucrez pentru expoziții... lucrez din plăcere, simt nevoia să lucrez zi de zi. Creația mea este expresia plăcerii mele de viață, o bucurie pe care o resimt pictând. Dar expozițiile au o mare importanță în activitatea mea de aceea sunt gata să răspund la toate solicitările și iau parte la majoritatea manifestărilor de artă plastică. Îmi place să comunic, să transmit bucuria pe care o resimt când lucrez. Lucrul nu este întotdeauna ușor dar și în chinul creației e prezentă bucuria.

Atunci când se strâng destule lucrări pentru o nouă expoziție și când simt nevoia să le văd pe simeze, într'un alt spațiu decât cel al atelierului, se naște chemarea pentru o altă expoziție. Această necesitate înseamnă acumulări care duc la ceva nou. Îmi place să expun noul la care ajung în munca mea. Nu am preconcepții, nu caut o manieră, nu organizez expoziții neapărat pe anumite teme. Mă opresc la ceea ce simt, pictez ceea ce îmi place. Perspectiva unei expoziții mă determină să revăd stadiul lucrărilor la care am ajuns. Revin mereu la lucrările pe care le consider neterminate până în momentul în care părăsesc atelierul și ajung pe simeze.

Am expus la diferite expoziții cicluri de lucrări, ca imagini suprapuse, muzeul imaginar, circul, plaja, yazzul dar ciclurile n'au fost premeditate, le-am denumit ulterior pe baza a ceea ce le era comun, ceea ce nu înseamnă că nu mă gândesc să pictez uneori ceva anume, cum au fost anotimpurile și de data aceasta, muzica și dansul sau seria de lucrări cu Parisul, în urma unei recente călătorii. În această a XII-a sau a XIII-a expoziție personală sunt 46 de lucrări din ultimii ani.

G.B.: Ce-și propune în particular expoziția de față. Care este mesajul ei? Ce moment marchează în evoluția D-voastră artistică?

A.R.: Consider această expoziție ca un moment intermediar între expozițiile precedente și cele viitoare. Sunt elevă a lui M.H. MAXY și nu pot nega că am preluat dela el o tendință constructivistă în care acumulărilor spontane, o muncă intensă le-a imprimat mereu pecetea raționalității, dar n'am pus niciodată în evoluția mea frâna sensibilității chiar și în perioada realismului socialist pe care am parcurs-o și cum n'am căzut în capcana rece, a unui reducționism tematic, deși în acei ani conținutul tematic a precumpănit în creația mea. A fost o epocă a griurilor, în care totuși registrul cu tendința monocoloră a fost contrabalansat de căutarea îndelungă a nuanțelor. A fost, apoi, ca o reacție la un moment dat trecerea la peisaj și la natura moartă în care, ca un salt au apărut culorile puternice. Am suferit an după an influența coloriștilor din țară și din lume când în evoluția mea au avut un rol deosebit călătoriile de studii. Mi-e greu să determin un moment anumit în care am trecut la armonii de culoare, la desenul care diferențiază în funcție de tema tratată și cred că mă aflu în acest punct în evoluția mea de astăzi. Cred că în pofida varietății temelor, evoluției tehnicilor se poate recunoaște o anumită continuitate dela autoportretul cu inflexiuni rembrandtiene de acum 50 de ani la compozițiile recente prelucrate după schițele pariziene dela Montmartre, de pe Sena sau dela La DAME A LA LY COME sau la dublul portret în fața oglinzii născut direct în atelier. Cred că este vorba despre o aceeași atitudine deschisă în fața realității.

G.B.: Vă stimulează publicul și reacțiile sale în creația D-voastră?

A.R.: Dacă țin seama de atitudinile iubitorilor de artă în organizarea unei noi expoziții? Trecem într'adevăr spre o economie de piață funcțională, dar arta nu se supune, în mod mecanic tendințelor generale. Trebue să spun că eu nu pictez cu gândul la vânzarea tablourilor. Ascult părerile amatorilor și criticilor de artă, prelucrez în creuzetul meu influențe muzicale și cele provenind din bogăția de aspecte ale lumii și ajung mereu la alte tehnici și tematici, dar cea care le pune în aplicare sunt eu, iar eu însumi nu sunt de-alungul zecilor de ani aceeași. Călătoriile în lume și în țară nu rămân fără urme în creația mea, iar expozițiile personale și cele de grup la care particip mă susțin. Iar vizitele care mi se fac în atelier au mai ales efectul de încurajare.

Lucrările mele sunt acum în multe locuri din țară și din lume. Îmi pare bine dacă ajung la oameni care le apreciază și le iubesc. Vin în întâmpinarea părerilor și criticilor și țin seama de ele încă de pe vremea școlii lui MAXY. S'a dezvoltat între colegi un anumit mod de a ne aprecia reciproc. Lucrările pregătite zi de zi erau expuse săptămânal în fața colegilor și fiecare își spunea părerea, venea cu observații. Încă și azi obișnuim cu fostele colege să ne prezentăm lucrările mai ales în preajma unor noi expoziții și adesea observațiile sunt deosebit de prețioase și ținem seama de ele. Obișnuința de a critica lucrările celorlalți ajută la dezvoltarea unui ochi critic și față de propriile lucrări. În familie, soțul meu, fiicele mele, și mai nou, nepotul meu sunt susținătorii permanenți, deși părerile lor sunt în cea mai mare parte subiectiv - pozitive.

G.B.: În încheiere, pentru cei interesați, spuneți-ne care este prețul lucrărilor D-voastră?

A.R.: Mulți se interesează de prețurile tablourilor. Este o problemă serioasă, chiar dacă, după cum am mai spus, nu lucrez pentru vânzarea tablourilor și desenelor. Este și aspectul aglomerării lucrărilor în atelier, în toată casa pe pereți și se simte nevoia de a face loc. Dar în același timp o problemă importantă este și cea a competitivității picturilor și desenelor din România în relația cu lumea. Trebue să nu depreciem reprezentabilitatea lucrărilor noastre în competiția cu prețurile din lume, de aceea eu an de an urmăresc prețurile pentru a mă apropia și pentru a ține pasul mai întâi cu ce se practică în țară și apoi cu ce se practică în lume.

Cu ani în urmă niște Japoneze au cumpărat 2 tablouri cu câte 300 de dolari. Au fost primele tablouri vândute de mine și cu acei bani ne-am putut permite eu și soțul meu o călătorie în Occident. De atunci am tot ridicat prețurile și am ajuns astăzi la prețuri de câteva ori mai mari. Înseamnă că vând mai puțin (sau de loc) dar nu aceasta este problema. Desenele colorate, tehnica mixtă costă mai puțin, picturile sunt între 500 și 5000 Euro.

A consemnat
Gabriela BIDU

MARIA BERENYI

Urmare din pag. 12

publicând pe lângă versuri, proză și piese de teatru cu caracter satiric și creații folclorice prin Ioan Pop-Reteganul. *"Priculiciul"* a fost un supliment al ziarului *"Albina"* având redactori responsabili pe Iulian Grozescu (1872) și Pavel Rotariu (1874) și colaborator pe Iosif Vulcan. Mai sunt menționate dela începutul secolului al XX-lea *"Nuieluța"* (1904-1908) redactat de Iosif Schiopul și *"Cucu"* (1905-1914) supliment al ziarului *"Poporul român"*. Autoarea face o temeinică incursiune și în ***Reviste culturale și literare*** ale timpului din capitala Ungariei unde se găseau o sumedenie de studenți și intelectuali români constituind un climat favorabil unei prese culturale românești. *"Aurora română"* (1863-1865), revistă cu caracter enciclopedic cu ideea de a *"imple o lacună mare în literatura noastră"* a fost condusă de preotul ortodox român din Budapesta, Ioanichie Miculescu având colaboratori renumiți: Iosif Vulcan (redactor doar 4 luni), Iustin Popfiu, Zaharia Boiu, Atanasie M. Marienescu, Iulian Grozescu, Aron Densușianu, I. Lapedatu, Ion Pușcariu. Majoritatea dintre ei vor deveni colaboratorii lui Iosif Vulcan, la *"Familia"*, (1865-1880 și Oradea 1880-1906), foaie belestristică cu cel mai mare impact educațional în rândul poporului român din Ungaria și Transilvania. Considerându-se *"un continuator al liniei publicistice ardelene, stabilite de George Barițiu și Timotei Cipariu"*, cum afirmă autoarea, revista va publica vreme de 40 de ani: biografii, beletristică, studii și articole de limbă, folclor, traduceri din literatura universală, știință și artă, informații din viața politică, socială și culturală românească dispunând de cei mai renumiți colaboratori ai epocii sale inclusiv cu lauda îndreptățită de a-l fi descoperit pe Mihai Eminescu (*"botezat"* de Iosif Vulcan), George Coșbuc, Octavian Goga. *"Șezătoarea"* (1875-1880 și Oradea 1880-1882) a fost tot a lui Iosif Vulcan îndreptată cu predilecție la sate conținând mult folclor, încercând să răspândească cultura și în rândul țăranilor. Încheie cu ***Gazetele "poporale" și social economice***: *"Amicul poporului"* (1867-1868) a lui Sigismund Victor Pop; *"Poporul"* (1893-1919) cu sfaturi agricole a lui Gheorghe Alexici; și următoarele sunt din secolul al XX-lea: *"Poporul român"* (1901-1911 - Arad - 1911-1914) a lui Dimitrie Birăuțiu și *"Foaia ilustrată"* care și ea se adresează în special sătenilor republicând scrierile marilor noștri povestitori.

Partea a doua a volumului cuprinde ***Anexe*** (p. 161-289) cu documentele extrem de importante folosite de autoare pentru fiecare capitol în parte, expuse repetând aceeași ordine: listele originale cu membrii coloniei române din Budapesta dela sfârșitul secolului al XVIII-lea și XIX-lea, Românii, Macedo-Românii, membrii parohiei, articole (din *Tribuna* cu sfințirea capelei din Budapesta), extrase din ziarele timpului, documente din limba maghiară, prenumerați la diferite cărți românești, toate în extenso, de mare folos cercetătorilor.

Ultima parte sunt ceea ce numim ***Note*** (p. 291-316). Cartea cercetătoarei Maria Berényi este de natură științifică, folosită cu preponderență de specialiști și prin urmare așezarea notelor la subsolul fiecărei pagini ar fi înlesnit munca celui interesat de asemenea informații. La fel de devratoare a timpului afectat studiului este lipsa unui indice de nume, utilitatea cărții plină de informații valoroase ar fi primit un spor de eficacitate.

Cu un scris îngrijit, - eleganța exprimării sugerează calitățile de poetă ale autoarei, - distingem un schilibrat și profund om de știință consacrat cu dăruire depistării valorilor de arhivă, singurele - și în concepția autoarei - care pot să aducă clarificări substanțiale acolo unde se presupune existența nopții veșnice. Lipsa greșelilor de tipar păstrează nervii celui concentrat la desfășurarea acțiunii istorice în sine, situație despre care editurile maghiare și-au făcut o normă uzuală pe care o urmează cu strășnicie. Cu șansa de a avea la îndemână cunoașterea limbii maghiare se poate spera în noi incizii arhivistice în tezaurele de documente din Ungaria privitoare la istoria românească cât și la o mai largă prezentare a noilor apariții editoriale în limba maghiară pe care nu ne putem lăuda că o cunoaștem foarte bine. S'ar înlătura printr'o mai bună cunoaștere etichetările inutile și rău voitoare. O excelentă realizare științifică care încununează o merituoasă activitate de cercetare adusă în slujba istoriografiei românești.

[1] *Românii din Ungaria de azi în presa română din Transilvania și Ungaria secolului al XIX-lea (1821-1918). Documente*, Editura *"Noi"*, Giula, (1991), 221 p. și *Istoria Fundației Gojdu (1870-1952) - A Gozsdu alapitvány története (1870-1952)*, Budapesta-Budapest, 1995, 136.

Pr. Gh. NAGHI

ABONAȚI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele și reînnoirea lor se pot face după cum urmează:
Din Canada și U.S.A. se pot trimite *"Cecuri Personale"*.
Din Europa numai *"Mandat Poștal"* sau *"Euro Cec"*
Alte continente - *"Cec Internațional"*
Adresa ziarului este:
CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet, Hamilton Ont. Canada L9C 7N5
Costul abonamentului este 40.00 de dolari pentru un an

În duh şi adevăr

ÎN ŞCOALA SUFERINŢEI

Sergiu GROSSU

Biblia ne învaţă că suferinţa reprezintă o necesitate inerentă procesului desăvârşirii umane, o treaptă indispensabilă în evoluţia noastră spirituală. *"Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Hristos Iisus"*, îi scrie Ap. Pavel ucenicului Timotei, în cea de a doua epistolă (capitolul 2, versetul 3). Şi tot el le aminteşte creştinilor din Roma că *"pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi"* (**Romani, 8. 18**).

Răbdarea suferinţelor face cu putinţă trecerea dela *"înfrânare"* la *"evlavie"* - respectiv, la etapa superioară a înduhovnicirii cărnii şi sângelui, când devenim apţi să sorbim, cu privirile înfiorate de mister, atât sublimul veşniciei cât şi necesitatea clipei. Prin suferinţă, răbdând vitregiile vremii lor şi agresiunile societăţii păgâne, apostolii au avut tăria să arate că sunt cu adevărat *"nişte vrednici slujitori ai lui Dumnezeu"*, aşa cum ni se cere şi nouă, creştinilor din secolul XXI, să suferim cu demnitate şi fără să dăm înapoi *"în necazuri, în nevoi, în strâmtori, în bătăi, în temniţe, în osteneli, în vegheri, în posturi..."* (**2 Corinteni, 6. 4-5**).

Aria de manifestare a suferinţei este, prin urmare, incomensurabilă: dela simple osteneli, vegheri şi posturi, la bătăi şi temniţe, la prigoniri. Multiple şi nepreväzute încercări vor împresura sufletul omenesc, ca să-i întunece perspectivele, ca să-i diminueze nostalgia paradisului pierdut, ca să-i împiedice ascensiunea spre culmile trăirii, ca să piardă în focul Gheenei, definitiv. Cui datorăm biruinţa în încercare, **biruinţa suferinţei**? Răbdării, căci ştim că *"necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruinţă în încercare iar biruinţa aceasta aduce nădejdea"* (**Romani, 5. 3-4**). Prin răbdare, noi suportăm ispitele, biruindu-le. Prin răbdare, slăbiciunile celor mai slabi ca noi în credinţă, nu sunt un prilej de poticnire, ci de afirmare a plenitudinii tăriei noastre. Prin răbdare, prin multă răbdare, noi ţinem piept imprejurărilor potrivnice, conform mărturisirii: *"Prigoniţi fiind, răbdăm"* (**1 Corinteni, 4. 12**).

Răbdarea şi suferinţa sunt gemene. Datorită răbdării, noi integrăm suferinţa în viaţa noastră de credinţă, o asimilăm şi, astfel, **suferinţa devine roditoare**. Deoarece răbdarea ne ajută să suferim fără văicăreli, iar suferinţa împrumută răbdării aureola demnităţii. Prin suferinţă, noi ne desăvârşim răbdarea. Reuşim, cu alte cuvinte, să facem saltul calitativ dela răbdarea ca efort propriu la *"îndelunga răbdare"*, ca roadă a Duhului Sfânt (**Galateni, 5. 22**).

Ce îi cere Ap. Pavel lui Timotei decât să fie treaz în toate lucrurile, să rabde suferinţele. Pentrucă numai răbdând întreaga gamă a suferinţelor omeneşti vom avea dreptul la Pomul Vieţii şi vom putea rosti în clipa marei plecări: *"M'am luptat lupta cea bună, miam isprăvit alergarea, am păzit credinţa"* (**2 Timotei, 4. 7**).

Este de o extrem de mare importanţă cunoaşterea atitudinii corecte în răbdarea suferinţelor, tipologia celor care rabdă. Unii rabdă suferinţele, dar protestează - răbdarea lor - împotriva acestor suferinţe; mai bine zis, le acceptă de nevoie. Alţii rabdă suferinţele judecăţii imanente a lui Dumnezeu, suferinţe meritate, ca urmare a răului săvârşit. Cei mai mulţi, însă, rabdă cu resemnare, fără să cunoască finalitatea acestor suferinţe. De aceea Evanghelia recomandă răbdarea suferinţelor cu înţelegerea rostului lor, deplina cunoştiinţă a valorilor lor pedagogice.

În general, oamenii nu sunt obişnuiţi cu suferinţele. Ba îşi închipuie că a fi creştin înseamnă a trăi o viaţă comodă, scăpând din vedere faptul că suferinţa este un har, o binecuvântare, o necesitate. Cei răi, cei nedrepţi la inimă, pe care îi stăpâneşte mândria, îmbrăcându-se *"cu nedreptatea şi silnicia"*, această categorie de oameni *"n'au parte de osteneli omeneşti"* (**Psalm 72. 5-6**). Iar Iov adaugă, parcă jinduindu-i: *"Casele lor stau nevătămate şi varga lui Dumnezeu nu stă deasupra lor"* (**Iov, 21. 9**).

Un copil al lui Dumnezeu, statornic în credinţa sa, rabdă suferinţele şi împlineşte cuvântul Scripturii: *"Nu te teme de cele ce ai să pătimeşti. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniţă, ca să fiţi ispitiţi..."* (**Apocalipsa, 2. 10**). Nu intră, bineînţeles, în discuţie orice suferinţă, precum ni se revelează: *"nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaş, sau fur, sau făcător de rele, sau ca un răvnitor de lucruri străine"*. De ce? Ap. Petru ne lămureşte în continuare: *"căci ce laudă este dacă, pentru greşeală, primiţi bătaie întru răbdare? Iar dacă, pentru binele făcut, veţi pătimi şi veţi răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu. Căci spre aceasta aţi fost chemaţi, că şi Hristos a pătimit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să păşiţi pe urmele Lui"* (**1 Petru, 4. 15; 2. 20-21**).

Va să zică, noi trebue să răbdăm **anumite** suferinţe, numai acele suferinţe care sunt după voia lui Dumnezeu sau care vin din partea Sa:

1. **Suferinţa ca încercare a credinţei** prin felurite încercări *"Cercetează-mă, Doamne, şi mă cearcă; aprinde rărunchii şi inima mea"* (**Psalm 25. 2**).

2. **Suferinţa ca mustrare** pentru abaterile noastre morale: *"De aceea, prin durere, omul este mustrat în patul lui şi oasele lui sunt zguduite de un cutremur neîntrerupt"* (**Iov, 33. 19**).

3. **Suferinţa ca înştiinţare**, ca avertisment: *"Dar pe cel nenorocit Dumnezeu îl scapă prin nenorocirea lui şi prin suferinţă Dumnezeu îi dă învăţătură"* (**Iov, 36. 15**).

4. **Suferinţa ca *"ascultare"***, imitându-L pe Iisus, care *"deşi era Fiu, a învăţat ascultarea din cele ce a pătimit"* (**Evrei, 5. 8**).

5. **Suferinţa ca şcoală**, ca pedeapsă educativă pentru binele nostru, în vederea formării noastre duhovniceşti. Dumnezeu se poartă cu noi ca şi cu nişte fii: *"căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?... Apoi, dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe, şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?... Orice mustrare, la început, nu pare că e de bucurie, ci de întristare, dar mai pe urmă dă celor încercaţi cu ea roada paşnică a dreptăţii"* (**Evrei, 12. 7-11**).

•

Apogeul suferinţei creştine este **suferinţa pentru Hristos**: suferinţa tuturor celor ce cred în El şi-L mărturisesc, aşa cum L-am mărturisit şi noi, în România comunistă, în cadrul mişcării religioase Oastea Domnului; aşa cum Îl mărturisesc şi astăzi sutele de mii de credincioşi ortodocşi, catolici, greco-catolici şi neoprotestanţi, în societatea descreştinată în care trăiesc, fără să ignoreze itinerarul sublimei suferinţe pe care ne-o recomandă sfântul Pavel: *"Căci vouă vi s'a dăruit, pentru Hristos, nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El"* (**Filipeni, 1. 29**).

IN MEMORIAM!

Dr. Dan Păstorel Aprihăneanu

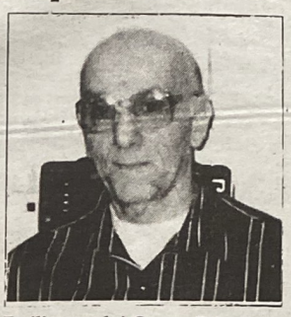

Pe data de 5 Octombrie a trecut în eternitate Dan Păstorel Aprihăneanu, la vârsta de 79 de ani.

A fost răpus de o boală necruţătoare cu o evoluţie galopantă, internat fiind la Spitalul General din Hamilton, unde s'a bucurat de o îngrijire de înaltă profesionalitate din partea doctorilor şi a asistentelor din secţia respectivă.

Pe linie maternă se trage dintr'o familie de boieri gorjeni, familia Schileru, care din tată în fiu au fost politicieni, începând cu strănunicul Dincă Schileru, fost senator.

S'a născut la Bucureşti şi a copilărit în cartierul Vatra Luminoasă, proiectat de tatăl său, arhitect Nicolae Aprihăneanu.

A făcut liceul la Mihai Viteazul şi a început Facultatea de Medicină la Cluj, având o pleiadă de profesori, nume de prestigiu ale medicinii româneşti ca doctor Haţeganu, doctor Papilian şi alţii.

După cedarea Transilvaniei se transferă la Facultatea de Medicină din Bucureşti. La absolvire, ca mai toţi absolvenţii din acea vreme cu *"origine nesănătoasă"*, este trimis să practice medicina într'o circumscripţie cu sate sărace înglodate în noroi din Moldova, judeţul Vaslui.

Îşi va da examenele de medic secundar, specialist şi primar în specialitatea laborator clinic-hematologie.

Va profesa în oraşele Vaslui, Vălenii de Munte, Constanţa şi Târgovişte, până în anul 1985, când iese la pensie.

După 3 ani va primi mult dorita viză pentru a călători în Occident. În toamna anului 1988, împreună cu soţia sa Emilia, sora lui George Bălaşu, directorul ziarului *Cuvântul Românesc*, ajunge în Canada.

Va îndrăgi această patrie adoptivă, ţara libertăţii şi a democraţiei, învăluită în parfumul de răşină al pădurilor de brad şi în foşnetul pădurilor de arţar.

Timp de 15 ani va colabora la *Cuvântul Românesc*, alcătuind pagina *"Din Cele Trei Colţuri Ale Lumii"*.

A fost membru al Asociaţiei Culturale Române şi al Bisericii Învierea Domnului din Hamilton.

A fost un om blând, modest de o rară sensibilitate sufletească, un iubitor de frumos, cu preocupări artistice şi doritor de a cunoaşte tot ce este nou.

Cu multă durere îl plâng: soţia Emilia, copiii Diana şi René, întreaga familie şi prietenii care l-au cunoscut.

Odihneşte în veşnicie la Cimitirul Woodland din Hamilton, la malul lacului Ontario, unde adeseori admira dansul iolelor pe apă.

Ing. Traian Golea

Românul Traian Golea a trecut în eternitate Luni, 29 Septembrie, la Braşov, la venerabila vârstă de 87 de ani.

După o lungă şi grea suferinţă, presimţindu-şi sfârşitul, el a părăsit Statele Unite, însoţit de credincioasa lui soţie, hotărît să moară în ţara de care nu s'a putut despărţi niciodată.

A fost înmormântat în comuna natală Bahnea, condus pe ultimul drum de membrii familiei şi camarazii lui.

După slujba înmormântării au vorbit Teofil Mija (care i-a cunoscut îndeaproape atât pe Traian cât şi pe fratele său Ion), Mircea Nicolau (redactor şef la *"Permanenţe"*), Nistor Man (Preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din Târgu Mureş). La ceremonie au participat de asemenea profesorii Ion Coja şi Ion Halmaghi, părintele Bogdan (Preşedinte al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din Sibiu), Gabriel Constantinescu (Redactor şef la *"Puncte Cardinale"*), precum şi alte personalităţi.

Traian Golea s'a născut la 14 Martie în comuna Bahnea, Judeţul Mureş, ca cel de-al treilea copil al baciului Nicolae Golea, ţăran de frunte al comunei şi primar în nenumărate rânduri. Şcoala primară a urmat-o în satul natal, iar după terminarea studiilor liceale dela Târnăveni, urmează cursurile Facultăţii de Agronomie la Chişinău şi, după cotropirea Basarabiei, la Iaşi. A funcţionat ca inginer agronom la Iernuţ şi Feldioara.

Absolvent al Şcolii Militare de ofiţeri de rezervă, ca tânăr sublocotenent, ia parte la luptele de pe frontul de Răsărit. După 23 August, datorită convingerilor sale politice de dreapta, naţionalcreştine, refuză să lupte alături de armatele cotropitoare. În această perioadă activează în mişcarea de rezistenţă (până în 1948), când părăseşte ţara împreună cu fratele său mai mic, Ion (paraşutat în ţară în 1951 şi condamnat la moarte în 1953, în urma procesului intentat legionarilor paraşutaţi).

Se stabileşte la început în Austria, la Salzburg, apoi în Germania, la München, pentru ca în 1974 să părăsească Europa şi să emigreze în America, stabilindu-se definitiv în Florida.

Traian Golea a fost cunoscut în Exil ca omul care a dus o campanie disperată în apărarea drepturilor Românilor şi interesele româneşti. Depăşind cu mult limitele disputelor politice interne, Traian Golea a tipărit şi trimis pe cheltuiala sa nenumărate exemplare ale unor publicaţii în care atrăgea atenţia străinilor asupra Maghiarilor, atât din ţară cât şi din afara ei, care atacau România.

El a tipărit în editura sa *"Romanian Historical Studies"*, zeci de cărţi, broşuri şi pamflete pe care le-a trimis diferitelor personalităţi, instituţii şi biblioteci din întreaga lume. Merită să fie amintite apelurile adresate lumii libere - *"Romania beyond te limits of endurance"* şi *"S.O. S. Transylvania"*.

Publicistica sa nu s'a limitat numai la vecina dela Apus a României, la ale cărei acţiuni fusese expus direct ca ardelean, ci a luptat pentru recunoaşterea românităţii celor deveniţi cetăţeni ai Republicii Moldova şi Ucrainei, publicânâd lucrările *"În sprijinul Basarabiei"* şi *"Bessarabia and Bucovina"*.

Pe lângă aceste publicaţii privind istoria României, Traina Golea a editat numeroase cărţi de ideologie legionară, care au fost difuzate atât în Exil cât şi în Ţară.

Pentru strădania lui şi pentru tot ce a realizat, Traian Golea rămâne un exemplu de dăruire pentru Ţară şi Neam.

Dumnezeu Să-l odihnească în pace!

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

Renaşterea curentului naţional-cultural din Basarabia în secolul al XIX-lea (până la 1877), în contextul rivalităţii MARILOR puteri

Prof. Dr. Nicolae CIACHÍR

În ciuda colonizării masive de neromâni şi a stabilirii de Ruşi şi Ucraineni în calitate de funcţionari, negustori, militari, moşieri, Basarabia simţea românește. Şi aceasta se datora mentalităţii claselor sociale, adică a culturii, limbii şi vieţii spirituale ortodoxe româneşti. Nu întâmplător, călătorul german Dr. Zucker, vizitând-o o denumeşte *"Italia rusească"*[1].

Deşi ţarul Nicolae I desfiinţase în 1828 autonomia Basarabiei, prezenţa trupelor ruseşti în Principatele Române în perioada 1828-1836, a facilitat contactele între Români, iar periodicele româneşti *"Curierul românesc"* al lui Ion Heliade Rădulescu şi *"Albina românească"* a lui Gheorghi Asachi se citeau la Chişinău, Orhei, Cahul, Ismail şi în alte locuri ale Basarabiei. Generaţia dela 1812 şi cele ce i-au urmat erau pătrunse de spiritul culturii şi literaturii moldoveneşti, pătrunsă organic până la Nistru şi chiar peste şi se reflectă în scrisorile lui Alexandru Haşdeu, Bogdan-Petriceicu Haşdeu, Ion Sârbu, George Gore, Alexandru Nacu, Constantin Stamati, Al. Donici, Alecu Russo, State Dragomir, Victor Crăciunescu, Zamfir Arbore, Constantin Stere şi mulţi alţii.

Să nu uităm că familia lui Dimitrie Cantemir şi a lui Mihail Kogălniceanu erau originare din Basarabia, ca şi a eruditului Bogdan-Petriceicu Haşdeu. Iată cum îl caracteriza luceafărul poeziei româneşti, Mihai Eminescu:

"Înzestrat c-o memorie imensă şi c-o putere de combinaţie aproape egală cu această memorie, întrunind cele două calităţi ce caracterizează inteligenţele geniale: memoria şi judecata, cunoscând o sumă de limbi vii şi moarte, între care pe cele slave, d-sa ne-a descoperit cel dintâi izvoarele slavoneşti atingătoare de istoria noastră, cu atât mai preţioase cu cât, fiind înconjuraţi de Slavi, aceştia ne cunoşteau poate mai bine decât popoarele apusene. Cronici polone, colecţiuni de documente slavone, poezia poporană a neamurilor balcanice şi a celor dela Nord, multe din acestea au fost atrase în cercul cercetărilor sale şi încet-încet istoria noastră, se reconstruieşte piatră cu piatră ca manifestare uniformă a unui singur geniu naţional, al geniului poporului românesc"[2].

Merită să remarcăm un eveniment cultural deosebit petrecut în 1819 după ediţia românească a Bibliei dela Blaj, cartea s'a retipărit în Chişinău (1819). Corectura a fost făcută de arhimandritul Varlaan dela Iaşi, iar câteva sute de exemplare au fost trimise în Principate, care aveau nevoie acută de o nouă ediţie a cărţii sfinte. Astfel la lumina opaiţelor, aceeaşi carte scrisă în aceeaşi limbă era citită la Blaj şi Timişoara, la Calafat şi Craiova, la Buzău şi Huşi, la Hotin şi Ismail, aflată şi în traistele mocanilor la Niculiţel şi Silistra.

În perioada 1834-1854, guvernatorul civil Pavel Ivanovici Feodorov, deşi Rus, n'a fost şovin şi i-a ajutat pe Moldoveni. Graţie tactului său, în ciuda instrucţiunilor dela Petersburg, în 1836 admite întrebuinţarea limbii române în instituţiile statului. Cu un an înainte, permisese ca româna să fie introdusă ca obiect de studiu, de predare la Liceul teoretic de băieţi din Chişinău, în 1840 şi în şcolile din judeţul Chişinău, iar în 1842 în cele judeţene din Hotin şi Bălţi.

Trebue să spunem că şi până la 1812 existau şcoli pe la sate, majoritatea pe lângă biserici şi mănăstiri, învăţarea se făcea în moldoveneşte, de către *"învăţători liberi"*, dar în majoritatea cazurilor de către preoţi şi dascăli. Fără cursuri regulate, fără o programă analitică precizată, erau conduse de către autodidacţi. Iniţierea în învăţătură a copiilor de ţărani era considerată ca o obligaţie a preoţimii locale.

Doctorul P. Cazacu, în *"Moldova dintre Prut şi Nistru sub imperiul rus"*, citând lucrarea *"Biografia neamului si familiei Ceakir"*[3], reproduce informaţia preotului Mihail Ciachir despre tatăl său: *"Şcoala era în casa preotului care făcea şi pe învăţătorul. Învăţa a scrie, a ceti, a socoti moldoveneşte şi ruseşte. Singura carte de învăţătură era abecedarul. Din lipsa manualelor, toţi copiii învăţau după o singură carte. Pentru scris se făcea un jgheab de scânduri umplut cu nisip, lung de un stânjen. Pe acest nisip, elevii scriau cu degetul literele (anii 1830-1840). Aşa au învăţat trei generaţii"*[4].

Aceste şcoli au fost susţinute de sus şi stăpânirea străină le-a ignorat la început; administraţia întârindu-se, a început să deschidă şcoli noi, în folosul stăpânirii ţariste. De fapt, asemenea şcoli au fost impulsionate pe întreg teritoriul imperiului, pe baza unui decret din 1839. În afară de sate, se recomanda ca pe lângă mănăstirile de călugări să funcţioneze şcoli pentru băieţi, iar pe lângă cele de maici - pentru fete.

În afară de Chişinău, s'au deschis şcoli la Hotin, Cetatea Albă, Bălţi, Tighina (dascălul Bobeica din 1827), Soroca, Orhei, Cahul, Ismail etc.

Totuşi, mareşalul nobilimii basarabene I. Sturdza, într'o adresă adresată guvernatorului se plângea că *"limba moldovenească este neglijată în şcolile publice, că elevii nu se perfecţionează în limba maternă literară şi că şcolile ţinutale sunt lipsite de profesori de limbă moldovenească, de cărţi şi material didactic pentru acest obiect"*[5].

Pentru învăţătura mai înaltă s'a deschis la Chişinău, în 1833, un liceu rusesc cu 7 clase (la care până în 1873, se preda facultativ româna pentru Moldovenii doritori), iar în 1835, pe lângă liceul amintit s'a deschis un internat pentru copiii boierimii, numit *"Pensionul nobilimii"*, cu scopul de-a pregăti pentru ţară *"oameni capabili şi folositori, funcţionari cunoscători temeinici ai limbii ruseşti şi moldoveneşti"*.

În 1839 - citâm după un document - cei din Chişinău erau în legătură cu boierii moldoveni pentru naţie, iar în 1848 se proiecta la Chişinău editarea gazetei *"Românul"*.

La insistenţele Basarabenilor, în 1848 a luat fiinţă la Universitatea din Petersburg o catedră *"de limbă moldo-vlahă"* şi 3 burse pentru absolvenţii Liceului regional din Chişinău. Din păcate guvernul ţarist a desfiinţat catedra la 26 August 1858.

În 1859 funcţionau în întreaga Basarabie 162 de preoţi cu studii se seminar, restul fiind fără studii, autodidacţi care efectuau serviciul divin în limba moldovenească. Deşi noile dispoziţii prevedeau oficierea slujbei în slavonă, ele erau eludate. Preotul din satul Batâr declara că enoriaşii *"ascultau cu neplăcere slujba în slavonă"*[6].

Pătrunderea trupelor ţariste în vara anului 1853 în Principatele Române, fără a fi declarat război Imperiului otoman, a înrăutăţit relaţiile cu marile puteri, bănuind ţarismul că vrea să se instaleze la Constantinopol (Istanbul). S'a format un bloc antirusesc condus de Anglia şi Franţa, care a pătruns în Marea Neagră şi a debarcat în Crimeea, asediind Sevastopolul. Rusia încheie o pace ruşinoasă care o îndepărtează de Marea Neagră şi de gurile Dunării. Cu acest prilej Moldova recapătă Sudul Basarabiei (judeţele Ismail, Cahul şi Bolgrad), având o suprafaţă de 10.288 verste pătrate şi o populaţie de 127.330 de suflete.

Vasile Alecsandri a compus cu această ocazie Marşul *"Drum bun"*, care a fost cântat de ostaşii români la trecerea Prutului, din care reţinem strofa:

"Hai cu Domnul Sfântul,
Haideţi peste Prut,
Să păzim pământul
Care l-am avut."[7]

Prin unirea celor două Principate (1859), domnitorul Alexandru Ioan Cuza se adresa locuitorilor Basarabiei româneşti: *"Venim printre voi ca Domn şi Părinte, ca să vă aducem bucurie şi vindecarea rănilor de care aţi pătimit până acuma. Noi dorim ca să primiţi sosirea noastră în mijlocul vostru ca un semn de pace şi de mângâiere"*. Basarabeanul Leonte Radu încă la 1839 preconiza la Iaşi, o organizaţie revoluţionară care să formeze o confederaţie (Basarabia, Moldova, Ţara Românească, Serbia, etc.), opusă politicii Rusiei ţariste. Arestat în Moldova din ordinul Rusiei, a fost extrădat autorităţilor ţariste, care l-au întemniţat, apoi l-au deportat.

Prin tratatul de pace dela Paris (1856), autoritatea rusă a predat Românilor un total de 124 biserici. Arhivele româneşti reţin cifra de 94 biserici ortodoxe[8]. Pentru primirea bisericilor din partea Moldovei a fost numit Filaret Scriban, rector al Seminarului dela Socola şi protosinghelul Teoctist Scriban, ulterior arhimandrit şi rector al aceluiaşi Seminar. În 1857 a luat fiinţă la Ismail un Consistoriu prin decretul mitropolitului Sofronie Miclescu. Din nevoia de-a romaniza Biserica moldovenească în 1864 a luat fiinţă Eparhia Dunării de Jos, având jurisdicţia asupra judeţelor Ismail, Bolgrad, a domeniilor Covurluiului şi Brăilei cu reşedinţa la Ismail.

Documentul este emis la 3 Noembrie 1864 şi este iscălit de Mihail Kogălniceanu, N. Creţulescu, Balinescu şi generalul Manu. La 17 Noembrie 1864, documentul - prin decretul domnesc nr. 1677 - este iscălit de Alexandru Ioan Cuza. Prin acelaşi decret, arhiereul Melchisedec este numit ca locotenent de episcop al Eparhiei Dunării de Jos.

În anii 1855-1866 s'a clădit un palat modest, dar cochet şi frumos, pentru episcopie şi au fost cumpărate două case dintre care una cu 3000 de galbeni. În palatul mai sus amintit va fi găzduit principele Carol, cu ocazia vizitei la Ismail, pe data de 20 Octombrie 1873.

Basarabia sudică, subordonată noii eparhii avea două protopopii una la Ismail, condusă de Athanasie Bour, ulterior de Theodor Ciachir şi cealaltă la Bolgrad, condusă de Iosif Gliseanu. În 1865 s'a deschis la Ismail un Seminar unde studiau elevi din Basarabia dar şi din Regat. În incinta fostei cetăţi a Ismailului, funcţionase o biserică ctitorită de către Constantin Brâncoveanu şi închinată Sfântului Mormânt dela Ierusalim. Se cuvine să adăugăm că în 1924, din iniţiativa lui Nicolae Iorga a luat fiinţă la Ismail, muzeul eparhial în incinta mănăstirii din Cetate, cu picturi şi catapeteasmă din secolul al XVII-lea.

Sub autoritatea română (1856-1878), s'au construit numeroase biserici în Sudul Basarabiei, din care reţinem cea din comuna Vaisal, judeţul Ismail, cu hramul Sf. Ilie, zidită în 1874 din cărămidă, dar distrusă de comunişti în 1966. Aici a funcţionat ca preot paroh, neîntrerupt între 1918-1944, Nicolae Ciachir (1890-1947), absolvent al Seminarului teologic cu 10 clase din Chişinău şi a Academiei teologice din Kiev, hirotonisit preot la 22 Februarie 1914.

În deceniul al 7-lea, o serie de tineri, proveniţi mai ales din rândurile boierimii moldovene, *"erau înfocaţi moldofili care visează o Românie unită"*[9]. Între ei se remarcă Nicolae Ştefan Casso (1839-1904). Născut în satul Ciululeşti, judeţul Soroca *"din nobili hereditari"*, a studiat la liceul *"Richelieu"* pentru nobili din Odessa, care avea şi o secţie universitară juridică. Cunoştea şapte limbi, era un om bogat cu peste 9000 de deseatine[10] de pământ la care se adăuga averea soţiei sale Smaranda Bantâş, fiica mareşalului nobilimii din judeţele Chişinău şi Orhei. Şi-a construit un palat după modelul *"Chateaux aux Loire"*. Se urmărea păstrarea tradiţiilor moldoveneşti, a înfiinţat o şcoală moldovenească pe care au urmat-o peste 100 de elevi şi eleve, din aceştia circa 30 au urmat cursuri liceale iar 7, universitare la Iaşi apoi la Paris. Casso a suportat cheltuielile pentru toţi, inclusiv întreţinerea acestora.[11]

Un alt mecena basarabean, Mihail Stroescu, a construit pe moşia sa Stolniceni, judeţul Bălţi, un spital şi un dispensar model pentru ţărani şi a lăsat pentru întreţinerea lui 900 deseatine pământ arabil, păduri, iazuri, mori; de asemenea a înfiinţat o serie de şcoli româneşti în Transilvania, deoarece în Basarabia ţarismul a interzis din 1867, orice şcoală în limba sfântă a ţării.

Constantin T. Kazimir cheltuia anual peste 100.000 ruble pentru ajutorul tinerilor săraci, numărul bursierilor era de circa 500.[12]

Revenind la Casso, într-o notă confidenţială a guvernatorului general al Novorosiei şi Basarabiei, P.E. Kotzebue, datată 23 Mai 1863, se fac referiri la un grup de boieri *"...care visează să restabilească naţia moldovenească în Basarabia, care ar da naţiei dreptul a cere unirea cu Moldova"*. În fruntea acestora se află fraţii Cotruţă, doi fraţi Casso, doi fraţi Cristi, Konstantin Kazimir şi fiul său care este student.[13]

Acelaşi guvernator, într'o altă notă, datată 21 Martie 1864, face constatarea că *"...Moldovenii din Chişinău, tineri din bune familii, au legături cu Iaşii şi Bucureştii, pentru unirea Basarabiei cu Principatele"*.[14]

Nicolae Casso devine din 1865, membru al *"Junimii"* dela Iaşi, face o donaţie de 108 ruble de aur în 1866, iar Iacob Negruzzi, în *"Amintirile din Junimea"* consemna: *"găsindu-se pe atuncea la Iaşi, Nicu Casso, proprietar bogat din Basarabia şi nepot al lui Pogor, el se hotărî să puie principalul capital pentru cumpărarea tipografiei lui Cozadin şi să o lase în întrebuinţarea Junimii"*.[15]

Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu, Ion Creangă, Bogdan-Petriceicu Haşdeu şi mulţi alţii erau citiţi şi savuraţi şi în Basarabia, Moldovenii nerenunţând la apărarea spiritualităţii sale, păstrându-şi credinţa, obiceiurile şi datinele.

Acum, revenind la epoca contemporană, am certitudinea, intuindu-l pe marele Eminescu, că hotarul Răsăritean al României va fi Nistrul, iar versurile marelui poet basarabean Alexe Mateevici, vor dăinui peste veacuri.[16]

---

[1] **Nicolae Ciachir**, Basarabia voievodală românească, Buc., 1999, p. 68

[2] Mihai Eminescu în *"Timpul"*, anul VII, 1 Aprilie 1882

[3] apărută la Chişinău în 1898

[4] Biografia neamului Ceakir, apărută la Chişinău, 1899, p.13; vezi şi P Cazacu, op. cit. p. 142

[5] Arh. Bibl. Acad., Arh. Ist., fond XX, vol. II

[6] Arh. St. Chişinău, Secţia guvernatorului militar, dos. 1079(1862)

[7] Arh. Ist. Centr., Arh. St. Buc., MAI, Moldova

[8] Arh. Bibl. Acad., Arh. Ist., fond XX, vol. II

[9] Arh. St. Chişinău, Secţia guvernatorului militar, dos. 1079(1862)

[10] o deseatină era un hectar şi o zecime.

[11] **Ioan Pelivan**, Nicolae Ştefan Casso în rev. Basarabia, nr. 5-6 (1942). Inscripţia pe mormântul lui dela Paris este în limba română

[12] **Paul Vataman**, Figuri sorocene, Soroca, 1939, p. 219

[13] **Bogos D.**, Basarabia dela 1812 până la 1938, Chişinău, 1938, p. 31

[14] Ibidem, p. 32

[15] Gh. Bezviconi, Din alte vremuri, Bucureşti, 1940, p. 30

[16] Alexe Mateevici (1888-1917), fiu de preot, după mamă din familia Neaga, din 1910 bursier la Acad. Teologică din Kiev, Lucrarea de licenţă *"Elemente religioase ale folclorului moldovean"*, susţinută cu brio. Numit profesor de greacă şi teologie la Seminarul din Chişinău (23 Sept. 1914). Din Sept. 1915 preot militar, în 1916 pe frontul Tecuci-Mărăşeşti, face cunoştinţă cu Nicolae Iorga.

CITIŢI CUVÂNTUL ROMÂNESC

POLITICĂ INTERNAŢIONALĂ

CONDUCĂTORUL DIN UMBRĂ AL IRAKULUI

Când marele ayatollah Ali Sistani începe să vorbească, milioane de Irakieni i se supun. Este oare posibil ca această figură emblematică pentru Irakieni să garanteze fragila democraţie care urmează să se instaureze în această ţară?, se întreabă revista americană *Time*.

Pentru mulţi Occidentali, numele de Sistani este învăluit în mister, în principal datorită faptului că foarte puţini s'au putut întâlni vreodată cu cel mai puternic om din Irak. Dacă ar fi făcuto, s'ar fi aflat în faţa unui bătrân slab, cu barbă, puţin interesat de problemele publice. Cel mai important lider spiritual a peste 1,5 milioane de Şiiţi din Irak, ayatollahul îşi primeşte oaspeţii - indiferent dacă sunt demnitari sau oameni simpli - într'o cameră nemobilată, în casa sa modestă, situată pe o stradă plină de praf din oraşul sfânt Najaf. Când primeşte pe cineva Sistani stă jos, cu spatele la perete, îmbrăcat într'o robă simplă şi purtând pe cap un turban modest, garderoba sa fiind neschimbată, potrivit unor apropiaţi, de aproape 10 ani. Oaspeţii săi sunt trataţi cu atenţie şi respect, şi în pofida faptului că ascultă mult şi vorbeşte puţin, carisma sa este izbitoare.

La 74 de ani, liderul spiritual al Şiiţilor este investit cu o autoritate morală unică capabilă să arbitreze viitorul democratic al Irakului. Deşi a tăcut ani de-a rândul sub represiunea Şiită din timpul lui Saddam Hussein, dela căderea dictaturii acestuia Sistani s'a impus ca o figură-cheie în politica irakiană. Dela intervenţia americană în Irak, ayatollahul a forţat în repetate rânduri Administraţia americană să se supună cererilor sale şi a dat decrete care au modificat planurile SUA privind reconstrucţia Irakului.

După terminarea războiului, Sistani şi-a dovedit pentru prima dată în mod decisiv autoritatea, în luna August, când Najaful căzuse în haos. La puţin timp după începutul luptelor, ayatollahul a părăsit în grabă oraşul sfânt, acuzând o stare de sănătate instabilă, care necesita tratament în afara ţării. Zvonurile privind motivele care l-au determinat pe Sistani să ia această decizie au început să curgă: unii credeau că ayatollahul este pe moarte, alţii că îşi pierduse din influenţă în faţa rebelului radical Moqtada Al-Sadr, iar alţii credeau că pur şi simplu îi este teamă. Cu toate acestea, la 26 August, când Americanii erau pe punctul de a ataca cele mai sfinte relicve Şiite, Sistani şi-a dovedit încă o dată puterea, întorcându-se la fel de precipitat dela Londra, pentru a fi în fruntea celor câtorva mii de susţinători neînarmaţi care au răspuns la apelul său pentru a mărşălui paşnic prin oraş. La câteva ore după întoarcerea sa, ayatollahul a reuşit să pună capăt celui mai sângeros conflict din istoria de după război a Irakului. Până şi Moqtada Al-Sadr a acceptat pacea impusă de Sistani, plecându-şi capul în faţa autorităţii ayatollahului.

Deşi pentru unii dintre Occidentali, figura acoperită de barbă albă şi impodobită cu turban a ayatollahului aminteşte de alt lider religios Şiit, ayatollahul Ruhollah Khomeini, care a transformat Iranul într'o teocraţie islamică, personalităţile celor doi sunt esenţial diferite.

Sistani a insistat asupra necesităţii organizării de alegeri rapide de care să reflecte *"voinţa poporului"* şi nu a pretins în viitor nici un rol politic pentru el sau pentru clericii apropiaţi lui. În plus, el este hotărît ca, după 300 de ani de dominaţie a minorităţii sunnite, Şiiţii să preia conducerea în Irak. Deşi s'a opus intervenţiei americane şi a refuzat să se alieze cu forţele americane, statura morală a ayatollahului şi dorinţa sa evidentă pentru o societate democratică instauratâ pe cale paşnică l-au făcut pe Sistani să devină cea mai mare speranţă a Americii pentru prevenirea alunecării Irakului în anarhie.

Cum a ajuns Sistani să deţină autoritatea religioasă şi morală de care se bucură în prezent? Un prim motiv ar fi reprezentat de erudiţia sa religioasă, dovedită prin cunoştinţele sale solide privind legea şi principiile islamice. Născut în Iran acum 74 de ani într'o familie de învăţaţi, Sistani a început să studieze Coranul la vârsta de 5 ani în oraşul natal, apoi în Qum, şi şi-a desăvârşit educaţia religioasă la Najaf, unde a devenit discipolul veneratului ayatollah Abul Quassim al-Khoei. Ca urmare a rezultatelor sale excelente în aprofundarea legii islamice, la neobişnuita vârstă de 31 de ani, Sistani a atins nivelul superior de *"ijtihad"*, care îi dădea dreptul să judece singur problemele de natură religioasă.

Din cauza popularităţii sale, în timpul regimului dictatorial al lui Saddam Hussein, Sistani a trebuit să suporte arestul la domiciliu şi chiar şi după căderea acestuia, miliţiile lui Moqtada controlează accesul la casa acestuia. Cu toate acestea, ayatollahul pare să se simtă mai confortabil atunci când acţionează în spatele uşilor închise: de mulţi ani el nu a mai condus rugăciunile de Vineri, ba chiar se împotriveşte difuzării de postere care promovează imaginea sa. În plus, a refuzat să se întâlnească cu vreun oficial american sau occidental până când forţele coaliţiei nu se retrag din Irak. Confruntate cu această situaţie, responsabilii americani s'au plâns că reticenţa lui Sistani îngreunează comunicarea, oficialii coaliţiei fiind nevoiţi, din această cauză, să întrepreteze părerile sale la a doua mână.

Sistani s'a distins rapid în politica irakiană de după război ca o voce *"moderată"* care a îndemnat în mod constant Irakienii să fie răbdători şi să nu recurgă la violenţă. Deşi şi-a făcut de nenumărate ori publică dezaprobarea pentru ocupaţia americană, ayatollahul a cerut Şiiţilor să păstreze o atitudine neutră faţă de ocupanţi. Această atitudine înţeleaptă a fost apreciată de oficialii americani care au recunoscut că influenţa sa a fost decisivă pentru oprirea violenţelor dela Najaf. Mai mult, după ce a condamnat public furturile care au urmat acesteia, mulţi Irakieni au adus înapoi lucrurile furate.

În acelaşi timp, Sistani a obligat autorităţile americane să îşi abandoneze o parte din planurile privind reconstrucţia Irakului. Când Washingtonul a instituit un termen mai lung până la transferul puterii către Irakieni, obiecţiile ridicate de Sistani au determinat Administraţia Bush să scurteze această perioadă. Ayatollahul a susţinut cu tărie organizarea de alegeri libere cât mai curând posibil şi a pretins în plus ca actul constituţional să fie scris de Irakieni. Când SUA au propus un sistem complicat de vot, Sistani a răspuns trimiţând în stradă 10.000 de oameni care au demonstrat paşnic pentru un sistem simplu de tipul *"one man, one vote elections"*, în Ianuarie 2005. În această primăvară, Sistani a blocat semnarea Constituţiei interimare irakiene elaborată sub auspiciile SUA, deoarece aceasta conferea prea multă putere minorităţii kurde şi prea puţină legii islamice.

Problema importantă rămâne însă cât de islamic doreşte Sistani să fie Irakul. În primul rând, este sigur că nu doreşte ca vreo putere străină să dicteze Irakului forma de guvernare şi nici ca.aceasta să fie replica vreunui model occidental. În privinţa conduitei personale şi a familiei, ayatollahul a rămas extrem de conservator, considerând că aceste capitole ale vieţii cotidiene trebue abordate în acord cu legea islamică, fapt ce a cauzat nemulţumirea diplomaţilor străini prezenţi la Bagdad, sintetizată poate cel mai bine de cuvintele unui oficial occidental care declara că *"un stat bun în viziunea lui Sistani nu este unul în care soţia şi fiica mea ar dori să trăiască"*. Cu toate acestea, ayatollahul nu vrea ca viitoarea democraţie din Irak să repete eşecurile înregistrate de teocraţiile conduse de Khomeini şi de talibani, care s'au datorat, în opinia sa, unor precepte duse la extrem, prea rigide pentru societatea actuală, în special pentru una atât de demografic diversificată precum Irakul. Adepţii lui Sistani descriu viziunea acestuia asupra Irakului drept una care are în vedere un *"stat islamic democratic"*, cu un sistem parlamentar care include principiile musulmane. În cadrul acestuia va exista o separare de facto între religie şi stat, lăsând grijile zilnice unui guvern alcătuit din politicieni şi tehnocraţi, totul însă sub *"umbrela atotcuprinzătoare"* a valorilor religioase.

În pofida dependenţei tacite a responsabililor americani de autoritatea lui Sistani, Washingtonul se declară din ce în ce mai îngrijorat de activismul crescut al acestuia. Motivul ar fi, în opinia autoarei articolului, că autorităţile americane nu vor ca Irakul să se transforme într'un stat în care un mare ayatollah să guverneze *"din umbră"*, un stat teocratic deghizat într'unul secular. Unii analişti se tem chiar şi de faptul că originea iraniană a lui Sistani l-ar putea influenţa pe acesta *"să tragă cu ochiul la ceea ce s'a întâmplat la Teheran"*. Pe de altă parte, autorităţile iraniene au declarat că Sistani este o persoană independentă din punct de vedere financiar şi moral, care nu poate fi influenţată de Teheran.

Pentru apropiaţii lui Sistani, aceste bănuieli ale Americanilor sunt complet nefondate. În opinia lor, acţiunile ayatollahului sunt justificate de încercarea sa de a face ca speranţele Şiiţilor să nu mai fie înşelate încă o dată. De secole, Şiiţi nu au avut acces la putere iar, acum, prin organizarea de alegeri libere, Sistani este convins că minoritatea Şiită va avea câştig de cauză. În acest fel pot fi justificate apelurile repetate ale lui Sistani pentru prezentarea la urne în Ianuarie anul viitor, dar şi apelurile la încetarea violenţelor şi opoziţia faţă de miliţiile lui Moqtada Al-Sadr, care ar putea pune în pericol ascensiunea legitimă a Şiiţilor la putere.

La rândul său, Sistani s'a declarat îngrijorat de încercarea Statelor Unite de a manipula procesul electoral pentru limitarea influenţei şiite şi garantarea accesului la putere al minorităţilor sunnite şi kurde, un exemplu în acest sens fiind protestul vehement al lui Sistani faţă de sistemul de vot complex propus de Americani.

Oricât de delicată ar fi această situaţie pentru autorităţile dela Washington, un singur lucru este clar. Nici lumea occidentală nici ayatollahul Sistani nu doresc ascensiunea la putere a unui lider radical de felul lui Moqtada Al-Sadr. Chiar dacă viziunea Americanilor despre cum va arăta după război Irakul este departe de a se realiza, alternativa oferită de Sistani s'a dovedit una viabilă.

RUSIA VA INIŢIA ATACURI PREVENTIVE ÎN LUMEA ARABĂ

Ministrul rus al Apărării, Serghei Ivanov, a confirmat că ţara sa va iniţia atacuri preventive asupra teroriştilor, inclusiv asupra celor islamici.

Pentru prima dată după ce Rusia anunţase, în mod oficial, că a fost supusă unor agresiuni repetate din partea terorismului internaţional, ministrul rus al Apărării, Serghei Ivanov, s'a adresat direct *"inamicului"*. Luni, 11 Octombrie, Ivanov a acordat un amplu interviu unuia dintre posturile arabe prin satelit, *Al-Arabia*. Potrivit autorităţilor ruse, tocmai persoane originare din ţările arabe sunt principalii sponsori ai teroriştilor din Cecenia.

Auditoriul postului de televiziune *Al-Arabia*, creat în 2003, numără 35 de milioane de telespectatori, din Indonezia şi până în SUA. Acest post este finanţat de oameni de afaceri din Arabia Saudită, Kuweit, Bahrain şi Emiratele Arabe Unite. Redacţia centrală a postului se află la Dubai. Totodată, *Al-Arabia* are puncte de emisie în peste 40 de oraşe ale lumii, inclusiv la Moscova, precizează cotidianul rus.

Şeful reprezentanţei dela Moscova, Amro Abdel Hamid, cel care i-a luat interviul ministrului rus, a relatat că Ivanov *"părea foarte sincer"* atunci când răspundea la întrebările lui legate în primul rând de situaţia din Cecenia, în contextul luptei împotriva terorismului internaţional, dar şi de criza irakiană şi programul nuclear al Iranului.

Discuţia cu Ivanov a fost difuzată în cadrul programului *"Interviuri speciale"* şi a fost reluată deja de trei ori.

Ministrul rus al Apărării a confirmat că Rusia va iniţia atacuri preventive asupra aşa-zişilor baze şi tabere ale teroriştilor, în *"orice colţ al lumii"*, fără nici un fel de atenţionare şi cu utilizarea oricărui tip de armă, cu excepţia celei nucleare. În pofida faptului că Ivanov nu a afirmat că Moscova va folosi neapărat unităţi militare mari şi tehnică militară grea, el a asigurat că aceste lovituri vor fi realizate *"cu tot ce poate anula cu adevărat ameninţarea teroristă"*. De asemenea, Serghei Ivanov a precizat că Rusia nu este unica ţară care a atenţionat cu privire la iniţierea unor atacuri preventive, subliniind din nou că statului rus *"i s'a declarat război"*. *"Ca în orice război, toate mijloacele sunt îndreptăţite"*, - a declarat Ivanov. - *Noi suntem pregătiţi să folosim la nivel maxim posibilităţile pe care le deţinem privind asigurarea securităţii cetăţenilor Rusiei, mai ales acum, când deasupra Rusilor planează ameninţarea terorismului"*.

Totodată, Ivanov a relevat că autorităţile ruse au strâns deja suficientă informaţie privind acţiunile teroriştilor înainte de tragedia dela Beslan şi planurile acestora, informaţie care poate servi drept ghid de orientare pentru viitoarele atacuri preventive. Potrivit ministrului rus, ţinta a acestor atacuri poate fi orice stat fără excepţie, în afară de cele care *"şi-au declarat sprijinul faţă de lupta Rusiei împotriva terorismului"*. *"Toţi ne sprijină doar în vorbe, însă noi nu vom judeca după vorbe, ci după fapte"*, a atenţionat Ivanov.

Întrebat dacă în gruparea care a organizat atacul terorist asupra şcolii din Beslan erau şi arabi, ministrul rus a răspuns că atacurile teroriste sunt comise de un număr limitat de grupări, dar că în cadrul acestora nu sunt doar ceceni. Totodată, Ivanov a subliniat că în Cecenia acţionează mercenari, între care sunt şi activişti ai mişcării Al-Qaida, care realizează toate operaţiunile de bază. Potrivit ministrului rus al Apărării, în ultimii ani *"a crescut în special numărul recruţilor originari din Turcia"*, subliniind, totodată, că această ţară este membră a Organizaţiei Tratatului Atlanticului de Nord (NATO), organizaţie cu care Rusia colaborează în ceea ce priveşte lupta împotriva terorismului internaţional.

În ceea ce priveşte Irakul, Ivanov a declarat că Rusia ar fi bucuroasă să ia parte activă la restabilirea infrastructurii şi independenţei acestui stat, dar că în prezent acest lucru este dificil de realizat, din cauza situaţiei extrem de instabile de acolo.

Serghei Ivanov a făcut comentarii şi pe marginea programului nuclear al Iranului. Oficialul rus a asigurat din nou că reactorul nuclear dela Busher care se construieşte cu participarea specialiştilor ruşi se află sub atenta observaţie a Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică (AIEA). Reactorul va fi alimentat cu combustibil bun doar în scopuri paşnice şi numai după ce Iranul va semna un acord privind restituirea combustibilului.

Pe lângă toate acestea, Ivanov a ţinut să precizeze că prezenţa militară americană în Asia Centrală nu nelinişteşte Moscova, deoarece forţele militare ale SUA se află provizoriu în regiune şi pe baza deciziei Organizaţiei Naţiunilor Unite, dar şi pentrucă Rusia deţine şi ea baze şi are aliaţi în această regiune.

CALEIDOSCOP

SE VA PUTEA SCHIMBA TRAIECTORIA URAGANELOR?

Se pot oare preveni devastatoarele furtuni tropicale? Prioritatea este de a reduce forța vântului. Speranțe în acest sens vin din matematica *"nelineară"*, notează Antonino Zichichi în revista catolică italiană *Famiglia Cristiana*.

Limita este de 90 km pe oră. Odată depășită această viteză, vântul provoacă distrugeri. Dacă dorim să ne apărăm de cicloane, prioritatea absolută este aceea de a înțelege cum să reducă viteza vânturilor provocate. În acest scop, a fost studiat ciclonul Andrew, care a lovit Caraibele. Rezultatele simulării matematice au dus la concluzia că, intervenind asupra condițiilor fizice ale atmosferei, ciclonul ar fi trecut dela clasa 3 la clasa 1, ceea ce înseamnă mult mai puțin periculos.

Numai odată cu apariția sateliților a fost posibil să se descopere că structurile complexe ale cicloanelor au proprietăți ce pot fi reproduse. Atât timp cât un fenomen nu dovedește că are trăsături ce pot fi reproduse este exclus că poate fi pus sub controlul unor formule matematice. Natura însăși a fenomenului ce se dorește controlat are nevoie de o matematică numită *"nelineară"*, a cărui caracteristică este de a produce enorme diferențe în rezultatele finale, chiar dacă variațiile din condițiile inițiale sunt minime.

Această matematică *"nelineară"* necesită o enormă cantitate de calcule. Computerele moderne au crescut viteza de calcul de un miliard de ori. Iată de ce astăzi se pot aborda probleme care, înainte de anii '50 ai secolului trecut, erau imposibil de examinat.

Previziunile meteo se nasc din calculul electronic. Controlul cicloanelor este frontiera acestor cercetări, pentru care posibilitatea reproducerii a survenit datorită observațiilor structurilor ciclonice prin satelit. Și tot în satelit se pune speranța pentru a interveni împotriva acestor fenomene devastatoare.

Se pare că intervenția primordială ar fi aceea de a schimba temperatura atmosferei din zona apropiată de *"ochiul"* ciclonului. Este o intervenție care necesită cantități gigantice de energie, pe care numai un sistem de centrale solare plasate pe orbita terestră le-ar putea produce. Prin simulare matematică, a fost posibil să se stabilească că ar fi suficientă o variație de câteva grade Celsius pentru a reduce viteza vânturilor.

Petrol antievaporare

Un alt factor important este limitarea evaporării apei la suprafața marină, care alimentează puterea cicloanelor. Ar trebui să se intervină cu mai multe zile înainte de sosirea ciclonului, la o distanță de câteva mii de kilometri de *"ochi"*, acoperind suprafața marină cu un strat foarte subțire de petrol biodegradabil, ce reduce puternic evaporarea.

O altă intervenție ar putea fi făcută asupra norilor care se află în fața *"ochiului"* ciclonului, pentru a elimina o parte din puterea lor distrugătoare. Simulările numerice sugerează că, dacă acești nori se transformă în ploaie, ciclonul își poate schimba ruta, iar vântul provocat își reduce din putere.

Aceasta este o tehnică ce l-a făcut celebru pe Yuri Israel, atunci când, timp de trei luni, a reușit să evite ploaia asupra dezastrului dela Cernobâl, *"însemânând"* norii din zonele înconjurătoare cu iodură de argint. Unii spun însă și că ar fi avut foarte mult noroc: timp de trei luni, la Cernobâl nu a căzut nici o picătură de ploaie.

Mediterana în afara pericolului

Oamenii de știință se află la primii pași în bătălia împotriva cicloanelor. Mediterana nu este expusă acestui pericol, având în vedere că, la nivel planetar, este aproape un lac. Europa de Nord este însă expusă efectelor secundare ale cicloanelor. Celebrul Charley, care a devastat în August Florida, omorînd 27 de persoane, s'a format plecând dela o comasare de nori cumulus în oceanul tropical.

Cicloanele se nasc toate în fâșia lichidă a Terrei din apropierea Ecuatorului. Aici, energia solară este mai puternică. Dacă, în schimb, în loc de apă ar fi fost o suprafață solidă, cicloanele nu s'ar fi putut forma. După Florida, Charley a mers de-a lungul coastei de Est a SUA pentru a ajunge, la 14 August, în Carolina de Nord. Depresiunea atmosferică a străbătut Atlanticul sosind în Irlanda la 23 August și continuându-și drumul spre Peninsula Scandinavă, fără a produce efecte meteorologice grave. Nu era exclus ca depresiunile atmosferice legate de Charley, care transportau enorme cantități de aer cald și umed de origine tropicală, să genereze ploi puternice în Europa. Iată de ce este bine să nu neglijezi enormele perturbări meteorologice legate de ciclon.

Într'un viitor poate nu atât de îndepărtat va fi posibil să se intervină asupra cicloanelor. Intervențiile însă pot schimba traiectoria acestora. Se vor crea probleme de natură politică, dacă nu se va acorda atenție așa-numitelor efecte de antrenare pe care aceste enorme cantități de energie le pot avea în zone ce se află la mii de km distanță. La urma urmelor chiar și cicloanele ne spun că suntem toți călători pe aceeași navă spațială.

ABIA A ZECEA FEMEIE CĂREIA I SE ACORDĂ PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ

Elfriede Jelinek, extrem de radicală în viziunile sale politice, o feministă la fel de radicală dar și o scriitoare de un talent excepțional a câștigat premiul Nobel pentru literatură.

"O autoare mai radicală și mai incomodă ca Jelinek n'ar fi putut găsi comitetul Nobel", notează *"Frankfurter Allgemeine Zeitung"*.

"Rheinische Post" din Düsseldorf apreciază decizia comitetului dela Stockholm drept *"curajoasă"*. *"Die Welt"* consideră în schimb că dacă ar merita într'adevăr această distincție, autoarea austriacă ar fi trebuit s'o primească cu câtva timp în urmă. *"Vremurile pentru astfel de viziuni fundamentaliste au apus"*, scrie cotidianul berlinez.

La Paris *"Liberation"* e de părere că prin alegerea Elfridei Jelinek se corectează raportul dintre laureații și laureatele premiului Nobel pentru literatură. Autoarea austriacă este abia a zecea femeie căreia i se acordă acest prestigios premiu pentru literatură. La Haga *"De Volkskrant"* atrage totuși atenția că romanele și dramele Elfriedei Jelinek, scrise în tradiția culturii moderne austriece, nu reflectă totuși o actualitate stringentă. Dacă acesta ar fi fost criteriul urmărit de comitetul Nobel, atunci premiul ar fi trebuit să revină scriitorului american Philip Roth, de pildă.

SCADE RITMUL NAȘTERILOR PE PLAN MONDIAL

A scăzut fecunditatea în lume, inclusiv în țările în curs de dezvoltare, informează cotidianul francez *Liberation*.

Populația mondială nu mai cunoaște un boom. În condițiile în care, de câțiva ani, cifrele prevestesc lucrul acesta, un nou studiu vine să demonstreze că mai bine de jumătate din omenire trăiește, astăzi, într'o țară în care fecunditatea este mai mică de 2,1 copii - în medie - de fiecare femeie, deci sub pragul ce permite, în final, înlocuirea generațiilor. Potrivit lui Chris Wilson, dela Institutul Max Planck din Rostock (Germania) și Gilles Pinson, din cadrul Institutului Național francez de Studii Demografice (INED) din Paris, această inversare a situației s'a petrecut mult mai rapid decât se prevăzuse, și se referă și la numeroase țări în curs de dezvoltare.

În decurs de 50 de ani, peisajul mondial al fecundității a fost complet bulversat. Cei doi autori utilizează mediana ca sistem de măsură: valoarea fecundității este cea care împarte omenirea în două părți numeric egale - una cu o fecunditate mai scăzută, și cealaltă, cu una mai ridicată. În 50 de ani, această mediană a scăzut dela 5,4 la 2,1 copii de fiecare femeie. Fecunditatea medie, care dă numărul mediu de copii pe cap de femeie, este de 2,7. Diferența se explică prin faptul că, în 20 la sută din țări, fecunditatea este foarte mare. *"Toate predicțiile experților au fost infirmate, notează Gilles Pinson. Comportamentele evoluează mai rapid decât se credea"*.

Record ceh.

Dacă Franța (cu o rată de 1,9 copii de femeie) a fost pionieră în acest domeniu - fecunditatea a început să scadă după Revoluția din 1789 -, Republica Cehă deține, astăzi, cea mai scăzută rată medie a fecundității, cu 1,17 copii de femeie. În Europa de Est, Centrală și de Sud, fecunditatea este mai apropiată de un copil, decât de doi de femeie. În Rusia, țară în care populația scade cu 750.000 de persoane pe an, cauzele fenomenului ar fi alcoolismul, prăbușirea serviciilor publice de sănătate și poluarea industrială. Formula sociologului american Ben Wattenberg - *"Capitalismul este cel mai bun contraceptiv"* - nu este suficientă pentru a explica tendința.

Căci ea nu le mai este rezervată țărilor dezvoltate, iar creșterea nivelului de trai nu este singurul criteriu: unele state din Sudul Indiei se situează sub pragul de 2,1 copii de femeie. Produsul intern brut (PIB) al acestora este scăzut, dar nivelul de instruire al femeilor de acolo este relativ ridicat. Alte țări și-au schimbat foarte rapid comportamentul: astfel, Tunisia, care, în urmă cu 15 ani, avea încă o rată foarte ridicată a fecundității, a scăzut la 1,9 copii de femeie. Brazilia, Libanul și Thailanda au scăzut și ele sub pragul de înlocuire a generațiilor. În schimb, Afganistanul, Pakistanul, Peninsula Arabică și Africa subsahariană își mențin o rată foarte ridicată, cu peste patru copii de femeie. Populația mondială continuă să crească ignație lor.

FORD ÎȘI VA MĂRI DE PESTE TREI ORI PRODUCȚIA AUTO DIN CHINA

Ford prevede majorarea de peste trei ori a producției auto din China în acest an, au declarat membri din conducerea companiei americane.

Ei au afirmat că Ford Motor intenționează să producă 65.000 de unități în China în 2004, reprezentând mai puțin de 1% din producția sa globală.

Directorii Ford și-au exprimat speranța că vor reuși să accelereze expansiunea companiei, dar au îndemnat în același timp la prudență.

"Desigur, ne-am dori să ne mișcăm mai rapid, dar principala noastră grijă este să construim pe o fundație solidă", a afirmat Mark Schulz, vicepreședinte executiv al Ford Asia, înaintea Salonului Auto de la Beijing.

TAJ MAHAL, ÎN PERICOL DE PRĂBUȘIRE

Guvernul din statul indian Uttar Pradesh a alcătuit un comitet format din experți în construcții cu scopul de a investiga unele relatări referitoare la înclinarea periculoasă a Taj Mahalului, informează postul de radio *BBC - SERVICIUL MONDIAL*. La începutul acestei luni, doi istorici indieni au avertizat că faimosul monument, considerat a fi un simbol al vieții, s'ar putea prăbuși sau nărui, dacă nu se iau măsuri urgente pentru conservarea lui. Ei au afirmat că se tem că odată cu secarea râului Yamuna, aflat în apropiere, fundația construcției ar fi fost afectată, știut fiind că acest curs de apă a păstrat în timp echilibrul clădirii, absorbind și șocurile tectonice.

BOB DYLAN ȘI-A LANSAT PRIMUL VOLUM AL AUTOBIOGRAFIEI

Bob Dylan dezvăluie în primul volum al memoriilor sale, *"Chronicles"*, ce a fost lansat la New York, că era atât de furios pe fanii care îi invadau viața privată încât ar fi vrut *"să le dea foc"*, informează *BBC on line*.

Dylan scrie că le-ar fi dat foc acelor grupuri care ajungeau la locuința lui din Woodstock, New York, în perioada de glorie a carierei sale, în anii 1960: *"Hărți cu locuința noastră cred că au fost trimise prin poștă în toate cele 50 de state, pentru gâștile de ratați și drogați. Aș fi vrut să le dau foc acestor oameni"*.

El mărturisește și faptul că atunci când a văzut-o prima dată pe Joan Baez cântând la televizor a rămas înmărmurit. *"Nu mă puteam abține să nu mă uit la ea... nu voiam nici să clipesc. Arăta slăbită, cu părul negru strălucitor care îi atârna peste coapsele suple și cu pleoapele întredeschise. Imaginea ei îmi dădea fiori"*, a spus el, fără a da alte detalii despre relația lor.

Deși oferă o primă imagine despre viața cântărețului, fanii ar putea fi dezamăgiți de faptul că Dylan nu dă detalii explozive în cartea sa.

Nu există nici o referire la trecerea sa dela folk acustic la rock electric, unul dintre cele mai remarcabile evenimente din istoria muzicii rock. Nici despre accidentul de motocicletă din 1966, care i-ar fi putut fi fatal, Dylan nu spune decât: *"Am avut un accident de motocicletă și m'am rănit, dar mi-am revenit"*.

Cartea de 293 de pagini - prima dintr'o serie de trei volume - nu seamănă deloc cu o autobiografie tipică în ceea ce privește structura. Nu are index, iar în locul unei prezentări cronologice oferă crâmpeie de viață și anecdote despre celebrități, dela boxerul Joe Dempsey la liderul trupei U2, Bono.

Împărțită pe cinci capitole, cartea prezintă anii tinereții lui Dylan, petrecuți în Minnesota și New York City.

Printre altele, autorul își amintește de momentul când a primit un premiu de la Princeton University, unde a fost prezentat studenților ca fiind *"conștiința rebelă a Tinerei Americi"*. *"A fost ca o izbitură"*, scrie Dylan. *"Conștiința rebelă a Tinerei Americi... Nu-mi venea să cred. Încă o dată înșelat! Am fost atât de furios că îmi venea să mă mușc"*.

Despre prima sa întâlnire cu emblema muzicii folk Woody Guthrie, Dylan spune: *"M'a făcut să mă bâlbâi. Parcă s'ar fi despicat pământul"*.

ECONOMICE

GRECIA A TRIŞAT ŞI ÎNTREAGA EUROPĂ TREBUE SĂ PLĂTEASCĂ

Din anul 2000, Atena a minţit în legătură cu amploarea deficitului ei bugetar. Un scandal care afectează nu numai credibilitatea ţării, ci şi pe cea a monedei unice, scrie săptămânalul francez *Courrier International*.

Încă dela venirea sa la putere, în Martie, primul ministru conservator Constantin Caramanlis a comandat un audit al economiei naţionale. Cu acest prilej experţii şi-au dat seama că guvernul precedent a diminuat sistematic deficitul public cu scopul de a califica Grecia pentru zona euro şi a cruţa ţara de mustrările Băncii Central Europene (BCE).

Încă din anul 2000, deficitul grec se situa cu mult peste limita de 3 la sută prevăzută de Pactul de stabilitate, ajungând până la 4,1 la sută.

De când a fost dezvăluită această *"bombă"*, climatul este vătămător pentru toată Europa.

Prima consecinţă este de ordin intern.

Dezvăluirea acestei înşelătorii pică prost pentru Grecia, dar cel puţin se poate spune că ea vine în avantajul guvernului actual. Venind la putere, Caramanlis a promis o *"transparenţă absolută a conturilor statului"*. El se va putea lăuda ca şi-a ţinut promisiunea şi încă mai mult decât atât!

Evident, socialiştii PASOK se apără ca de foc şi strigă în gura mare că este vorba pur şi simplu de un complot. Un mic joc de ping-pong dezolant care nu poate decât să deterioreze ceva mai mult imaginea ţării.

Cea de-a doua consecinţă este, evident, europeană.

Ce vor face, oare, Europa şi BCE în faţa unui asemenea scandal? Va fi, oare, Grecia exclusă din zona euro? Greu de crezut, sau chiar imposibil.

În plus, sancţiunile stipulate de Pactul de stabilitate nu au în vedere un caz atât de neverosimil. Este, aşadar, puţin spus că Europa instituţională va gestiona cu greu această situaţie.

De fapt, dincolo de minciună care face din Grecia un Pinocchio al Europei, dincolo de deficitul abisal şi de rolul ţării în zona euro, Grecia a dat indeosebi cel mai rău exemplu celor zece noi state membre ale Uniunii, care, şi ele, aspiră să se integreze în zona euro şi care se bizuiau mai ales pe exemplul grec pentru a demonstra că nimic nu este imposibil.

Dacă Grecia a înşelat atât de mult timp Institutul european de statistică Eurostat, ele îşi pot spune în mod legitim: de ce nu am proceda şi noi la fel? Sau: de ce nouă să ni se pretindă atâtea eforturi în condiţiile în care este suficient să muţi o virgulă într'un raport anual pentru a blufa economiştii dela Bruxelles?

Pe termen lung, în mod evident credibilitatea şi soliditatea monedei unice sunt cele care riscă să fie zguduite.

Minciuna greacă ar putea afecta chiar Turcia.

Dar, mai mult, însăşi fiabilitatea Eurostat este cea repusă în cauză prin inconsecvenţa Greciei. Or, statisticile furnizate de această agenţie servesc drept bază pentru politica monetară a BCE şi pentru politicile sale de ajustare.

Deja Grecia era considerată drept ţara cea mai puţin dinamică a Uniunii Europene. În plus, neîncrederea vecinilor ei riscă să persiste şi, prin ricoşeu, să se reverse asupra Balcanilor, sau asupra Turciei. O nedreptate care ar putea face şi mai dificilă aderarea Ankarei la Uniunea Europeană.

În sfârşit, minciuna greacă slăbeşte ceva mai mult Pactul de stabilitate. Între ţările, precum Grecia, care au încălcat acest Pact chiar înainte ca el să intre în vigoare şi cele care, precum Franţa şi Germania, l-au încălcat fără să fi fost sancţionate, se rămâne din aceste reguli comune care erau descrise ca intangibile în urmă cu numai câţiva ani? Şi, mai ales, ce-i de făcut pentru a restaura credibilitatea?

În final, însuşi prestigiul euro pe scena monetară internaţională se află în joc, conchide autorul articolului.

AURUL DEVINE ANTIDOTUL PERFECT AL FLUCTUAŢIEI MONETARE

Aurul oferă protecţie consistentă şi eficace împotriva fluctuaţiei monetare, în special a celei a dolarului american în raport cu alte devize.

"Dacă dolarul american se apreciază, preţul aurului (calculat în dolari) scade. În sens invers, o scădere a dolarului se traduce printr'o creştere a cursului aurului", explică un studiu realizat de trei economişti britanici de renume, Forrest Capie, Terrence Mills şi Geoffrey Wood, şi publicat de Consiliul Mondial al Aurului (World Gold Council - WGC).

"În ciuda mai multor perioade de turbulenţă economică între 1971 şi 2002, aurul a oferit o protecţie consistentă şi eficace împotriva fluctuaţiilor ratelor de schimb", anunţă WGC. Organismul citat consideră că aurul a dobândit statutul de valoare refugiu în special pentrucă *"nu poate fi produs de către aceleaşi autorităţi care produc devizele"*, în special băncile centrale. Aceasta înseamnă că autorităţile care pot creşte oferta de monedă (şi deci îi pot diminua uneori valoarea) nu pot scădea valoarea aurului prin mijloace similare.

UNGARIA INVESTEŞTE MASIV ÎN VESTUL ŞI CENTRUL ROMÂNIEI

Importurile din Ungaria au reprezentat 60% din valoarea schimburilor comerciale, adică aproximativ 550 milioane euro. Pe primul loc în clasamentul produselor importate se află maşinile, aparatele şi echipamentele electrice, în valoare de circa 75 milioane euro.

În ceea ce priveşte exporturile realizate de România în Ungaria, pe primul loc se clasează produsele din aluminiu, care au valorat în perioada precizată aproape 50 milioane euro, cu aproape 750% mai mult decât în perioada similară. Din cauza aderării Ungariei la Uniunea Europeană, schimburile agroalimentare ale acestei ţări cu România au scăzut cu peste 60%.

Cel mai mare volum al investiţiilor ungureşti în România a fost realizat în judeţul Timiş, potrivit declaraţiilor şefului Biroului Comercial Ungar, Halasz Janos. Totodată, cele mai multe firme cu capital unguresc funcţionează în judeţele Bihor, Cluj, Harghita. Din punct de vedere al ponderii capitalului de acest gen în totalul capitalului străin investit, pe primul loc se situează judeţul Harghita - cu 65%, urmat de Cluj - 45%, şi Mureş - 30%.

CEI MAI BOGAŢI OAMENI DIN EUROPA CENTRALĂ ŞI DE EST

Între primii 50 cei mai bogaţi oameni din Europa Centrală şi de Est se califică cinci Români: Iosif Constantin Drăgan, Ion Ţiriac, Ioan şi Viorel Micula, George Păunescu.

Primul loc este ocupat de magnatul rus în domeniul energiei, Roman Abramowich, cunoscut în lumea internaţională a fotbalului, întrucât este şi patronul Chelsea.

Spre deosebire de anul trecut, primul clasat în 2003, Mikhail Khodorkovski a trecut acum pe locul 8, valoarea afacerilor sale a scăzut după arestarea sa, în scandalul Yukos, la sfârşitul anului trecut.

Aceiaşi Români se menţin în clasament ca şi acum un an, poziţiile lor s'au modificat uşor: Iosif Constantin Drăgan de pe locul 21 pe locul 26; Ion Ţiriac, de pe locul 35 pe locul 39. Ioan şi Viorel Micula au urcat un loc faţă de anul trecut (41 faţă de 42), în vreme ce Sorin Ovidiu Vântu a coborît o poziţie (de pe 49 pe 50).

RĂZBOI AIRBUS - BOEING

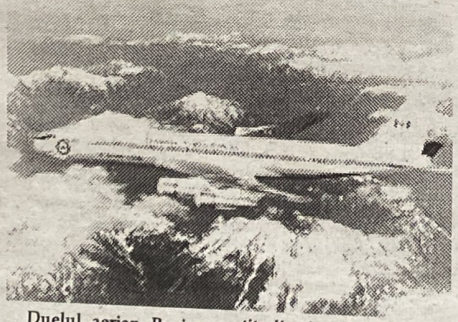

Duelul aerian Boeing-Airbus ia amploare. Concernul american urmează să înainteze o plângere Organizaţiei Mondiale a Comerţului, în încercarea de a opri subvenţiile primite de Airbus, ale cărui vânzări le-au depăşit pe cele ale rivalului său american. Robert Zoellick, reprezentantul american în chestiuni comerciale afirma că în momentul de faţă concernul Airbus a întrecut ca dimensiuni firma Boeing, aşa că o continuare a finanţării sale din fonduri publice nu se mai justifică de nici un fel.

"E o problemă de corectitudine în ce priveşte competiţia şi şansele egale pe piaţă", spune Zoellick, care adăuga că Airbus vinde în prezent mai multe avioane de folosinţă civilă decât Boeing.

Zoellick acuză guvernele europene că pompează 5.27 de miliarde de euro în punerea la punct a noului aparat de zbor de tipul A380 şi că au în vedere construirea unui avion care să concureze viitorul Boeing 7E7 Dreamliner, care va zbura cu o viteză apropiată de cea a sunetului.

Uniunea Europeană a replicat imediat, afirmând că relaţiile sale cu Airbus au o bază absolut legală.

"Dacă ăsta e drumul ales de Statele Unite, o să răspundem de o manieră adecvată", a răspuns comisarul european în probleme comerciale, Pascal Lamy. *"Nu în ultimul rând, contraatacă el, deoarece a sosit momentul să se pună capăt subvenţiilor masive, ilegale, pe care le primeşte Boeing, în special celor pentru noul avion 7E7 şi care dăunează concernului Airbus"*.

Statele Unite şi Uniunea Europeană au la dispoziţie 60 de zile ca să-şi rezolve disputa, înainte să intervină Organizaţia Mondială a Comerţului.

Statele Unite au anunţat totodată că vor înceta să mai aplice acordul din 1992, încheiat cu Uniunea Europeană, care limitează nivelul subvenţiilor guvernamentale acordate în vederea dezvoltării sectorului aviaţiei civile.

Uniunea Europeană afirmă că sprijinul financiar acordat de ţările membre concernului Airbus se înscrie în limite legale, acuzând la rândul său Statele Unite că şi ele acordă subvenţii uriaşe firmei Boeing, dar că acestea sunt indirecte şi deci, mascate.

ROMÂNIA OCUPĂ DOAR LOCUL 73 ÎN CLASAMENTUL COMPETITIVITĂŢII MEDIULUI DE AFACERI

România a pierdut în 2003 şase poziţii în clasamentul competitivităţii mediului de afaceri, realizat de Forumul Economic Mondial (WEF), situându-se în ediţia din 2003-2004 a ierarhiei pe locul 73, după ce anul trecut ocupa locul 67.

Indicele competitivităţii mediului de afaceri îşi propune să identifice factorii de susţinere a unei productivităţi ridicate, măsurând performanţele micro-economice.

Pe primele locuri în acest clasament se află în ordine: Finlanda, SUA, Suedia, Danemarca, Germania, Marea Britanie, Elveţia, Singapore, Olanda şi Franţa. România (locul 73) se află în faţa Bulgariei (locul 74) şi Serbiei (locul 76), dar este depăşită de Ucraina (locul 71), Rusia (locul 65), Turcia (locul 52), Polonia (locul 47), Slovacia (locul 43), Ungaria (locul 38) şi Cehia (locul 35).

Forumul Economic Mondial a dat însă publicităţii şi un clasament al competitivităţii macroeconomice, care analizează economiile din perspectiva capacităţii de a înregistra un ritm de creştere susţinut pe termen mediu şi lung. Primele patru locuri ale acestui clasament sunt similare cu cel al clasamentului competitivităţii mediului de afaceri. Poziţia României diferă în funcţie de cele două ierarhii. Astfel în clasamentul competitivităţii macroeconomice, România ocupa locul 75, după ce anul trecut ocupa locul 67.

În acest clasament România este în faţa Serbiei care ocupă locul 77, dar este depăşită de Bulgaria (locul 64), Croaţia (locul 53), Polonia (locul 45), Slovacia (locul 43), Cehia (locul 39), şi Slovenia (locul 33).

FERMELE ROMÂNEŞTI SUNT CU MULT ÎN URMA CELOR AUSTRIECE

Comisarul european pentru Agricultură, Franz Fischler a lăsat să se înţeleagă că între majoritatea fermelor care există în România şi cele din ţara sa - Austria - este o diferenţă de 50 de ani. Întrebat care crede că ar fi decalajul existent între fermele româneşti şi ferma pe care o aveau bunicii lui în urmă cu 50 de ani, Fischler a povestit că în acei ani bunicii lui aveau trei vaci, câteva oi, un porc - pe care îl tăiau înainte de Crăciun şi cumpărau altul anul viitor - produceau legume, cereale.

Fischler a mai arătat că, pentru a avea o agricultură competitivă în următorii ani, depinde numai de România să ştie să profite de mai multe *"oportunităţi"*: o bună tradiţie în sectorul agricol, produse competitive care pot fi plasate pe piaţa comunitară - ce cuprinde în jur de 450 de milioane de consumatori - doar dacă sunt îndeplinite standardele cerute.

El a mai explicat că, aşa cum s'a arătat şi în raportul de ţară al Comisiei Europene, se poate spune că România este capabilă să concureze pe piaţa europeană, însă nu se poate spune dacă ţara noastră va fi *"printre cele mai competitive ţări de pe piaţa comunitară"*.

COLUMBUS TRAVEL SERVICE LIMITED

CELE MAI SCĂZUTE PREŢURI DIN TORONTO SPRE BUCUREŞTI, TIMIŞOARA, BUDAPESTA ŞI ORICE DESTINAŢIE ÎN EUROPA DE VEST, CU POSIBILITATEA ÎNCHIRIERII DE AUTOTURISME

Bilete de avion din Bucureşti, Timişoara sau Budapesta pentru cei care doresc să vă viziteze

VĂ OFERIM VACANŢE DE NEUITAT, ÎN CARAIBE, CUBA, MEXIC, SAU ÎN ALTE LOCURI, LA PREFERINŢA DVS.

Contactaţi-ne la Tel: (416) 224 5800
1-866-853-9304
311 Shepard Avenue E. Toronto Ont.

SPORT

ADRIAN MUTU "TESTAT POZITIV" LA O SUBSTANŢĂ INTERZISĂ

Fotbalistul Adrian Mutu a fost *"depistat pozitiv"* în cadrul unui control antidoping efectuat la echipa sa de club, Chelsea Londra. Impresarul său Gheorghe Popescu, a declarat la *BBC* că incidentul complică şi mai mult situaţia lui Adrian Mutu, ale cărui neînţelegeri cu antrenorul deveniseră de notorietate.

"Nu vom proceda la un al doilea test. Mutu a testat pozitiv la o substanţă interzisă", a confirmat directorul executiv al Ligii profesioniste de fotbal Gordon Taylor, fără însă a o numi, limitându-se la a spune că NU este o substanţă care ameliorează performanţa sportivă.

Gheorghe Popescu a declarat la *BBC* că numele substanţei nu a fost făcut public. Faptul că Mutu nu ar mai fi cerut un al doilea test - admiţând implicit rezultatul primului - i-ar putea uşura situaţia, în sensul reducerii pedepsei pe care o va primi din partea Federaţiei engleze de fotbal.

"La sediul Ligii va avea loc o audiere, sperăm cât mai curând posibil, a spus Gordon Taylor. *E foarte dificil de stabilit ce anume se va întâmpla la audiere, dar facem o distincţie între drogurile folosite în anumite circumstanţe sociale şi cele utilizate în scopul măririi performanţei sportive. Dacă jucătorul îşi recunoaşte vinovăţia şi este pregătit să urmeze un tratament de reabilitare, să fie testat în mod regulat şi să nu mai repete greşeala, poate fi privit cu o oarecare înţelegere"*, mai spune Gordon Taylor.

Atacantul român avea deja mari probleme cu antrenorul Jose Mourinho, care era citat recent ca declarând că Mutu nu va mai *"intra în teren mult timp"*.

Mutu s'a împiedicat

"Mutu s'a împiedicat" a titrat cotidianul *Daily Mirror*, după ce presa engleză a anunţat că atacantul echipei Chelsea a fost depistat pozitiv la un control antidoping.

"Alarma suna pentru Mutu de peste un an, dar el a refuzat să o asculte, iar acum se confruntă cu posibilitatea unei suspendări de doi ani care îi va permite să se afişeze în continuare în compania femeilor frumoase şi în cluburi de noapte. Deşi a fost considerat, la aducerea sa la Chelsea, ca un jucător cu viziunea jocului şi cu simţul golului, Mutu a înscris mai mult în cluburi de noapte decât pe teren", notează *Daily Mirror*.

Publicaţia menţionată prezintă toate problemele avute de Mutu, care au început, potrivit *"Daily Mirror"*, înainte ca atacantul român să pună piciorul pe pământ englezesc. *"Iulie 2003: Acuzat că şi-a agresat fosta soţie, Alexandra Dinu; August 2003: Înscrie golul victoriei în meciul de debut cu Leicester, dar apoi nu mai reuşeşte să trimită mingea în poartă în 13 partide; Octombrie 2003: Divorţează de Alexandra Dinu şi este nevoit să plătească o alocaţie lunară de 1.750 de lire sterline pentru fiul său Mario; Ianuarie 2004: Începe o legătură amoroasă cu fosta Miss Israel, Moran Atias; Februarie 2004: lui Mutu i se atribuie o nouă legătură amoroasă cu o altă prezentatoare, italiancă Kitty Cepraga"* (n.r. - publicaţia londoneză scrie că Romănca Kitty Cepraga este Italiancă).

Fostul antrenor al lui Mutu, când juca la echipa dela Verona, Alberto Malesani, a declarat: *"Este muncitor şi ambiţios, este unul dintre cei mai inteligenţi tineri pe care i-am întâlnit, şi nu mă refer aici numai la fotbalişti. După fiecare antrenament rămânea cu mine, vrând să ştie, să afle tot, să fie mai bun. N'am avut niciodată probleme cu el, din contră. Am vorbit cu el de curând şi nu părea în regulă. Se simţea marginalizat, lăsat pe dinafară şi cred că asta este problema. Adrian nu este numai foarte inteligent, ci şi supersensibil"*, a scris *The Times*.

Malesani a precizat că Mutu este tânăr şi *"s'au adunat multe"*. *"Poate că nu a avut tăria să treacă de numeroasele probleme. Deoarece este sensbil, în mintea lui totul este amplificat. Are nevoie să îi simtă pe oameni aproape, are nevoie de oameni care să îl iubească şi să îl înţeleagă. Eu cred în el în continuare şi voi face acest lucru indiferent de ce va urma. Este un om prea bun"*, a spus tehnicianul italian.

Brilantul ar putea rămâne fără impresari

Unul din impresarii jucătorului, Giovanni Becali a spus că ia în considerare şi posibilitatea de a renunţa la reprezentarea jucătorului român. *"Giovanni este foarte supărat din cauza situaţiei create, iar omul la supărare spune multe. Eu şi Victor suntem la Londra, când vom veni la Bucureşti vom discuta şi această problemă"*, a precizat, referitor la acest lucru, agentul Gheorghe Popescu.

HĂNESCU A CÂŞTIGAT TURNEUL DELA ROMA

Victor Hănescu, cap de serie nr. 1, s'a impus în turneul de tenis dela Roma, dotat cu premii în valoare de 25.000 de euro. Hănescu l-a învins, în finală, cu scorul de 7-6 (7/4), 6-2, pe italianul Francesco Aldi, cap de serie nr. 5.

Proba de dublu a fost câştigată de perechea Florin Mergea/Werner Eschauer (România/Austria), care a învins, în ultimul act, cu scorul de 6-7 (5/7), 6-3, 6-0, cuplul italian Francesco Aldi/Francesco Piccari.

Victor Hănescu

BECALI DESPRE MUTU

"Cred că a vrut să-l copieze pe Beckham, dar Beckham este un profesionist, contractele lui sunt OK. L-a copiat pe Beckham numai la rele!", a declarat impresarul jucătorului, Giovanni Becali.

"Haideţi să vă spun cum a fost. Mourinho i-a spus lui Mutu că-l va băga în meciul cu Aston Villa şi dacă va juca bine îl va folosi la Paris, cu PSG. L-a băgat cu Villa 20 de minute, noi credem că Adrian a jucat bine, dar Mourinho n'a fost mulţumit. De aceea nu l-a băgat cu PSG. Când s'au întors dela Paris, Mutu i-a zis lui Mourinho că e accidentat. Mourinho m'a sunat şi mi-a spus: Te rog, spune-mi unde s'a accidentat? Acasă? Pe bancă? I-am zis că nu ştiu. Apoi, Mutu, Cudicini şi Parker nu s'au prezentat la un antrenament. Au lipsit două zile. Mourinho s'a enervat şi a cerut clubului ca toţi trei să fie controlaţi. Controlul antidoping a avut loc pe 1 Octombrie. După meciul dela Praga Mourinho m'a sunat şi m'a anunţat că testul lui Mutu a ieşit pozitiv. A dovedit mult caracter şi mi-a spus că nu va face informaţia publică până când agenţia nu va anunţa. După ce mi-a zis, am dat telefonul secretarei pentruca ştiam că dintr'un moment într'altul informaţia se va afla şi eu nu puteam vorbi cu jurnaliştii. De asta nici nu am mai plecat la Londra, nu mai avea nici un rost. Ştiam că e adevărat".

Impresarul lui Mutu a dezvăluit apoi care a fost relaţia lui Mutu cu managerul său, Jose Mourinho. *"Când Mourinho a venit la Chelsea, el a avut la dispoziţie nişte fişe lăsate de Claudio Ranieri despre fiecare jucător. M'a chemat la Londra şi mi-a zis: Giovanni, eu am referinţe proaste despre Mutu. Ştiu că fumează trabucuri, că are o viaţă de noapte dezordonată! Dar pe mine nu mă interesează asta. Eu vreau să-l văd pe Mutu cum se pregăteşte şi dacă o face bine, va juca. De faţă la discuţie mai erau Gică Popescu şi Mutu. La un moment dat, îi spune lui Mutu: Adrian, eşti un jucător de viitor, dar nu eşti un campion. Campionul, adică Popescu, e lângă tine! Tu nu eşti încă un campion. Eu am 41 de ani, sunt de partea jucătorilor de 20 de ani, ştiu cum gândesc, dar dacă la mine vine orice antrenor şi se laudă cu performanţele lui îi arăt trofeele pe care le-am câştigat. Apoi, vine meciul cu Cehia şi Mutu dă declaraţiile alea despre Mourinho, care mă sună imediat. Mi-a zis: Te rog eu, spune-i lui Adrian să facă o conferinţă de presă şi să dezmintă că m'a făcut mincinos. Am doi copii, nu vreau ca ei să citească despre tatăl lor că este un mincinos. Dacă nu dezminte, nu va juca niciodată la Chelsea chiar dacă o să am 20 de jucători accidentaţi. L-am sunat pe Mutu, era la Praga, şi i-am zis să dea o dezmințire şi el îmi zice: Nu dau, că eu sunt în război cu el! Atunci i-am zis: În ce război eşti tu, mă? Că toate războaiele eu ţi le-am dus. Cu cine eşti tu în război? Cu Mourinho şi Abramovici care învârt miliardele pe degete?"*

Becali a dezvăluit apoi că i-a minţit pe foştii antrenori ai lui Mutu, Claudio Ranieri şi Alberto Malesani, la rugăminţile jucătorului: *"Mi-a zis să-l sun pe Ranieri şi să-i spun că mama lui e bolnavă. Asta ca să vină el să se destrăbălăeze două zile la Bucureşti!"*.

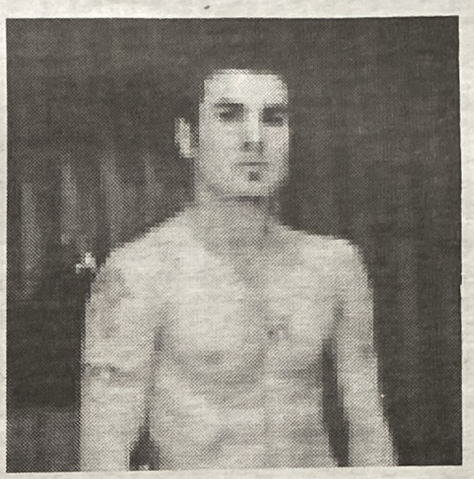

ADRIAN MUTU A ÎNCEPUT UN PROGRAM DE REABILITARE

Adrian Mutu, depistat pozitiv în cadrul unui control antidoping efectuat la echipa sa de club, Chelsea Londra, a început un program de reabilitare. Programul a debutat cu o vizită la un psihiatru al Federaţiei de Fotbal din Anglia. Vizita este considerată parte a încercării de a i se acorda clemenţă de către Federaţie.

CLUBUL ENGLEZ CHELSEA L-A CONCEDIAT PE MUTU

Chelsea a făcut Vineri, 29 Octombrie anunţul anticipat de multă vreme - a renunţat la serviciile lui Adrian Mutu, după ce acesta fusese depistat pozitiv la un control anti-doping. S'a speculat mult pe marginea substanţei interzise găsită în urma testării lui Adrian Mutu.

El a declarat că n'ar fi fost cocaină, aşa cum s'a relatat, ci o substanţă menită să-i mărească performanţele sexuale.

În declaraţia clubului londonez se spune: *"Vrem să fie foarte clar că Chelsea nu admite nici cea mai mică concesie în privinţa drogurilor, iar acest lucru se aplică atât substanţelor care îmbunătăţesc performanţele sportive, cât şi drogurilor cu caracter recreativ."*

Chelsea afirmă că a luat această decizie deoarece responsabilităţile pe care le are faţă de fanii clubului, jucători şi angajaţi au o importanţă mai mare decât orice considerente de ordin financiar. Luând această hotărâre, clubul - aflat în proprietatea miliardarului rus Roman Abramovici - renunţă practic la orice venit pe care l-ar fi obţinut dintr'un eventual transfer al lui Adrian Mutu.

Chelsea plătise aproape 16 milioane de lire sterline pentru atacantul român când l-a adus dela clubul italian Parma.

Codul disciplinar al FIFA prevede că pentru o primă depistare pozivă la un test anti-doping pedeapsa este suspendare pe şase luni. Federaţia engleză de fotbal nu a luat încă o decizie în cazul Mutu şi refuză deocamdată să îl comenteze.

Campionatul Naţional 2004 - 2005

CLASAMENTUL DIVIZIEI A

ETAPA A 12-A

Loc	Echipa	Nr.J	V	E	I	Gm	Gp	Pct
1.	Steaua	11	8	1	2	24 -	8	25
2.	FC Naţional	12	8	1	3	24 -	14	25
3.	Dinamo	12	7	0	5	24 -	18	21
4.	Rapid	12	6	3	3	18 -	12	21
5.	Gloria	12	6	1	5	24 -	19	19
6.	CFR Cluj	12	5	4	3	17 -	15	19
7.	Farul	12	5	3	4	13 -	10	18
8.	Sportul	12	4	4	4	16 -	13	16
9.	FCM Bacău	12	4	4	4	8 -	8	16
10.	Oţelul	12	5	0	7	9 -	12	15
11.	FC Argeş	12	3	5	4	15 -	17	14
12.	Univ.Craiova	12	3	4	5	14 -	20	13
13.	FC Braşov	12	4	1	7	13 -	19	13
14.	Poli AEK	12	3	2	7	12 -	20	11
15.	Apulum	11	3	2	6	13 -	27	11
16.	Poli Iaşi	12	2	3	7	9 -	20	9

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

DEMISII DIN COLEGIUL CNSAS

Andrei Pleşu şi Mircea Dinescu au anunţat că demisionează din Colegiul Consiliului Naţional de Studiere a Arhivelor Securităţii în semn de protest faţă de votul din Colegiu conform căruia liderul PRM Corneliu Vadim Tudor nu a făcut poliţie politică, deşi documentele primite dela SRI susţineau contrariul.

În şedinţa Colegiului Consiliului Naţional de Studiere a Arhivelor Securităţii, când s'a discutat din nou cazul Corneliu Vadim Tudor, au fost prezenţi opt membri. Patru dintre aceştia, respectiv Mircea Dinescu, Andrei Pleşu, Horia Roman Patapievici şi Claudiu Secaşiu au votat că preşedintele PRM a făcut poliţie politică, după cum reiese din dosarul de Securitate al acestuia primit dela SRI. Ceilalţi patru membri ai Colegiului, Gheorghe Onişoru, Constantin Buchet, Viorel Nicolescu şi Ladislau Csendes au votat împotrivă, respectiv că Dl. Vadim Tudor nu a făcut poliţie politică.

Votul lui Gheorghe Onişoru a fost hotărîtor

La constituirea Colegiului CNSAS în legislatura trecută, Gheorghe Onişoru a fost propus în Colegiul CNSAS de PNL, Constantin Buchet de PRM, Viorel Nicolescu de PNŢCD, Ladislau Csendes de UDMR. Mircea Dinescu şi Andrei Pleşu au spus că această situaţie este inacceptabilă în condiţiile în care din dosarul lui Corneliu Vadim Tudor reiese clar că acesta a avut importante activităţi de poliţie politică.

Dosarul Vadim Tudor

Înaintea alegerilor din 2000, CNSAS a spus că din informaţiile furnizate atunci de SRI - Corneliu Vadim Tudor nu se afla pe lista informatorilor Securităţii. În repetate rânduri, Corneliu Vadim Tudor a afirmat că nu există nici un angajament al său de colaborare cu Securitatea. În Noembrie 2003 CNSAS a reanalizat dosarul de Securitate al lui Corneliu Vadim Tudor. Decizia a fost luată în urma publicării în ziarul *"Ziua"* a unei note în care Corneliu Vadim Tudor, împreună cu pictorul Mihai Bandac, informa Securitatea despre intenţia de a contracara în publicaţiile regimului comunist disidenţa unor personalităţi din lumea culturală: Andrei Pleşu, Dorin Tudoran şi Ion Caraion. În 2003 membrii colegiului CNSAS au intrat în posesia unui dosar cu 19 volume venit dela SRI, volume în care apărea de mai multe ori numele liderului PRM, Corneliu Vadim Tudor. Consiliul Naţional de Studiere a Arhivelor Securităţii a solicitat în ultimii ani de mai multe ori SRI-ului să pună la dispoziţie toate datele care le deţine despre Corneliu Vadim Tudor. SRI a răspuns de fiecare dată că nu există nici un fel de dosare despre Corneliu Vadim Tudor. Însă după apariţia articolului din cotidianul *"Ziua"*, CNSAS a descoperit că are acest dosar dar că era trecut la categoria cercetare, nicidecum urmăriţi sau colaboratori.

Preşedintele PRM a răspuns că materialul publicat de ziarul *"Ziua"* este o mistificare cu multe greşeli grave care au doar menirea să-l discrediteze.

PNŢCD se disociază de reprezentantul său

PNŢCD precizează că votul reprezentantului său în Colegiul CNSAS, Viorel Nicolescu, conform căruia Corneliu Vadim Tudor nu a făcut poliţie politică, nu reprezintă poziţia partidului. PNŢCD se solidarizează cu poziţia exprimată de Mircea Dinescu, Horia Roman Patapievici, Andrei Pleşu şi Claudiu Secaşiu, arată preşedintele Gheorghe Ciuhandu, într'un comunicat.

În opinia liderului PNŢCD, votul lui Viorel Nicolescu îl angajează pe acesta personal. Gheorghe Ciuhandu a menţionat că Horia Roman Patapievici şi Claudiu Secaşiu au fost susţinuţi tot de PNŢCD pentru Colegiul CNSAS, iar poziţia lor a fost aceea de a demonstra că liderul PRM, Corneliu Vadim Tudor a avut legături strânse cu Securitatea.

Mircea Dinescu a declarat recent că s'a răzgândit în privinţa demisiei din Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii şi că va reveni în Consiliu pentru a nu da satisfacţie inamicilor săi.

Dinescu spune că s'a înşelat crezând că *"demisia noastră va provoca în societatea civilă, în presă un mic cutremur, pentrucă atrăgeam atenţia asupra unui flagrant cutremurător - un colaborator clar al fostei Securităţi a fost spălat la Consiliu"* - a spus Dinescu.

SEISM DE GRADUL 6 PE SCARA RICHTER - NU S'AU SEMNALAT DAUNE IMPORTANTE

Un cutremur de pământ având o magnitudine de gradul 6 pe scara Richter nu s'a soldat cu pagube materiale importante. În mai multe oraşe din România sute de oameni au ieşit în stradă de frica unor replici ale seismului.

În Bucureşti, medicii dela Salvare au primit un număr mare de apeluri telefonice, majoritatea venind dela bătrâni care au suferit atacuri de panică. La Iaşi câteva cartiere au rămas pentru scurt timp fără lumină.

Specialiştii susţin că seismul a fost unul de intensitate medie şi este comparabil cu cel din 1990 şi Aprilie 2000. Un cutremur de o magnitudine mare, de peste gradul 7 este exclus înainte de 2006, potrivit directorului Institutului Naţional de Fizică a Pământului, George Mămureanu.

Proprietarii apartamentelor din blocurile cu bulină, încadrate în clasa I de risc seismic, trebue să fie conştienţi că autorităţile au nevoie de colaborarea lor pentru consolidarea clădirilor respective - a declarat, ministrul Transporturilor, Construcţiilor şi Turismului, Miron Mitrea. Potrivit *Mediafax*, în Bucureşti sunt 122 clădiri de locuit multietajate încadrate prin raport de expertiză tehnică în clasa I de risc seismic.

PSD ÎN VÂRFUL CHELTUIELILOR CU PUBLICITATEA

Partidele politice au fost generoase în acest an în a oferi publicitate în presa scrisă. Evident, cum generozitatea costă, partidele au întors buzunarul pe dos şi pentru a-şi crea o imagine cât mai poleită, au cheltuit milioane de euro. Şi asta, numai din ceea ce se ştie pe cale oficială. Pentrucă, aşa cum arată agenţiile de monitorizare, din practicile partidelor politice, în acord cu conducerile instituţiilor de media, nu a lipsit publicitatea mascată.

La ambele capitole, cel mai darnic s'a dovedit a fi partidul de guvernământ. PSD a investit în publicitate, din luna lanuarie până în August, aproape 3 miliroane de euro. Banii, dirijaţi în presa scrisă după preferinţele reprezentanţilor partidului de guvernământ, au fost cheltuiţi cu preponderenţă, la mijlocul acestui an, mai exact în perioada campaniei electorale, aşa cum spune Petre Barbu, redactor la revista *Capital*.

Care sunt ziarele care au beneficiat de banii PSD-ului? Petre Barbu spune că în fruntea celor care au primit cei mai mulţi bani să facă publicitate partidului de guvernământ se află ziarul *"Ziua"* cu 446.000 euro, urmat de *"Jurnalul Naţional"* aproape 160.000 de euro. *"Naţional"* a încasat circa 140.000 de euro, iar *"Curentul"* - 130.000 euro şi *"Adevărul"* care a avut un venit brut din publicitatea PSD de 123.000 de euro. Din lista publicaţiilor care au primit bani dela PSD lipseşte ziarul *"Evenimentul Zilei"*.

Petre Barbu spune că acesta nu ar fi fost agreat de distribuitorii bugetului PSD pentrucă s'a dovedit a fi un fervent critic al politicii lui Adrian Năstase şi a partidului său.

Pe de altă parte, aşa cum arată redactorul revistei *Capital*, sumele arătate ca fiind cheltuite de partide pe publicitate în ziare nu sunt tocmai cele reale. În teritoriu mai ales, şi-ar fi făcut loc uşor publicitatea mascată - procedeu din care au de câştigat ambele părţi, atât cel care dă banul, cât şi cel care primeşte.

FALIMENT PENTRU 2.900 DE FIRME

Numai în acest an, în perioada 1 Martie -1 Octombrie, aproape 2.900 de firme au intrat în faliment. Astfel, s'a solicitat instanţelor începerea procedurii de reorganizare judiciară şi faliment pentru 52 de societăţi mari şi 2.839 de societăţi mici şi mijlocii. Totalul datoriilor acestor firme se ridică la suma de 25.226 miliarde lei.

TRAIAN BĂSESCU A FOST ALES CANDIDAT AL ALIANŢEI D.A. PENTRU PREŞEDINŢIA ROMÂNIEI

Biroul Executiv al PNL a decis să propună Delegaţiei Permanente desemnarea lui Traian Basescu drept candidat din partea Alianţei D.A. în cursa pentru alegerile prezidenţiale, a anunţat într'o declaraţie de presă preşedintele interimar al PNL, Călin Popescu Tăriceanu. El i-a mulţumit preşedintelui PNL, Theodor Stolojan, şi a reafirmat că partidul va continua să se opună politicii PSD şi oncărei colaborări cu acesta.

Preşedintele interimar al PNL, Călin Popescu Tăriceanu: *"In viaţa fiecărui partid există momente de răscruce. Pentru PNL, acesta este un asemenea moment. Moştenirea lui Theodor Stolojan ne obligă la responsabilitate. PNL este acum un partid major pe scena politică şi partener cu PD in Alianta <Dreptate şi Adevăr>, care va câştiga alegerile din toamna acestui an. Tot ceea ce s'a realizat sub preşedinţia lui Theodor Stolojan rămâne, consolidează partidul şi ne obligă la o responsabilitate care nu mai lasă nici un loc pentru rivalităţi. Suntem un partid mare şi ne comportăm ca atare. Biroul Executiv al PNL a decis în şedinţa de astăzi să propună Delegaţiei Permanente a PNL desemnarea lui Traian Basescu drept candidat din partea Alianţei D.A. în cursa pentru alegerile prezidenţiale, urmând ca PNL să desemneze, conform protocolului Alianţei, candidatul la funcţia de prim-ministru"*.

Sondaj Gallup România

PE ROMÂNI NU-I MAI INTERESEAZĂ POLITICA

Datele provin din sondajul de opinie pe care Organizaţia Gallup România l-a făcut pentru Fundaţia pentru o Societate Deschisă, la realizarea Barometrului de opinie publică pe 2004.

Acelaşi sondaj arată că, în România, interesul faţă de viaţa politică se păstrează la cote foarte scăzute, 77% dintre cei intervievaţi susţinând că sunt foarte puţin, puţin sau deloc interesaţi de situaţia politică locală şi, într'o proporţie şi mai mică, 72%, sunt interesaţi de situaţia politică centrală.

În context, 53% dintre respondenţi au declarat că nu cunosc nici un membru al Parlamentului din judeţul lor.

Modul în care merg lucrurile în ţară apare în discuţiile Românilor în cadrul familiei doar pentru 25%, pe când 73% preferă să nu discute acest subiect în familie, acelaşi procent scăzut regăsindu-se în discuţiile cu prietenii şi colegii, doar 11% dintre Români abordând acest subiect cu vecinii, 86% declarând că modul în care merg lucrurile în România nu este un subiect care să intervină în discuţiile acestora.

Interesul scăzut pe care Românii îl arată mediului politic se datorează şi scăderii pe care o înregistrează, în acest moment, încrederea acordată politicienilor şi instituţiilor politice româneşti, 46% dintre cei intervievaţi în cadrul sondajului fiind de părere că nu există în România partide care să le reprezinte interesele, doar 37% dintre Români regăsindu-şi interesele în programul politic al unui partid.

DOAR 2.300 DE ROMÂNI AU CARDURI VIRTUALE

Piaţa cardurilor virtuale este slab dezvoltată. Până acum au fost emise numai 2.300 de carduri virtuale, din care 1.633 de către Banca Comercială Română (BCR), restul de către Banca Românească, conform site-ului www.ghiseubancar.ro. Valoarea tranzacţiilor efectuate cu aceste instrumente de plată s'a ridicat la câteva sute de mii de dolari, sumă foarte mică în raport cu cifra de afaceri a pieţei pe Internet. Acesta este şi motivul pentru care Banc Post a renunţat la cardul Taifun Virtual. *"Valoarea tranzacţiilor care se efectuau era prea mică"*, au opinat surse din bancă.

Sumele tranzacţionate prin cardurile virtuale, denumite Virtuon, ale BCR se ridică la 100.000 de dolari în acest an. În primul trimestru, BCR a efectuat 670 de tranzacţii cu o valoare de peste 45.000 de dolari. În al doilea trimestru, posesorii Visa Virtuon au realizat peste 750 de tranzacţii de 55.000 de dolari, iar în al treilea trimestru – peste 1.000 de tranzacţii de aproape 76.000 de dolari. Pe de altă parte, datele furnizate de Banca Românească arată că în cursul lunii Septembrie, valoarea tranzacţiilor realizate pe cardul virtual a fost de 400 milioane de lei.

TRANSNISTRIA ÎN VIZORUL GRUPĂRILOR ISLAMICE

Transnistria se află în vizorul grupărilor fundamentaliste Hezbollah, Fraţii Musulmani şi Mujahedeen-e-Khalq, care urmăresc identificarea unor locuri de înstruire, procurare de armament şi implicarea unoi firme în transportul militanţilor către Orient şi Caucaz.

Potrivit agenţiei *Mediafax*, afirmaţia este conţinută într'un raport al şefului Serviciului Român de Informaţii Externe, Gheorghe Fulga, despre climatul de securitate în regiunea Mării Negre, prezentat la o conferinţă internaţională la Ottawa, Canada.

PRODUCĂTORII AUTOHTONI MAI AU DOI ANI DE VIAŢĂ

Din 2007 vor fi scoase din circuit multe fabrici de mezeluri şi produse lactate care nu respectă standardele europene, avertizează Liviu Harbuz, preşedintele Autorităţii Naţionale Sanitar-Veterinare, arătând că din 2.170 de societăţi existente doar 56 îndeplinesc condiţiile impuse de piaţa comunitară.

Acesta aproxima că până în 2007 doar 200 de societăţi vor fi funcţionale. Chiar dacă fiecare procesator a primit derogări pentru redresare până în anul 2010, Harbuz este sceptic că aceştia se vor conforma, datorită absenţei resurselor financiare.

Pe de altă parte, Mihai Vişan, director executiv al Asociaţiei Române a Cărnii, a declarat că nu toate unităţile sunt interesate să obţină licenţă pentru export în UE. *"Lucrăm cu o materie primă mai scumpă decât cea din UE"*, a arătat acesta, susţinând că, în plus, nici nu avem şanse prea mari la export.

După părerea acestuia, în prezent, doar 8 fabrici de mezeluri lucrează conform normelor europene, iar alte 40-50 au primit derogare dela ANSV de a se pune la punct din acest punct de vedere, în special legat de segmentul igienei. De asemenea, circa 100 de producători de mică capacitate vor avea voie, din 2007, să vândă numai pe piaţa internă. Vişan este de părere că 60 la sută din aceste fabrici ar putea să îndeplinească aceste standarde în perioada de timp impusă de Bruxelles.

Mai mult, ANSV lucrează în această perioadă la revizuirea listelor, astfel încât numărul acestor societăţi să fie majorat la 100.

Valeriu Steriu, secretar de Stat în cadrul Ministerului Agriculturii, este şi el de părere că avem un oarecare handicap în ceea ce priveşte standardele calităţii în industria alimentară şi că perioada de doi ani până la integrare este prea limitată pentru îndeplinirea acestui obiectiv.

Conform datelor ministerului, în industria laptelui numai 20 de fabrici sunt la nivelul european, iar la procesarea cărnii, numai 70 de unităţi.

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

U.E. NU DĂ GARANŢII ROMÂNIEI CĂ VA ADERA ÎN 2007

România a primit la Bruxelles o notă pe care o aştepta de un an de zile: statutul de economie de piaţă funcţională. Raportul Comisiei Europene afirmă că în continuare e posibil ca România să încheie negocierile aşa cum şi-a propus, şi să devină membru cu drepturi depline al Uniunii Europene la 1 lanuarie 2007.

Oficialii europeni avertizează însă că cei doi ani care au mai rămas nu vor fi deloc uşori. *"Ţinta de aderare în 2007 a fost confirmată, în opinia mea este una realistă, dar nu putem vorbi de garanţii. Totul depinde de felul în care România se va achita de obligaţiile asumate şi promisiunile făcute. Va fi un proces dificil de negociere, vor fi monitorizări şi vom vedea dacă România trece testul sau nu"* a declarat domnul Verheugen. *"Dar eu sunt foarte încrezător că ţara dumneavoastră poate atinge acest obiectiv"*, a mai adăugat comisarul european.

În opinia lui, raportul prezentat la Bruxelles este unul amestecat. Sunt multe progrese, politice şi economice, dar mai sunt încă multe de făcut. Să recapitulăm: România a fost declarată economie de piaţă funcţională, dar pentru a face faţă presiunilor competiţionale într'o piaţă cum este cea europeană trebue să continue programele de reforme structurale. Raportul menţionează progresele în reformarea administraţiei şi justiţiei, dar atrage atenţia că încă ar mai există posibilitatea ca unele decizii ale magistraţilor să fie influenţate de executiv. În fine, analiza Comisiei Europene apreciază adoptarea pachetului de măsuri anti-corupţie, dar afirmă în acelaşi paragraf că fenomenul corupţiei continuă să fie grav şi foarte răspândit.

Negociatorul şef cu Uniunea Europeană, Vasile Puşcaş s'a declarat optimist în legătură cu încheierea ultimelor 3 capitole de negociere în orizontul de timp stabilit.

De anul viitor, Comisia Europeană va folosi un nou sistem de monitorizare şi avertizare a statelor candidate, în cazul unor abateri dela cursul negociat. Vasile Puşcaş nu se teme de acesta, ba chiar crede că este un instrument util. Ministrul Puşcaş este convins că nu există altă cale. Alternativa, dacă ceva ar interveni în următorii doi ani este ştiută de pe acum - aderarea în 2008.

MUNCA "LA NEGRU"

Aproximativ 1,2 milioane persoane lucrează *"la negru"*, potrivit precizărilor făcute de ministrul Muncii, Dan Mircea Popescu, în cadrul Bursei locurilor de muncă pentru absolvenţi.

Aceste cifre referitoare la persoanele care lucrează fără forme legale reprezintă rezultatele sondajelor şi studiilor realizate de Ministerul Muncii şi Banca Mondială, a mai spus ministrul Dan Mircea Popescu.

BOC, POSIBIL PREŞEDINTE AL PD

Emil Boc ar putea deveni preşedintele Partidului Democrat în cazul în care Traian Băsescu ar câştiga alegerile prezidenţiale. Anunţul a fost făcut chiar de Băsescu, prezent la Cluj, acolo unde Emil Boc ocupă fotoliul de primar al urbei. Statutul partidului nu-i permite lui Băsescu să lase un moştenitor, astfel că următorul preşedinte al PD va fi ales în urma unui congres.

LOCUL 70 ÎN LUME ÎN PRIVINŢA LIBERTĂŢII PRESEI

România ocupă poziţia a 70-a din 167 de ţări analizate în ceea ce priveşte libertatea presei, imediat după Congo şi înaintea Nigeriei, potrivit celui de-al treilea clasament mondial pe această temă publicat de *Reporters sans Frontieres*. Bulgaria este pe locul 36, Republica Moldova pe 77. iar ultimele două clasate sunt Cuba şi Coreea de Nord.

SCUMPIRI LA ALIMENTE ÎN PERIODA URMĂTOARE

Liderul de sindicat, Dragoş Frumosu declară că, după creşterea cu 25% a preţului la carne şi produse din carne de acum două luni, va veni rândul uleiului, care se va scumpi cu circa 15%.

În acest context, spune Dragoş Frumosu, reducerea TVA-ului dela 19 la 9% ar fi o măsură care ar contrabalansa creşterile de preţuri. Însă, în toate discuţiile cu Ministerul Agriculturii, s'au invocat cerinţele Uniunii Europene. Dragoş Frumosu spune că din cauza creşterilor de preţ, vânzările de carne şi produse din carne au scăzut cu circa 20 la sută. El mai atrage atenţia că o mare parte din fabricile din industria alimentară ar putea să fie închise odată cu aderarea României la Uniunea Europeană.

Conform unui studiu al Uniunii Europene, aproape jumătate din totalul fabricilor nu ar respecta condiţiile de fabricare şi cele de igienă.

ROCADA - ION ILIESCU, POSIBIL PREMIER

Surse bine informate susţin că Mircea Geoană nu va mai fi candidatul Uniunii PSD+PUR la funcţia de premier. Locul lui ar urma să fie luat de Ion Iliescu. Deşi decizia nu e publică, sursele citate spun că este posibil ca rocada să se facă în cel mai scurt timp.

DOAR 40 DE FIRME ROMÂNEŞTI SUNT FOARTE PROFITABILE

În România există doar 40 de mari companii care pot fi considerate *"adevăraţi campioni, care sprijină creşterea economică sustinută a României"*. Această declaraţie a fost făcută de către preşedintele Băncii Comerciale Române (BCR), Nicolae Dănilă, care citează un studiu realizat de Institutul Român pentru Modelare Economică.

Cele 40 de firme realizează 7,23% din cifra de afaceri, aproape 16% din profitul brut şi circa 3% din exporturile directe ale tuturor companiilor româneşti.

Deşi angajaţii celor 40 de firme înseamnă 4,36 din numărul total de angajaţi ai companiilor româneşti, cele 40 de firme au *"zero"* pierderi şi numai 0,09% din datoriile neachitate ale tuturor firmelor româneşti.

Instituţia în speţă a analizat activitatea a 925 de mari companii româneşti (companii care au peste 500 de angajaţi) pe baza a cinci criterii de performanţă economică: profit operaţional, datorii neachitate, cheltuieli financiare, cheltuieli cu personalul şi datorii neachitate de către beneficiari. Cu toate că aceste 925 de mari companii reprezintă numai 0,3% din numărul total de companii româneşti operaţionale, ele sunt responsabile pentru 36,6% din cifra de afaceri şi 30% din profitul brut al tuturor companiilor autohtone, explică Dănilă.

În plus, societăţile în cauză realizează peste 66% din exporturile directe şi 51,6% din investiţiile firmelor româneşti, iar personalul acestora reprezintă peste 40% din numărul total de angajaţi ai firmelor româneşti. Cu toate acestea, cele 925 de firme mari sunt responsabile pentru 55,6% din pierderile şi 53% din datoriile neachitate ale tuturor companiilor româneşti. Danilă mai spune că, din aceste 925 de companii, 253 sunt foarte mari şi au avut rezultate bune în ultimii ani.

DOI MILITARI ITALIENI DIN IRAK AU FOST RĂNIŢI DE MITRALIERELE UNUI TAB ROMÂNESC

Doi militari italieni, aparţinând brigăzii Aeromobile *"Friulii"*, din cadrul coaliţiei multinaţionale din Irak, au fost uşor răniţi de gloanţele trase accidental de o patrulă românească, aflată în misiune la şase km de oraşul Nassiriya. Militarii români i-au confundat pe soldaţii italieni cu nişte băştinaşi înarmaţi.

MIRCEA GEOANĂ: "SE VA ÎNCERCA O FLEXIBILIZARE A REGIMULUI VIZELOR PENTRU CETĂŢENII MOLDOVENI"

În privinţa impunerii vizelor pentru Republica Moldova, care intră în obligaţiile României faţă de Uniunea Europeană, ministrul de Externe, Mircea Geoană a declarat că până la introducerea lor - probabil în 2006 - se va încerca găsirea unei formule care să facă acest moment *"neplăcut"* cât mai acceptabil şi flexibil.

BENZINA SE APROPIE ÎNCET DAR SIGUR DE PREŢUL DIN U.E.: 40.000 LEI/LITRU

Preţul de vânzare la pompă în staţiile Petrom s'ar putea majora în situaţia în care barilul de petrol se va menţine la valori ridicate. În ceea ce priveşte politica de preţuri practicată de Petrom, ministrul Dan Ioan Popescu spune că în consiliul de administraţie al societăţii nu s'a luat încă nici o decizie privind o eventuală scumpire.

Acesta a ţinut însă să precizeze că la Petrom calculele se fac pe o lună şi că în situaţia în care preţul ţiţeiului va continua să crească în această săptămână va trebui să se intervină asupra preţului carburanţilor.

"Petrom nu trebue să meargă cu rafinăriile în pierdere. Deocamdată însă suntem la limită", spune Dan Ioan Popescu.

Cu toate astea tot mai multe voci vorbesc de încă o creştere a preţului la carburanţi după cea operată acum câteva săptămâni. Este invocată pe de-o parte evoluţia preţului petrolului pe pieţele internaţionale, însă se vorbeşte din ce în ce mai insistent şi de o aliniere în timp a preţurilor la pompă din România cu cele din ţările Uniunii Europene.

În acest moment un litru de benzină cu plumb costă 31.000 de lei, adică aproximativ 0,75 euro. Cine trece graniţa de Vest a României şi intră în Uniunea Europeană ştie că acolo va găsi carburanţi la preţuri de 0,95-1,2 euro pe litru, adică 39.000-49.000 lei pe litru.

Deşi scumpirile din ultima vreme au survenit într'un moment în care preţul petrolului pe pieţele internaţionale a atins un nivel record pentru ultimii 20 de ani apropiindu-se de 51 dolari/baril, începe să devină evident faptul că pregătirea pentru integrarea din 2007 presupune şi alinierea preţurilor la materiile prime.

La gaze naturale acest lucru a început să se petreacă trimestrial prin aprecieri repetate cu 5%, la energia electrică trendul este asemănător. De ce acest lucru nu s'ar întâmpla şi la carburanţi?

Specialiştii văd un preţ de 35.000 de lei pe litrul de benzină cu plumb, însă cei pesimişti vorbesc chiar de 40.000 lei/litru.

PRO DEMOCRAŢIA ATRAGE ATENŢIA ASUPRA POSIBILELOR NEREGULI LA ALEGERI

Conducerea Asociaţiei Pro Democraţia a anunţat că va participa la observarea alegerilor din Noembrie, numai dacă vor fi înlăturate o serie de aspecte legislative care, în opinia Pro Democraţia, ar afecta grav transparenţa şi corectitudinea alegerilor.

Unul dintre aceste aspecte se referă la faptul că orice persoană care are carte de identitate ar putea să voteze de mai multe ori. Pro Democraţia afirmă că timbrul auto-colant care se lipeşte pe cartea de identitate, ca o dovadă că posesorul a votat, poate fi dezlipit foarte uşor.

O altă problemă ar fi, în opinia Pro Democraţia, că activitatea observatorilor interni este restricţionată în mod nejustificat şi nefiresc, având în vedere că pentru o secţie se acreditează un singur observator.

Pro Democraţia critică şi faptul că, acolo unde preşedinţii birourilor electorale şi locţiitorii acestora nu sunt juriştii, ei sunt desemnaţi de către prefecţi. Acest lucru, consideră Pro Democraţia, creează suspiciunea că desemnările se vor face pe criterii politice.

O altă îngrijorare a Asociaţiei Pro Democraţia este legată de folosirea urnei mobile. Într'un comunicat al asociaţiei se arată că şi la alegerile locale din lunie anul acesta au existat dovezi că urna mobilă poate fi folosită în mod fraudulos.

Asociaţia Pro Democraţia cere rezolvarea acestor neajunsuri printr'o ordonanţă de urgenţă. În caz contrar, consideră că nu se mai poate asigura un proces electoral transparent şi corect.

Aşadar, asociaţia Pro Democraţia ar putea să renunţe la observatorii pentru alegerile generale şi prezidenţiale. Ar fi pentru prima dată din 1990 până astăzi.

Vreme de aproape un an Pro Democraţia a participat la consultările organizate la parlament pe marginea legilor electorale. Reprezentanţii PSD, care au avut o influenţă determinantă în adoptarea legilor electorale, afirmau că vor ţine cont de criticile organizaţiilor nonguvernamentale însă, ca şi în cazul consultărilor pentru reforma Justiţiei, promisiunile au fost uitate după publicarea Raportului de ţară.

THE ECONOMIST: ROMÂNIA VA AJUNGE PESTE 80 DE ANI LA NIVELUL ŢĂRILOR CENTRAL-EUROPENE

Chiar dacă România a înregistrat ceva progrese, tot mai avem de ajuns din urmă alte state, dar pentru asta trebue să treacă mai bine de 80 de ani.

Cel puţin acesta este pronosticul *"The Economist"*. "Cu toate că pe termen lung este prevăzută pentru România o creştere economică de aproximativ 4% pe an, în timp ce pentru ţările din Europa Centrală această nu va fi mai mare de 2%, tot vor trebui să treacă 80 de ani pentru ca ţara D-voastră să ajungă la nivelul ţărilor central-europene" a spus în cadrul conferinţei Invest Romania, Stuart Hensel, analist, *The Economist Intelligence Unit* (EIU). *"Un scenariu optimist indică o creştere de 4% pentru România, în timp ce celelalte ţări din regiune vor creşte cu 2%, ceea ce este un scenariu plauzibil"*, a spus Hensel, la seminarul pe teme economice desfăşurat la Bucureşti.

Potrivit analistului, creşterea economică a statelor care se pregătesc să devină membre ale Uniunii Europene sau au aderat în primul val poate fi limitată de costurile şi sarcinile suplimentare determinate de integrare.

Hensel apreciază, de asemenea, că tendinţa ascendentă a investiţiilor străine în statele din Europa Centrală şi de Est se va menţine pe termen mediu.

IMPORTURILE ROMÂNIEI VOR DEPĂŞI CU 6 MILIARDE VALOAREA EXPORTURILOR

Deficitul comercial va depăşi, la finele anului, cifra de 6 miliarde de dolari, avertizează analiştii economici.

Dezechilibrul balanţei comerciale s'a adâncit, luna trecută, cu 551,9 milioane de euro, valoarea acestui indicator pe primele trei trimestre ajungând la 4,64 miliarde de euro. Tendinţa de accentuare a deficitului comercial s'a menţinut şi în luna Septembrie, cu toate că ritmul de creştere a exporturilor l-a depăşit pe cel al importurilor, însă avansul acestora din urmă se menţine mai ridicat pe primele nouă luni ale acestui an, potrivit datelor Institutului Naţional de Statistică (INS).

Astfel, valoarea importurilor din perioada lanuarie-Septembrie a fost de 18,6 miliarde de euro, în creştere cu 23% faţă de intervalul similar al anului precedent, în vreme ce exporturile au avansat cu 20,7%, la 13,96 miliarde de euro.

Analistul financiar Florian Libocor apreciază că deficitul comercial va depăşi cifra de 6 miliarde de euro în 2004. În primele trei trimestre, media a fost de 1,5 miliarde de euro pe trei luni. *"Se ştie că în trimestrul IV importurile sunt mai mari, generate de achiziţia de energie şi de extraconsumul cauzat de sărbătorile de iarnă"*, afirmă Libocor.

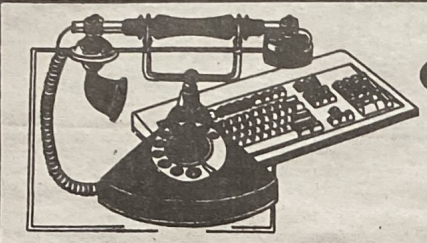

din cele 3 colțuri ale lumii

AL-QAIDA SLĂBITĂ, DAR NU ÎNVINSĂ

Rețeaua lui Osama Ben Laden este *"slăbită"*, dar are în continuare *"capacitate distructivă"*, sunt de părere serviciile secrete franceze, într'un raport citat de ziarul spaniol *La Razon*.

Conducerea Al-Qaida s'a reorganizat în nordul Irakului, în Iran și în Pakistan după ce invazia din Afganistan a obligat-o să părăsească țara talibanilor. Serviciul francez de contraspionaj - DST - dezvăluie într'un raport că organizația teroristă, în pofida pierderilor care i-au afectat structurile, *"are în continuare capacitate distructivă"*. În vârful rețelei rămâne în continuare Osama Ben Laden, înconjurat de cinci *"membri fondatori"* - organigrama rețelei fiind compusă din mai multe comitete, militari și finanțatori.

Raportul DST, datat 29 Iulie, trece în revistă toate detaliile organizației. *"În pofida pierderilor suferite în ultimele luni de Al-Qaida, capacitatea ofensivă și de organizare a acesteia s'au păstrat, rețeaua dispunând în continuare de celule islamice autonome ale căror membri, antrenați în taberele paramilitare din zona pakistanezo-afgană, au experiența jihadului sau războiului sfânt"*, afirmă experții antitero francezi.

În cercul restrâns care îl înconjoară pe Ben Laden se află cinci *"membri fondatori"*: doi lideri ai grupărilor teroriste egiptene Al Jihad și Jamiya Islamică, secretarul general al asociației ulemilor din Pakistan, numărul unu al Harakat Ul Answar, mișcare radicală pakistaneză, și un lider al Harakat Al Jihad din Bangladesh. Proveniența geografică a acestor lideri *"supremi"* ai rețelei teroriste explică zonele de influență ale Al-Qaida, la care ar trebui adăugate Iranul și Nordul Irakului, de unde se încurajează și se organizează rezistența irakiană.

Al-Qaida ar dispune de un consiliu - Shura - la primul eșalon. Apoi structura se împarte în *"opt comitete"*. Cel religios, cu ramificații în Europa, a cărui sarcină este de a *"țese"* pânza de păianjen a imamilor afiliați organizației, cel militar și cel financiar, care se ocupă cu coordonarea restului activităților.

Aria militară ar fi împărțită în cinci subcomitete, între care se află și cel destinat *"antrenării"*. Acest subcomitet ar fi înființat taberele unde, în timpul regimului talibanilor din Afganistan, s'au antrenat mii de aspiranți teroriști. Între care și cei patru Francezi capturați în 2002 în Afganistan și închiși doi ani la Guantanamo.

Raportul cuprinde și declarația unuia dintre ei acordată autorităților franceze în care explică condițiile *"inumane"* din închisoarea cubaneză și antrenamentul său din Afganistan.

"Aveam impresia că mă aflu într'un film", povestește Nazir Sassi, care a slăbit 19 kg în primele săptămâni petrecute într'una din taberele de antrenament din Afganistan. *"Viața mea era pustie, nu aveam un loc de muncă și nu aveam nimic de făcut. A fost o șansă pentru mine"*, recunoaște, la rândul său, Murad Benshelali.

Unul dintre teroriștii francezi declară că l-a văzut pe liderul Al-Qaida și că l-a auzit cum *"îndemna oamenii să comită acte sinucigașe"*. Nici un prizonier de la Guantanamo nu recunoaște însă că au comis sau că au avut intenția de a comite atentate.

Al-Qaida a pierdut un om având un rol-cheie în Pakistan

Prin moartea lui Amjad Hussein Farooqi, anihilat de către forțele de securitate, rețeaua Al-Qaida a pierdut un om având un rol-cheie în Pakistan, scrie cotidianul francez *Le Figaro*.

El avea 32 de ani și valora 330.000 de dolari. Mult mai puțin decât Osama Ben Laden, pe capul căruia a fost stabilită o recompensă de 25 milioane de dolari.

Și, cu toate acestea, Amjad Hussein Farooqi, doborât recent de către forțele de securitate pakistaneze, era cheia de boltă a rețelei Al-Qaida în Pakistan. El a fost ucis la Nawabshah, o localitate situată la 200 kilometri de Karachi, în Sudul țării.

Dacă nu ar fi preferat să moară mai degrabă decât să se predea, el ar fi trebuit să răspundă la un număr impresionant de capete de acuzare: participarea la uciderea jurnalistului american Daniel Pearl, în Februarie 2002; organizarea atentatului sinucigaș împotriva hotelului Sheraton din Karachi, în ziua de 8 Mai a aceluiași an, soldat cu moartea a 11 ingineri și tehnicieni francezi din Direcția șantierelor navale; organizarea unui alt atac de același tip, tot în 2002, împotriva Consulatului american dela Karachi, care a ucis 12 trecători, cu toții Pakistanezi; în sfârșit, organizarea a două atentate împotriva președintelui Musharraf, în Decembrie 2003, la Rawalpindi, în apropiere de Islamabad.

În mod deosebit, Amjad Hussein Farooq servea drept agent de legătură între rețeaua internațională Al-Qaida și militanții locali, el având, potrivit unui expert, *"talentul de a recruta și de a motiva"*.

Mai multe persoane au fost, dealtfel, arestate în cursul operațiunilor din această zonă. Poliția pakistaneză a anunțat că a capturat alți trei militanți islamiști, de data aceasta la Sukkur, un orășel situat nu departe de Nawabshah. Cu toții Pakistanezi, ca și Farooqi.

Temându-se de o replică a simpatizanților rețelei Al-Qaida, implantați într'o mare măsură la Karachi, poliția din Sindh a instituit *"alerta roșie"* în marele oraș portuar. Măsurile de securitate au fost întărite în jurul consulatelor și altor reprezentanțe străine, precum și la intrările în clădirile guvernului regional. Au fost mobilizați polițiști în civil cu scopul întăririi securității.

Moartea lui Farooqi este o nouă lovitură dată de Islamabad nebuloasei Al-Qaida, care nu a încetat să-și extindă rețeaua în Pakistan, după căderea regimului taliban din Afganistan.

Președintele Pervez Musharraf a fost primul care s'a bucurat de această lovitură.

La revenirea sa dela New York, unde președintele George W. Bush l-a felicitat călduros pentru lupta sa împotriva rețelei lui Ben Laden, președintele pakistanez a declarat: *"Tocmai am eliminat una din cele mai importante surse de amenințare teroristă. El nu era implicat numai în atacurile împotriva mea, dar și în alte atentate, în atacuri teroriste comise pretutindeni în țară"*.

Potrivit lui Pervez Musharraf, această nouă victorie ar urma să permită colectarea *"multor informații foarte utile și operarea de noi arestări și anihilări"*.

La rândul său, ministrul pakistanez al Informațiilor, Cheikh Ahmed Rashid, a subliniat: *"Este un mare succes. Farooqi era omul cel mai căutat din istoria terorismului din Pakistan"*.

Este adevărat, Amjad Hussein Farooqi, frecvent-ase *"elita"* terorismului *"made in Pakistan"*. El a fost amicul lui Cheikh Omar, cetățean britanic de origine pakistaneză, arestat și inculpat și el pentru uciderea lui Daniel Pearl. El a întreținut legături strânse cu Khalid Cheikh Mohammad, *"numărul trei"* al rețelei Al-Qaida, identificat ca fiind creierul atentatelor din 11 Septembrie 2001 din Statele Unite. Mohammad a fost capturat anul trecut în apropiere de Islamabad.

În sfârșit, Farooqi a servit drept gardă de corp lui Maulana Azhar Masood, conducătorul grupării Jaish-e-Mohammed, pe care India o acuză că a pus la cale atacul împotriva Parlamentului din New Delhi, în Decembrie 2001.

Potrivit familiei sale, tânărul Farooqi ar fi început realmente cariera sa de militant înrolându-se în taberele de antrenament din Kashmirul pakistanez. De-abia mai târziu, în Afganistan, s'a alăturat rețelei Al-Qaida.

PREMIERUL AUSTRALIEI CÂȘTIGĂ AL PATRULEA MANDAT

Liderul partidului laburist din Australia, Mark Latham, și-a recunoscut înfrângerea în alegerile federale. Marea majoritate a voturilor au fost numărate iar rezultatele indică victoria premierului John Howard.

"Am vorbit cu dl Howard, l-am felicitat și i-am felicitat și familia", le-a spus Dl. Latham susținătorilor săi.

Cei 13 milioane de alegători australieni au avut de ales între John Howard, un veteran al scenei politice și mai tânărul său oponent, carismaticul Mark Latham.

Campania electorală s'a referit mai cu seamă la probleme de politică internă, incluzând și chestiunea irakiană, asupra cărora cei doi candidați erau în total dezacord.

Rezultatele oficiale nu au fost comunicate, dar estimările arată că, probabil, coaliția D-lui Howard va câștiga până la 85 de locuri în parlament, cu trei mai multe decât deținea în vechiul legislativ.

Ambii candidați s'au concentrat în campania electorală asupra economiei, angajându-se să mențină rate ale dobânzii joase și surplusuri bugetare. Îngrijirea medicală, educația și problemele de mediu s'au aflat, de asemenea, foarte sus pe agenda electorală.

Dar chestiunea care a atras atenția internațională a fost războiul din Irak. Guvernul conservator al D-lui Howard s'a angajat să mențină pe termen nedefinit forța militară australiană din Golf, cifrată la 850 de soldați, în vreme ce Mark Latham a declarat că va retrage trupele din Irak înainte de Crăciun.

Mulți comentatori politici au considerat că alegerile australiene ar reprezenta un fel de referendum pe tema Irak, primul dintr'o serie menită să testeze popularitatea liderilor politici care au lansat atacul asupra Irakului în Martie 2003.

Ceilalți doi lideri, președintele SUA George Bush și premierul Marii Britanii, Tony Blair vor trece teste electorale similare în viitorul apropiat.

VORONIN A SĂRBĂTORIT ÎMPLINIREA A 80 DE ANI DELA SOVIETIZAREA BASARABIEI

"Constituirea acum 80 de ani a Republicii Autonome Sovietice Socialiste Moldovenești (RASSM) a constituit o expresie a voinței poporului moldovenesc de pe ambele maluri ale Nistrului și a contribuit la consolidarea statalității moldovenești", a declarat Vladimir Voronin, luând cuvântul în cadrul unei conferințe științifice, consacrată împlinirii a 80 de ani dela formarea Republicii Autonome Sovietice Socialiste Moldovenești.

Liderul comunist dela Chișinău a sărbătorit, astfel, 80 de ani dela întocmirea *"Memoriului cu privire la necesitatea creării Republicii Autonome Sovietice Socialiste Moldovenești (RASSM)"*, care constituie planul prin care Rusia urma să desprindă Basarabia de România, iar împreună cu Transnistria, să formeze Moldova sovietică, ceea ce, ulterior, s'a și întâmplat.

Conform Agenției Interlic, președintele moldovean a calificat crearea RASSM drept un eveniment istoric de mare semnificație. El a specificat că ideea autodeterminării statale a poporului moldovenesc a apărut îndată după terminarea războiului civil, concomitent cu procesele edificării statale pe întreg teritoriul Rusiei Sovietice.

UNITATEA GERMANĂ SĂVÂRȘITĂ NU ȘI.. DESĂVÂRȘITĂ

Președintele Republicii Federale, Horst Kohler, la Erfurt, capitala Thuringiei, de Ziua Unității Germaniei

După peste patru decenii de scindare statul german își redobândește unitatea, evenimentul nefiind lipsit de virtuți simbolice pentru întregul continent. Euforia provocată de acest episod istoric a eclipsat atunci un alt adevăr, evidențiat ulterior pregnant de realitățile date și anume faptul că actul unificării este un proces îndelungat și anevoios.

Locuitorii noii Germanii suferă de pe urma istoriei țării lor, în special a secheleor lăsate în noile landuri, de deceniile de comunism.

Sentimentul unei solidarități de destin a locuitorilor vechilor și noilor landuri federale nu s'a putut închega pe deplin în cei 14 ani care au trecut dela istorica dată, prea puțini pentru a vindeca trauma unei îndelungate scindări. Ceea ce nu înseamnă că solidaritatea nu se poate manifesta cu impetuozitate în momente de cumpănă cum a fost catastrofala ieșire din albie a Elbei. Chiar dacă o națiune iese călită în urma unor astfel de probe de foc, trebue să existe și alte resorturi apte să faciliteze sinteza sentimentelor de apartenență la același spațiu identitar, să elimine animozitățile.

Vest-Germanii cred că frații lor din Răsărit au primit destule ajutoare în timp ce aceștia din urmă se simt nedreptățiți. Statistica relativizează impresiile dar ele persistă la nivelul de profunzime al conștiinței colective. Un fenomen firesc - fiindcă sentimentul unei apartenențe comune sau al solidarității de familie nu sunt rezultatele unor calcule contabilicești ci ale unor experiențe de viață.

Imediat după momentul unificării, Germaniei i-a lipsit însă și experiența politică, logistică și socială care să faciliteze procesul armonizării nivelului de trai al locuitorilor vechilor și noilor landuri federale. Deziderat însă, stipulat în Constituție, obligă și azi clasa politică la eforturi pe măsura idealului, cu atât mai susținute cu cât unele discrepanțe crase de nivel de trai și mentalitate dăinuie încă. Eliminarea lor trebue să rămână în continuare prioritară cu atât mai mult cu cât în câteva noi landuri locuitorii își simt amenințată existența de preconizatele reforme sociale și de pe piața muncii. Acest sentiment de nesiguranță și frustrare, în absența unor explicații convingătoare și credibile, a făcut posibil derapajul spre extrema dreaptă a rezultatelor la recentele alegeri din două noi landuri federale, comentează postul *Deutsche Welle*.

Voturile date Extremei, din protest, reprezintă în realitate o sfidare a democrației și deja acest fapt este suficient de grav pentru a-i determina pe responsabilii politici să acționeze și din când în când să facă publice și imensele progrese sociale și economice înfăptuite în fostul stat al muncitorilor și țăranilor.

Regretabilă rămâne lipsa de interes a multor Vest-Germani față de felul în care frații lor din Răsărit au trăit în timpul comunismului. Gradele și natura socializării Germaniei fiind atât de diferite una de cealaltă vreme de decenii, ele se cer percepute și retrospectiv, tocmai fiindcă efectele lor de durată sunt încă flagrante. Existența individuală și colectivă a Germanilor din Est și din Vest nu poate fi percepută doar prin lentila unor clișee și prejudecăți; este necesar un temeinic și plin de răbdare proces prealabil de comunicare și înțelegere. Este nevoie de timp, de răgaz, de eforturi, de acea componentă umană, empirică, a existenței de zi cu zi, vreme de mai multe decenii, poate, pentru ca zidul din capetele oamenilor să dispară complet.

Cronica Internaţională

CONFLICTUL ROMÂNO-UCRAINEAN

VĂZUT DE JONATHAN EYAL, DIRECTOR LA INSTITUTUL REGAL DE STUDII INTERNAŢIONALE DELA LONDRA

Reporter: Domnule Eyal, relaţiile româno-ucrainene s'au depreciat semnificativ în ultimele luni: eşuarea negocierilor asupra platoului continental, lucrările de pe canalul Bâstroe, a urmat procesul dela Haga. Cât de gravă poate fi interpretată situaţia dintre România şi Ucraina?

Jonathan Eyal: Evident, nu trebue să exagerăm, adică nu asistăm aici la o confruntare care poate să devină şi o confruntare militară, dar mi se pare că tendinţele sau cel puţin ceea ce ne arată poziţia Kievului este de ajuns de îngrijorător. Cred că toată această afacere începe de fapt dela încercarea eşuată a Ucrainei să stabilească o relaţie de parteneriat de pace mult mai strânsă cu NATO, această încercare care a eşuat la summitul dela Istanbul din anul acesta. Din acel moment era evident că la Kiev s'a luat o nouă poziţie. Dacă Ucraina nu poate să fie un aliat privilegiat în stilul în care Ucraina îl vroia, va fi cel puţin un stat dificil, copilul dificil al Europei şi, în acest context, era clar că decizia a fost luată la cel mai înalt nivel la Kiev, că în toiul campaniei electorale pentru alegerile prezidenţiale din Ucraina nu este deloc rău să se creeze o dificultate cu o ţară vecină şi această sarcină, această povară a căzut pe spatele României. Ceea ce mi se pare foarte grav este faptul că, în acest moment, toată pătura politică dela Kiev are un interes în a continua această dispută. Există o gândire la Kiev că, cumva, cu cât este Ucraina mai dificilă, cu atât va fi luată mai în serios. Deci exact verso.

Reporter: Probabil că este aşa, numai că, în Ucraina, aţi spus D-voastră, sunt alegeri în aproape două săptămâni. Ecuaţia Ucraina-Europa va fi probabil în discuţie foarte mult. În acelaşi timp, mai este un actor în regiune foarte important, este vorba de Rusia. S'a vorbit chiar de faptul că Rusia este interesată să aibă prin canalul Bâstroe un culoar de circulaţie spre Marea Neagră, independent şi chiar apropiat de zona NATO, România fiind graniţă a NATO. Cum vedeţi toată această ecuaţie cu Rusia şi Europa de-o parte şi de alta a Ucrainei?

Jonathan Eyal: Fără nici o îndoială că, pentru Rusia, ceea ce s'a întâmplat între România şi Ucraina sunt de fapt veşti foarte bune. Pe de-o parte, îi dă posibilitatea Moscovei să susţină poziţia ucraineană fără nici un cost pentru diplomaţia rusească. Pe de altă parte, întăreşte influenţa pe care Rusia o are în Ucraina, o influenţă pe care autorităţile dela Moscova au încercat să o întărească de ani de zile. Efectiv, practic, în acest moment, în afară de Rusia şi Belarus, nu văd ca Ucraina să aibă vreun alt aliat în tot continentul european în această dispută. Deci, încă o dată, prevăd că acest conflict va continua, va fi atâţat evident din culise de către Rusia, care nu are decât de câştigat din această dispută.

Reporter: Există, de asemenea, analize care spun că în momentul când canalul Bâstroe va fi finalizat, este posibil ca o flotilă ostilă, să zicem, să ajungă pe Dunăre la 60 de kilometri, la distanţa de un obuz de Bucureşti. Cum vedeţi o asemenea posibilitate?

Jonathan Eyal: Teoretic, această posibilitate există, însă multe lucruri vor trebui să se întâmple înainte ca acest lucru să fie un fapt îndeplinit. În primul rând, va trebui să asistăm la o lărgire a flotei militare ucrainene, care nu are loc în acest moment, în al doilea rând, va trebui să vedem anumite dispozitive ruseşti care poate se vor deplasa în zonă. Cred că, pentru moment, din punct de vedere strategic, pentru Moscova acest canal este văzut mai mult ca o investiţie în viitor decât ca o mişcare de şah pentru prezent.

Reporter: S'a spus la Bucureşti, imediat după ce situaţia cu Ucraina a ajuns tot mai mult în atenţia presei, că poate ar fi trebuit să fie cerut ajutorul Alianţei Nord-Atlantice în toată această problemă. Cum vedeţi implicarea NATO?

Jonathan Eyal: Cred că decizia să se implice sau nu NATO în această dispută era probabil una dintre cele mai dificile pentru autorităţile dela Bucureşti. Pe de-o parte, evident, România are acum mult mai multe opţiuni decât a avut, să zicem, numai în urmă cu un an. Ca un stat aliat NATO, orice dispută de acest fel implică până la urmă Alianţa propriu-zisă, dacă periclitează securitatea unui stat. Deci România are drepturi depline după Tratatul Nord-Atlantic de a cere asistenţă, însă lucrurile sunt puţin mai complicate. Este cam dificil pentru România, la mai puţin de un an dela intrarea deplină în Alianţă, să ridice imediat o problemă. Să nu uităm că argumentul adus de toate ţările fost-comuniste în încercarea lor de a intra în NATO a fost de a spune că ei vor aduce mai multă securitate în Europa decât să devină, cum se spunea atunci, consumatori de securitate.

Reporter: Ucraina a spus în mai multe rânduri că toată această problemă care a apărut cu Bucureştiul este generată de chestiunea Insulei Şerpilor şi sunt destui Români care să spună că noi avem, Românii au nişte pretenţii, România are nişte pretenţii teritoriale dela Ucraina. Care este poziţia Occidentului?

Jonathan Eyal: În primul rând, trebue separate cele două probleme. Cele două probleme implică două ţări vecine, dar sunt probleme din punct de vedere legal complet diferite. Construirea unui canal la o frontieră, care imediat are un impact asupra balanţei ecologice şi asupra situaţiei teritoriale între două ţări, acea construire a unui astfel de canal fără nici o consultare prealabilă cu guvernul ţării vecine este o problemă, o încălcare a obligaţiilor Ucrainei de bună vecinătate cu ţările cu care trăieşte. Altă problemă este cea legată de Insula Şerpilor, care este o problemă de interpretare a tratatelor dela sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Să punem deoparte argumentele morale de furtul de teritoriu al României, care, să nu uităm, Insula Şerpilor este numai o mică găoace în comparaţie cu alte furturi de teritorii dela România şi mai mult furturi de cetăţeni ai României care au avut loc dela începutul perioadei de alianţă între Hitler şi Stalin. Deci să punem aceasta la o parte. Chestia cu Insula Şerpilor este foarte clară. Această insulă nu trebuia să fie populată şi nu trebuia armată. Indicaţiile foarte precise sunt că amândouă prevederile tratatului semnat între România şi URSS, cum era atunci, au fost încălcate de guvernul ucrainean, care este succesorul vechiului URSS în acest context. Deci, problema dela Tribunalul Internaţional dela Haga este una de strictă interpretare a unui tratat în vigoare, nu o pretenţie teritorială, după cum se prefac oamenii dela Kiev să creadă că este treaba şi, evident, nelegată de subiectul canalului. Dar, există o anumită legătură, mai mult, aş spune, din punct de vedere moral. Asistăm aici la un guvern care, pe de-o parte, a spus guvernul ucrainean, de ani de zile că el respecta sfinţenia tratatelor, inclusiv posesia Ucrainei asupra Crimeii, de exemplu, dar, pe de altă parte, când nu-i convin anumite tratate, deodată acestea nu mai există.

Reporter: Aţi amintit de procesul dela Haga. Aş vrea să vă întreb aici cum vedeţi continuarea acestei dispute la Curtea Internaţională? Este o soluţie în situaţia aceasta?

Jonathan Eyal: Cred că este o soluţie dintre cele mai inspirate din punctul de vedere al României şi încă o dată să nu uităm că diplomaţia română a avut un act, o performanţă îndeajuns de dificilă. Pe de-o parte, a refuzat discuţii directe cu Ucraina, cum s'a sugerat de către guvernul ucrainean, o vizită a ministrului de Externe Geoană la Kiev, care a fost refuzată şi cred a fost foarte clar de ce acest lucru a fost refuzat. La tratate internaţionale nu avem ce să negociem. Ele trebue întâi să fie respectate şi după aceea putem, poate, negocia orice dificultăţi. Nu văd ce putea România să obţină dela această negociere. Pe de altă parte, evident, România nu putea să apară, să refuze orice soluţionare paşnică a acestei dispute. Deci, mi se pare că din punctul de vedere al României deferirea întregului dosar la Tribunalul Internaţional dela Haga era singura soluţie adecvată a unui stat civilizat. Nimeni nu poate acuza România de un comportament neloial /.../. Acum există un risc. Întotdeauna acest risc este foarte clar la Haga. Riscul este în primul rând că Tribunalul Internaţional a acţionat de multe ori într'un mod foarte neprevizibil. Este foarte dificil, legea dreptului internaţional se schimbă foarte repede în acest moment şi este foarte dificil de a şti clar care va fi poziţia tribunalului.

Reporter: Este clar că România este sortită să fie vecină cu Ucraina şi să aibă un anume fel de relaţii. Este unul dintre cei mai puternici vecini pe care îi avem, poate cel mai puternic, şi în acelaşi timp s'a tot spus despre Ucraina că face o anumită continuare a unui tip de politică din perioada sovietică, de genul *"îţi dau ce ţi-am luat pentru ceva ce este al tău"*. Cum vedeţi în zece ani relaţiile dintre România şi Ucraina?

Jonathan Eyal: Cred că această întrebare nu poate să aibă un răspuns la Bucureşti. Din păcate, această întrebare are un singur răspuns la Kiev. Totul va depinde de cum Ucrainenii îşi văd viitorul. Cred că poziţia contrară a Ucrainei, pe de-o parte, o încercare de a fi încorporată, de a fi primită în sânul organizaţiilor paneuropene, pe de altă parte, o decizie la Kiev că această intrare în organizaţiile europene va fi făcută pe baza condiţiilor impuse de Kiev şi fără nici un fel de concesie din partea autorităţilor ucrainene, cred că această politică este complet şi total falimentară, cum este şi majoritatea economiei Ucrainei. Aceşti 15 ani sau cel puţin ultimul deceniu dela prăbuşirea Uniunii Sovietice a fost un dezastru pentru Ucraina. Cel mai important export al Ucrainei este cel de capital uman, cetăţenii Ucrainei care părăsesc acest stat. Este o tragedie pentrucă, atâta timp cât nu se decide viitorul Ucrainei, nu se poate nici decide viitorul Moldovei şi, mai mult decât atât, vor rămâne întotdeauna un vis la Moscova că poate vechiul imperiu sovietic poate să fie recreat într'o combinaţie cu un stat falimentar total, cum este Belarus, şi un stat cvasi-falimentar, cum este Ucraina. Cred că cel mai mare duşman al Ucrainei este Ucraina propriu-zisă, nu este România, nu sunt ţările vecine, dar, din păcate, nu văd cum poate face România un mare lucru în acest fapt. Să nu uităm că această atitudine contrarie, confuzia asupra a ce fel de politică să aplicăm este o confuzie total europeană. Dacă ne uităm la relaţiile dintre Uniunea Europeană şi Ucraina vedem exact aceeaşi confuzie pe care o are România. Pericolul pentru România era că, dacă nu era integrată în structurile europene, ar fi trebuit să facă faţă la acest stat dificil singură. Or, acest pericol acum este pe cale de a dispărea. Deci eu rămân optimist. Nu sunt tare optimist în ce priveşte viitorul Ucrainei, dar rămân optimist despre viitorul României.

DISPUTE RUSO-POLONEZE

Relaţiile dintre Polonia şi Rusia redevin tensionate, semnalează cotidianul francez *Le Figaro*, într'o corespondenţă din Varşovia, semnată de Bernard Osser.

Uniunea Europeană nu are *"o politică comună"* în privinţa Rusiei, au subliniat, recent, la Luxemburg, reprezentanţii a 11 state din UE, cu prilejul unei reuniuni informale. Această analiză, întocmită de cele trei ţări baltice, de ţările scandinave şi de cele din grupul dela Vixegrad, nu este deloc anodină. Este vorba, de fapt, de un apel trimis *"Celor 15"*, prin care li se cere acestora să îşi revizuiască politica faţă de Rusia, care le îngrijorează tot mai mult pe fostele sale republici şi pe fostele state înfrăţite.

Ultimele decizii ale Kremlinului - atât pe plan intern cât şi internaţional - trezesc, în aceste state, vechi fantome, descinse direct din epoca *"prieteniei între popoare"* şi pe care toată lumea ar vrea să le uite.

Toată lumea, însă, după câte se pare, nu şi Moscova, care nu îşi precupeţeşte eforturile pentru a-şi arăta - la Talinn, Riga, Vilnius şi Varşovia - forţa şi puterea, notează ziarul parizian.

Varşovia a putut aprecia cât de calde sunt sentimentele pe care i le poartă Rusia, cu prilejul ultimei vizite efectuate, la finele lunii Septembrie a.c, de către preşedintele său, Aleksandr Kwasniewski, la Moscova. Atmosfera semăna cu cea din epoca Tratatului dela Varşovia, când conducătorii sovietici nu îşi ascundeau lipsa de respect faţă de *"tovarăşii"* lor dela Varşovia.

Mai înainte chiar ca Vladimir Putin să ajungă - cu o jumătate de oră întârziere - la întrevederea cu omologul său polonez, tonul vizitei fusese dat deja de Ministerul rus al Afacerilor Externe. Într'o notă - nesemnată - difuzată reprezentanţilor mass-media ruse, ministerul le reproşa jurnaliştilor polonezi faptul că duc o adevărată campanie antirusească. *"În contrast cu sprijinul lumii întregi la adresa Rusiei în timpul tragediei dela Beslan, importanta campanie antirusească dusă de mass-media poloneză a părut o notă falsă"*, se putea citi în acest document, ce includea şi o listă a mijloacelor de informare în masă incriminate. Aceeaşi notă exprima mirarea provocată de participarea *"unor personalităţi oficiale"* poloneze la această campanie de critici, lăsând să se înţeleagă faptul că ea fusese orchestrată de oamenii politici.

Comportamentul Moscovei în timpul acestei vizite a stârnit o adevărată furtună în Polonia. În opinia lui Adam Michnik, redactorul-şef al celui mai influent cotidian polonez, *Gazeta Wyborcza*, tonul folosit de Rusia *"amintea extrem de mult de cel utilizat de Kremlin în faţa conducătorilor Cehoslovaciei din primăvara şi vara lui '68"*.

"Acest limbaj de insinuări şi ameninţări îi este familiar celui care îşi aminteşte de epoca îngheţului brejnevian", a adăugat Michnik. Varşovia este preocupată şi de faptul că nu ştie dacă Moscova nu încearcă cumva să o ocolească, discutând despre afacerile bilaterale direct cu Parisul, Berlinul sau Bruxelles-ul, adaugă ziarul *Le Figaro*.

Jan, un jurnalist polonez de 50 de ani, consideră că politica rusă faţă de Polonia nu s'a schimbat, de fapt, niciodată: *"Moscova nu a dorit şi nu va dori niciodată să aibă relaţii bune cu Polonia. Nu este în interesul său. Ea preferă să se înţeleagă direct cu Occidentul"*, explică el. După care adaugă: *"Să sperăm că UE nu va accepta, căci aceasta îi poate cauza probleme grave"*.

CHINA TREBUE SĂ ALEAGĂ ÎNTRE SOCIALISM DE PIAŢĂ ŞI CAPITALISM

Nimic nu îl mai reţine pe preşedintele Republicii Populare Chineze să acţioneze energic, şi mai ales nu umbra lui Jiang Zemin, după ce acesta a demisionat, la 19 Septembrie, din fruntea Comisiei Militare Centrale.

În 15 ani de domnie, Jiang Zemin s'a dovedit a fi în acelaşi timp artizanul încălzirii relaţiilor cu Occidentul, omul care a consolidat formidabila creştere economică a Chinei şi cel care a deschis, la sfârşitul anului 2001, porţile Organizaţiei Mondiale a Comerţului (OMC).

Dar el încarnează, totodată, China noilor bogaţi. El simbolizează fractura socială şi prăpastia tot mai adâncă săpată între Est şi Vest, între oraşele de coastă şi provincie.

Voinţa de deschidere a Chinei nu mai trebue demonstrată. De anul trecut, China este primul beneficiar al investiţiilor străine, înaintea Statelor Unite. Afluxurile de capitaluri s'au cifrat la 53,5 miliarde de dolari, în 2003. În primele opt luni ale acestui an, ele au crescut în continuare cu 18,8 la sută, ajungând la 43,6 miliarde de dolari. Iar valoarea proiectelor enumerate de ministerul chinez al Comerţului a înregistrat un salt de 38,9 la sută.

China beneficiază de costurile sale reduse de mână de lucru care fac din această ţară un teren privilegiat pentru delocalizări. Întreprinderile cu capital străin sunt cele care au permis străpungerea fulgerătoare a exporturilor sale, care, în zece ani, au ajuns dela 1,5 la sută la 4,3 la sută din piaţa mondială.

Astăzi, aceste întreprinderi reprezintă mai mult de jumătate din comerţul exterior chinez. Şi ele contribuie într'o mare măsură să facă din această ţară principalul motor economic al regiunii.

Degeaba Hu Jintao a adresat ţării întregi apelul de a se mobiliza pentru o creştere echilibrată, provinciile nu îl ascultă. Toate vor să se dezvolte şi să se îmbogăţească.

Fie că vrea, fie că nu vrea, primul ministru trebue să aleagă între planificarea comunistă şi capitalism. Calea de mijloc a economiei socialiste de piaţă pe care el o doreşte este îngustă.

Dacă guvernul chinez nu abordează energic problemele sociale ale ţării, el riscă explozia socială.

CRONICA VREMII

ALEGERILE DIN ROMÂNIA

—Ion BOIERU—

Campania pentru alegerile din România a luat un start de mare viteză, atât din cauza timpului care presează, cât şi din cauza îngrijorărilor celor ce candidează, atât partide cât şi persoane, pentru diferite locuri în parlament. Ţara însăşi a intrat într'o mare fierbere şi agitaţie, cu dezbateri nesfârşite. Vom prezenta câteva aspecte ale actualei guvernări în cadrul acestei campanii, care par esenţiale.

Guvernarea actuală porneşte dela ideea că ea nu poate fi biruită. Şi ea îşi bazează această pretenţie pe faptul că a realizat în ultima perioadă ceea ce nici o altă guvernare de până acum nu ar fi realizat. Acest lucru pare o aberaţie, deoarece se poate uşor demonstra că această aserţiune nu este adevărată.

Dacă se compară promisiunile făcute de PSD în campania din perioada când a câştigat alegerile, deci dinainte de 2000, când a preluat puterea, cu realizările cu care se laudă şi se cunosc de către întreaga ţară, se constată că este o minciună, după cum se verifică şi faptul că promisiunile de atunci au fost tot o minciună. Se dau publicităţii date privind creşterea economică, date care se găsesc doar pe hârtie, aşa cum subliniază aproape toate ziarele de peste tot din ţară. Datele publicate nu corespund cu starea de fapt, în care se găseşte ţara întreagă. Peste tot domneşte sărăcia. De asta se plânge poporul, se plâng pensionarii şi şomerii, ca şi salariaţii cu salarii de batjocură. Îngrijoraţi de această stare de lucruri, chiar guvernanţii au anunţat în programul lor din viitoarea guvernare, dacă vor fi aleşi, o recalculare a pensiilor, care va începe foarte curând. Din această cauză obiectivă, se doreşte o schimbare radicală a guvernării. Această dorinţă fierbinte de schimbare îi îngrijorează pe guvernanţi şi sunt într'o agitaţie continuă.

Ca o contrapondere la nemulţumirile populaţiei, cei dela guvern cântă mereu din flaşnetă *"integrarea în Europa"*, ca şi cum asta ar fi o afacere a PSD şi nu a Ţării. Toată lumea doreşte să intre în Uniunea Europeană, căci România a fost întotdeauna în Europa, pe planul conştiinţei.

Cât despre aderarea la Uniunea Europeană, PSD a făcut multe gafe în ce priveşte respectarea cerinţelor pe care le-a impus Uniunea Europeană. Şi a primit, mereu şi mereu reproşuri şi admonestări, care dacă erau luate în consideraţie, puteau fi o soluţie pentru ca ţara să rezolve mai onorabil cerinţele Uniunii Europene.

Ţara dispune de multe elemente şi personalităţi capabile în cadrul unei coaliţii politice, iniţiate chiar de către guvern, care să-şi aducă contribuţia lor şi să satisfacă cu onorabilitate cerinţele Uniunii Europene. Numai o îngâmfare exagerată a conducătorilor PSD a putut anula o astfel de nevoie urgentă a întregii ţări. Mircea Geoană nu reprezintă o forţă politică ce ar putea să ajute ţara în nevoile ei de relaţii externe. Este o simplă mediocritate, care nu a excelat în nici un fel de performanţă pentru interesul naţional. Să amintim numai de ultimul tratat de bază şi prietenie cu Rusia, prin care se promiteau tot felul de avantaje şi beneficii, care au fost anulate prin acţiunile de perfidie ale Ucrainei, care sunt expresia perfidiei binecunoscute a Moscovei, care a fost necazul Ţării Româneşti dintotdeauna şi din care Iliescu şi Geoană nu au înţeles nici măcar o iotă din primejdiile reale pe care le reprezintă impertinenţa şi setea de imperialism a Moscovei. Nu putem avea nici o încredere că prin mediocritatea amândurora vom ajunge la o înţelegere de bună vecinătate cu Rusia. Dar ei sunt legaţi de ideologia comunistă cu care au fost asociaţi şi niciodată n'au făcut o declaraţie de disociere faţă de ea.

Un handicap foarte serios în politica internă îl reprezintă caraghioslâcul alegerilor preliminare, organizate în interiorul PSD. Nu dăm nici un aspect, pentrucă este cunoscută întreaga mascaradă stupidă a unor alegeri în care un candidat care s'ar chema Cozmâncă a primit din partea partidului său, în zona de vot, cu 1.000 de voturi mai mult decât numărul celor înscrişi pentru votare.

Nu se poate acorda nici un fel de încredere Partidului Social Democrat şi felului incredibil de lipsit de orice nuanţă democratică cu care se prezintă în alegeri. Poporului îi rămâne o alegere decisivă: cu mâna lui îşi va creea la aceste alegeri importante, termenii de viaţă în continuare şi va trăi aşa cum va înţelege să voteze.

ULTIMA ORĂ

Listele "negre" ale Coaliţiei pentru un Parlament Curat

Coaliţia pentru un Parlament Curat a dat publicităţii listele finale cu candidaţii partidelor politice care nu ar întruni condiţiile de integritate morală pentru a face parte din Parlament.

Este cea de-a doua listă a coaliţiei, completată de data aceasta cu candidaţii PRM şi UDMR, partide care nu aveau definitivate listele pentru Parlament acum două săptămâni.

În fruntea partidelor care ar avea cei mai mulţi candidaţi *"pătaţi"*, din cauza traseismului politic, a afacerilor suspecte sau a conflictelor de interese, se află Uniunea PSD+PUR, cu 95 de candidaţi.

Alianţa PNL-PD are pe liste 9 candidaţi consideraţi controversaţi şi UDMR - 3.

Partidul România Mare are 46 de candidaţi trecuţi pe lista neagră a Coaliţiei, clasându-se astfel pe locul doi după PSD.

Reprezentanţii Coaliţiei pentru un Parlament curat spun că, spre deosebire de celelalte partide, PRM-ul nu a vrut sub nici o formă să colaboreze şi, cu atât mai puţin, să accepte criteriile de moralitate pe baza cărora s'au întocmit listele.

Din lista celor 46 de candidaţi fac parte persoane care au stat cap de afiş multe luni în presă.

Printre aceştia se numără omul de afaceri constănţean, Dorel Constantin Onaca, suspectat că a obţinut o avere fabuloasă - estimată la 28 de milioane de dolari - care ar fi fost obţinută în urma relaţiilor sale cu fosta Securitate.

Figurează de asemenea Ilie Merce. În fişa întocmită de Coaliţia pentru un Parlament Curat, Ilie Merce, figurează ca fost colonel de Securitate, dat afară de Virgil Măgureanu pe motiv că ar fi furnizat informaţii secrete către PRM.

Mai este trecut şi George Pruteanu, considerat traseist politic. El a trecut dela PNŢCD la PDSR şi apoi la PRM. George Pruteanu a fost adesea caracterizat de revista România Mare ca fiind un infractor, ceea ce - spun cei din Coaliţia pentru un Parlament Curat - nu l-a împiedicat să se înscrie în PRM, când nu a mai avut loc pe listele PDSR.

Un alt membru PRM controversat este Vasile Horga, unul dintre cei mai bogaţi parlamentari ai judeţului Dâmboviţa. El a fost cercetat de poliţie în legătură cu o serie de afaceri la filiala târgovişteană a societăţii Electrica.

Liderii PRM nu vor să recunoască demersul Coaliţiei pentru un Parlament Curat, şi spun că listele ar fi fost făcute în mod părtinitor, la comandă politică, sau după simpatii politice.

Coaliţia pentru un Parlament Curat a anunţat că de săptămâna viitoare vor fi distribuite materiale în teritoriu, prin care populţia să cunoască trecutul celor care candidează.

CITIŢI ACEST ZIAR!
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte

Din prea străină

DEŢINUŢII FANTOMĂ AI CIA

Acum 19 luni un prizonier a fost ridicat la miezul nopţii, i s'a aruncat o glugă pe cap şi a fost îmbarcat spre o destinaţie necunoscută. Din acel moment, nu s'a mai auzit nimic de el. Cei care l-au interogat s'au folosit de mijloace de tortură care presupuneau brutalitatea progresivă, printre care şi scufundarea în apă, metodă de tortură cunoscută în America Latină sub numele de *"submarinul"*, notează Reed Brody, consilierul special al organizaţiei Human Rights Watch, într'un articol în *The International Herald Tribune*.

Să fie vorba în această povestire de armata din Guatemala? Sau de organizaţiile paramilitare columbiene? Nu, este vorba de Central Intelligence Agency, cunoscută mai ales sub forma abreviată a denumirii, CIA. Prizonierul este Khalid Sheikh Mohamed , *"creierul"* atacurilor teroriste dela 11 Septembrie 2001 soldate cu moartea a cel puţin 3.000 de persoane şi unul din zecile de membri ai Al-Qaida reţinuţi de CIA, despre a căror soartă nu se mai ştie nimic.

După atacurile dela 11 Septembrie, Statele Unite s'au simţit îndreptăţite să violeze cele mai fundamentale drepturi ale deţinuţilor, mulţi dintre aceştia fiind ţinuţi în închisori aflate pe insule, dintre care cea mai cunoscută este cea dela Guantanamo Bay, din Cuba.

Aşa cum este deja cunoscut, prizonierii suspectaţi de terorism au fost extrem de prost trataţi, umiliţi şi torturaţi. Cu toate acestea, nici una din aceste practici nu a pus mai mult la îndoială fundamentele legilor americane şi internaţionale ca ţinerea secretă, pe o mare perioadă de timp, în *"locaţii strict secrete"* a multora din suspecţii Al-Qaida.

Printre prizonierii *"dispăruţi"* din arestul CIA, se numără Abu Zubaydah, unul din apropiaţii lui Osama Bin Laden, capturat în 2002 în Pakistan, Ramzi Bin al-Shibh, unul dintre teroriştii care ar fi putut deturna avioanele dela 11 Septembrie dacă ar fi obţinut viza americană şi Abd al-Rahim al-Nashiri, presupusul *"creier"* al bombardării U.S.S Cole.

Potrivit comisiei independente conduse de fostul ministru american al Apărării James, H. Schlesinger, în privinţa felului în care sunt trataţi deţinuţii, CIA a primit acceptul de *"a opera cu reguli diferite"*. Aceste reguli diferenţiate aplicate presupuşilor terorişti fac parte dintr'un document al Ministerului Justiţiei al SUA, emis în luna August 2002, ca răspuns la o cerere de acţiune din partea CIA, în care se spune că în cazul special al deţinuţilor care au avut legături cu Al-Qaida, folosirea torturii *"poate fi justificată"*, chiar dacă aceasta ar presupune încălcarea legislaţiei internaţionale.

Despre unii dintre deţinuţi, cum ar fi KSM, se ştie că au fost torturaţi în timpul interogatoriilor. Justificarea oficialilor americani a fost că obţinerea de informaţii prin această metodă a dus la demascarea mai multor complоturi şi, în consecinţă, la salvarea mai multor vieţi omeneşti. Responsabilii americani au mai invocat în sprijinul acţiunilor lor şi faptul că au fost nevoiţi să recurgă la aceste mijloace dure deoarece deţinuţii au fost recalcitranţi la interogatoriile obişnuite. Cu toate acestea, deşi SUA au recunoscut reţinerea unora dintre militanţii al-Qaida, se presupune că numărul celor interogaţi de CIA este cu mult mai mare.

În acest context, într'un raport de 46 de pagini publicat pe data de 12 Octombrie, şi denumit *"The United States, Disappeared: The CIA's longterm Ghost Detainees"* (*"Dispăruţii SUA: deţinuţii fantomă ai CIA"*), Human Rights Watch face cunoscut faptul că agenţia de informaţii americană reţine aceste persoane în locuri secrete, în afara SUA, fără ca familiile acestora să fie informate sau fără ca CICR - Comitetul Internaţional al Crucii Roşii - să aibe acces la ei.

Potrivit organizaţiei amintite, *"dispariţiile"* sunt un abuz tipic al dictaturilor militare latino-americane în războiul lor murdar împotriva elementelor subversive şi sunt de obicei percepute ca termen eufemistic pentru moarte. În ziua de azi, ele au devenit o tactică a SUA în conflictul lor cu reţeaua al-Qaida. În aceste condiţii, Human Rights Watch cere SUA să plaseze toţi deţinuţii, oriunde s'ar afla, sub protecţia legii iar guvernul american să acorde acces fără restricţie echipelor CICR la aceste persoane.

Ştiind că aceşti deţinuţi nu sunt nişte *"băieţi buni"*, de ce ar trebui să ne preocupăm în acest caz de soarta lor? În opinia lui Reed Brody, există trei motive pentru care răspunsul la această întrebare ar trebui să fie unul pozitiv.

În primul rând, deoarece, în pofida informaţiilor pe care CIA pretinde că le-a adunat dela aceşti suspecţi, tratamentul pe care l-au aplicat Americanii presupuşilor terorişti a oferit Al-Qaida noi motive pentru a continua lupta, făcând astfel lumea şi mai puţin sigură decât era.

În al doilea rând, pentrucă tortura şi *"dispariţia"* prizonierilor încurajează alte guverne să facă la fel. Într'adevăr, ţări cum ar fi Sudanul şi Zimbawe s'au folosit de această justificare pentru a legitima cazurile flagrante de încălcare a drepturilor omului.

Un al treilea motiv ar fi acela că folosirea torturii este în contradicţie cu principiile democratice din SUA privind supremaţia legii şi respectarea drepturilor omului. Or, dacă Statele Unite sunt de acord cu tortura şi dispariţia oponenţilor săi, acest lucru va avea drept consecinţă directă un statut *"inferior"* imaginii pe care SUA au creat-o.